

МЕГАН ЧАНС РАЗГНЕВЕНИ СЪРЦА

Превод от английски: Васка Денева, 1998

chitanka.info

ПРОЛОГ

Юли, 1877 — Чикаго

Беше безлунна нощ. Конър Рорк забързано крачеше по алеите и стъпките му, но мокрите павеа отекваха в тъмнината. Мрачните улици на този бедняшки квартал сега като че ли бяха поизмити от дъжда и пушекът, а мръсотията и болестите бяха изчезнали. Но още с изгрева на слънцето всичко щеше да си бъде постарому и зловонието щеше да връхлети отново. Конър добре го знаеше и сърцето му се сви.

Вече беше доста късно и го налиташе умора. Цял ден се въртя при Пинкертън, за да получи указанията за следващата задача. Този път бандата действаше в Канзас. Тъкмо се върна и пак на път. Нямаше други свободни служители и въпреки че имаше нужда от почивка — беше си я заслужил трябваше да замине за известно време на Запад. Конър пъкна ръце в джобовите си и повдигна глава. Вятърът фучеше по алеите. Още малко и щеше да си бъде вкъщи, в неговия си дом. Ето я старата двуетажна сграда с полуразрушените корнизи! Почувства прилив на сила и закричи още по-бързо. Хвана се за ръждясалата желязна ограда и прескочи двете стъпала пред вратата.

Къщата не беше голяма, но си беше негова и той винаги имаше къде да се прибере. Уважаваше оскъдието и бедността, но за не повече от два дни. Влезе в малкия неосветен коридор и затвори вратата след себе си. От горния етаж се процеждаше светлина. Някой се изкашля.

Конър се усмихна и се втурна по стълбите. Прехвърча през малката стая, която сега му служеше за кабинет, и се насочи към спалнята. Вратата беше открената и отвътре идваше приятна топлина. Той тихо почука и влезе, без да дочака отговор. Усмивката му се стопи веднага щом видя мъжа в леглото, който се опитваше да стане.

— Стори ми се, че те чух да влизаш — каза мъжът, отметна завивките и продължи да се взира в тъмния коридор. — Хайде, момче, помогни ми да се изправя!

Конър въздъхна.

— Трябваше вече да си заспал каза той.

— Бях, но ти се върна и аз...

— Не ставай! — Конър пристъпи напред и нежно положи осиновите си на възглавниците. — В енорията ще се справят и без тебе, а сестра Тереза казва да си почиваш.

— Глупости! — мъжът опита да се изправи отново, отметна одеялата и понечи да разхлаби нощницата. Тънката му червеникава коса сияеше като ореол, но лицето му бе бледо, а гласът — хриплив, объркан и приглушен. — Добрата сестра не може дори една проповед да напише, момчето ми, пък и още е рано...

Конър измъкна одеялото от ръцете на баща си и го обви около кръста му.

— Не е рано, отче, приближава единадесет. Ако закъснееш утре, ще се сетят.

Възхищаваше се на упоритостта на Шон Рорк. Той като че ли не обръщаше никакво внимание на изтощението от болестта.

— Не за пръв път добрите хора ще трябва да слушат проповедта на отец Калахан — напомни Конър.

Шон отново се опита да стане.

— Но...

— Седни — настойчиво го прекъсна Конър. — Нямам намерение да ти позволя да станеш, докато доктор Джонсън не ти разреши, а той каза да останеш в леглото и да си почиваш поне една седмица.

— Цяла седмица... — не можа да довърши Шон и тялото му се разтнесе от нов пристъп на кашлица.

Конър седна до него и го прегърна през раменете — толкова крехки и безсилни... Костите му се брояха...

— Ана сложи ли ти лапа днес?

— Тя е... тя е малко... разсеяна... все забравя... — едва успя да промълви Шон, едва поемайки си дъх. — А в енорията?

— Всички са болни. Затова и ти си тук. Не си ли спомняш? По дяволите това момиче! Трябва сериозно да си поговорим с нея.

Шон махна о ръка. Поиска да каже нещо, но се закашля и безпомощно кимна с глава.

— Добре, добре. Няма да ѝ се карам — съгласи се Конър. Ще сляза долу. Оставих рецептата на сестра Мери за лапата в кухнята.

Баща му запротестира, но нямаше кой да го чуе. Конър вече тичаше по тъмните стълби без дори да вземе лампа. Само един

призрачен жълто-бял лъч проникваше в кухнята откъм улицата и едва осветяваше рецептата. Конър я взе и се вторачи в нея. Присви очи. Опита се да разчете. Лук. Много лук. Само при мисълта за това челото му се сбърчи. Тогава чу кашлицата, която отекна чак долу в тесния коридор и за пореден път обвини себе си за това, че толкова дълго бе отсъствал. Винаги се бе старал да предпазва баща си от преумора, но през последните две години работеше в мините в Пенсилвания и докато се опитваше да освободи Моли Магуайърс, сестрите в енорията бяха оставили цялата работа на Шон, дори и обработването на земята. Сега обаче щеше да бъде съвсем друго. Сега Конър си беше вкъщи и нямаше да тръгне на нова работа, докато не се увери, че има кой да се грижи за баща му. Пък и нямаше да отсъства дълго. А през няколкото седмици, които му оставаха до заминаването в Канзас, щеше да се отдаде изцяло на него без всякакви мисли за Моли Магуайърс или вината, която все още го преследваше.

Конър въздъхна дълбоко. Не трябваше повече да мисли за нея. Но точно тогава пред очите му изплува тъмната коса и черните очи, които винаги се смееха. Не на него...

Конър се опита да забрави. Сари беше минало. Искаше му се да я остави там. Беше доказала лоялността си към него, нямаше защо да се връща назад и да си спомня за нея или за Моли. Сега трябваше да мисли за баща си, да съсредоточи цялото си внимание върху него и да му помогне да преодолее проклетата болест. Шон Рорк е единственото, което му остана.

Конър освободи резето на вратата, която водеше към мазето, и влезе, олюлявайки се. Студената влага го обгърна. Хлебарки припкаха по мръсния под и скърцаха под ботушите му. Конър продължи без колебание към мястото, където държаха зърнените храни, и пхна ръка в сламата, за да напипа купчината с лук. Събра вече почналите да покълват луковици и се запъти обратно към стълбите.

Силната експлозия едва не го оглуши. Къщата се пропука. Стъпалата се зарониха под краката му. Конър падна на колене. Нещо тежко го удари в гърба. В този момент кухнята запропада към мазето. Той се сви на кълбо до стената и закри с тялото си лука, който все още стискаше. Прах, пепел и дървени отломки го засипаха. Разнесе се остра миризма на изгоряло дърво и мазнина.

Всичко свърши толкова внезапно, както беше и започнало. Само глухият звук от ронещи се тухли и греди нарушаваше настъпилата тишина. Конър предпазливо повдигна глава и впери поглед в пушека и прахта, които напълваха въздуха. Греди и дъски заплашително висяха надолу. Опита се да си поеме въздух. Господи, какво беше това? Погледна през дупката, която зееше от тавана и едва тогава разбра — бомба! Можеше да бъде само бомба! Беше объркан. Впери поглед в разбития таван, но там се виждаха само пламъци. Греди се срутваха от втория етаж, повличайки със себе си и тухли. Господи! Кой беше сложил бомба в дома му?! Не знаеше ли, че баща му е болен, на легло?! Не познаваше ли баща му?!

Баща му...

Конър изтръпна.

Баща му беше на горния етаж!

ПЪРВА ГЛАВА

Ноември, 1877 — залива Бийвър, Колорадо

Сарилин Травърс садеше гергини, когато забеляза конник в далечината. Отначало беше само силует, чиято сянка препречваше лъчите на жаркото слънце, изсушило растенията. Имаше нещо познато в него, което я накара да изтръпне. Не, не беше той! Не можеше да е той! Сари стисна гърдите, а устата ѝ пресъхна. Тази стойка... Тази дръзка, надменна самоувереност... Джейми? Не! По вестниците името му беше друго — Конър Рорк. Истинското му име. Джейми О'Брайън беше просто измислица, както и всичко, свързано с него.

Сари притвори очи. Господи, дано да греша, помоли се тихо тя. Нямаше причина да се връща тук. Беше получил всичко, което искаше. Какво още можеше да ѝ отнеме?

Конникът приближаваше все по-бързо. Напредваше стремително. Трудно беше да се определи колко още му остава, за да стигне до нея — една миля или само няколко ярда. Облаци от прах се вдигаха под краката на коня. Той яздеше с отпуснати рамене. Не можеше да се залъгва повече. Беше Конър Рорк. Направо от ада...

Тя затърси с поглед чичо си Чарлз, но той явно се беше прибрал в малката къщичка и вече поглъщаше поредния брой на „Грейндж“. Четеше ги непрекъснато и ги имаше с дюзини. Едва ли изобщо беше чул приближаването на конника. Сари отчаяно се помоли поне да усети по някакъв начин безпокойството ѝ и да дойде при нея. Събра мислите си и се опита да се съсредоточи, като че ли очакваше всеки момент чичо и да се появи зад ъгъла. Никой не дойде. Чувахе се само свистенето на вятъра. Когато конникът влезе в двора, Сари приклепна и зарови в тревата. Видя го, че повежда коня си към кладенеца. После спря и праметна юздите около стобора. Широкопола шапка скриваше тъмното му лице. Перките на вятърната мелница кръстосваха с шарени сенки цялото му тяло. Сари едва дишаше. Той стоеше гордо изправен пред къщата ѝ, като че ли целият свят беше негов. Тя се показа зад ъгъла. Той остана безмълвен. Явно се изненада. После наведе глава и

тръгна срещу вятъра към нея. Стискаше ръце в юмруци, вероятно за да ги предпази от студа. Вятърът прилепи полата към бедрата ѝ. Няколко къдрици паднаха от кока и загъделичкаха лицето ѝ.

Пристъпваше нетърпеливо и припряно. Сари го наблюдаваше намръщено. Каква увереност! И никакво колебание! Никаква молба за прошка! По дяволите, та той трябваше да се влачи по земята от унижение!

Пристъпи още една крачка към нея и тя се отдръпна назад. Очите му не се виждаха, но усещаше погледа му.

— Здравей, любима!

Тръпки полазиха по цялото ѝ тяло. Поздравът беше до болка познат. И този глас — тънък, дразнещ, приглушен. Но без онзи ирландски акцент. Явно се беше отървал от него. Ярост и злоба нахлуха в кръвта ѝ с такава сила, че Сари едва не припадна. Ноктите ѝ се забиха още по-дълбоко в дланите.

— Махай се! Махай се от моя дом!

— Сари? Почакай...

Той пристъпи към нея, но Сари не му даде възможност да продължи.

— Да не мислиш, че се шегувам?! Трябва да взема пушката, така ли?!

Забеляза как от напрежение се изпъва като пружина, но още преди да е почувствала удовлетворението, което очакваше, той отстъпи назад и свали шапката си. Очите му излъчваха нежност, очарователна усмивка сияеше на устните му.

— Колко хубаво, че все още не си загубила силния си дух!

Най-ужасното обаче беше, че макар и за част от секундата тя бе готова да се поддаде на чара му, но после като че ли се стресна и се овладя.

— Махай се от моя дом!

— Добре, но не веднага — усмивката му изчезна. На лицето му се изписа гняв. — Не съм изминал целия този път, за да си тръгна ей така.

— Защо си дошъл? Би трябвало отдавна да си разбрал, че не си добре дошъл в дома ми!

— Има някои неща, за които трябва да поговорим.

— Ние двамата?

— Да, ние двамата.

Тя направи две крачки и се спря. Натисна бравата на входната врата, обърна се към него и каза:

— Говори си сам!

Но не успя да избяга. Не беше достатъчно бърза. Само след миг той се озова до нея, препречи ѝ пътя и така силно затръшна вратата, че от тавана се посипа мазилка. Сари се обърна към него и го погледна.

— Какво искаш от мен, Джейми? Какво би могъл още да ми отнемеш?

— Казвам се Конър, а не Джейми.

— Конър?!

Как ѝ се искаше да се изплюе в лицето му! Само името беше достатъчно, за да си спомни всичко онова, което така силно желаше да забрави!

— Забележителният Конър Рорк, който утре сигурно ще е под друго име! — Затвори очи, за да не забележи той насъбралата се в тях болка.

— Може би. Не знам, Сари. Такава ми е работата — думите трудно излизаха от устата му. Беше напрегнат и притеснен.

Сари сложи ръце на кръста и вирна глава предизвикателно.

— Всеки ден с различно име?! Всеки ден ново предателство?! Спиш ли спокойно през нощта?

Лицето му остана безизразно и непроницаемо.

— Права си. Заслужавам упреците ти, но не затова съм тук. Трябва да поговорим.

Сари го погледна предпазливо.

— Говори тогава!

— Не тук! Ще ме поканиш ли да вляза?

— Да те покани означава, че си добре дошъл в моя дом, а това е толкова далече от истината.

— Няма да злоупотребя — каза той и се усмихна. Тази до болка позната чаровна усмивка.

Сари отвори и му кимна да влезе. Той се приведе, за да може да мине под ниската врата. Вече вътре тя забеляза учудването му, което той не успя да прикрие. Опита се да усети всичко онова, което той чувстваше, докато оглеждаше къщата ѝ. Беше притеснена. Единственото, с което можеше да се построи жилище тук в равнината

бе чимът. Нейният дом не се отличаваше от останалите в околността. Стените сивееха от избилата по тях плесен, макар че бяха измазани с розовееща глина, която можеше да се намери само тук, при устието на реката. Налепените страници от вестници и списания, между ъглите на които се просмукваше влагата, бяха по-скоро отчаян опит да се прикрие неуютността. Тапети нямаше. Таванът над спалнята бе облепен с памучен плат, за да не пада мазилка. Няколко шкафа с проста борова украса, които бе донесла със себе си чак от Тамагуа, запълваха стаята. Нито едно от усилията ѝ не можеше да прикрие истината — домът бе беден. А за това той имаше вина точно толкова, колкото и тя. Тази мисъл отново разпали ненавистта ѝ към него.

— И за какво толкова искаш да говорим, Ко... — не можа да произнесе името му докрай.

Той вдигна глава и погледна към тъмния таван.

— Къде е Чарлз?

— Не замесвай и него в тези неща!

— За бога, Сари!

— Достатъчно тревоги трябваше да преживее заради теб, няма да го безпокоя повече.

Конър присви очи и настоя:

— Важно е!

— Въпрос на живот и смърт? — язвително каза тя и се засмя. — Или поредната ти лъжа?! Проклет да си! Няма да ти позволя да въвличаш и него в игрите си!

— Не е игра! Този път не!

Гласът ѝ трепереше.

— Ти никога не играеш, нали? Ти се занимаваш само с изключително важни неща, без да те е грижа за другите!

— Сари!

Беше чичо и. Сари спря и се огледа. Чарлз стоеше до вратата. Посивялата му коса бе разрошена от вятъра. Той погледна най-напред към нея, но когато очите му се спряха на Конър, занемя от почуда.

— Радвам се да те видя, Чарлз — изрече бавно той, като че ли не беше сигурен в думите си.

— О'Брайън?

Чарлз пристъпи напред и затръшна вратата след себе си. Гласът му бе рядък, със силен немски акцент.

— Той не се казва вече така — иронично подхвърли Сари.

— Разбира се, че не — Чарлз сбърчи вежди и подаде ръка. — Добре дошъл, Конър Рорк, или не трябва да избързвам с приветствията?

Конър погледна Сари.

— Може би.

— Вината е изцяло твоя — промълви Чарлз.

Конър не каза нищо, само затвори очи. Точно така изглеждаше последния път, когато разговаряха, преди да се разделят, спомни си Сари. Като че ли бяха изминали много години оттогава.

— Защо си дошъл?

— Получихме съобщение, че си белязана.

Отговорът му беше толкова пряк, колкото и нейният въпрос. Кръвта се отдръпна от лицето ѝ и то стана призрачно. „Белязана“! Беше чувала тази дума и преди, само че от съпруга си. Евън и онази, Моли Магуайърс, я бяха споменали веднъж, когато си шепнеха нещо тайно. Сари случайно ги беше чула и оттогава не можеше да забрави тази дума. Тя означаваше, че някой е избран за следваща жертва. Евън вече беше мъртъв — обесен заедно с още осемнадесет други мъже от агентите на „Пинкертън“. Самият Конър Рорк го предаде на съда.

— Белязана? От кого? Кой е все още жив? — прошепна Сари.

— Няколко човека са. Единият от тях е Майкъл — отговори Конър.

Майкъл?! Сари едва успя да преглътне. Той забеляза объркването ѝ и веднага продължи:

— Разговаряла ли си наскоро с него? Идвал ли е при теб?

Сари се колебаеше дали да говори, или не. Искеше да се изсмее в лицето му, да му докаже, че брат ѝ никога не би позволил тя да бъде белязана, че това е нелепо... Но самата тя не бе убедена, че е така.

— Няма защо да ме търси. Той знае къде съм. Ако пък е забравил, то без съмнение ти си го довел дотук — излъга тя.

— Ние решихме, че трябва да има някой при теб, за да те пази — заяви Конър, без да обърне внимание на думите ѝ.

— „Ние“? Кой „ние“? Пинкертън ли?

Той не се опита нито да потвърди, нито да отрече нейните догадки и Сари още по-разпалено продължи:

— Кой си ти, че да си пъхаш носа навсякъде? Не се нуждая от твоята защита! Не те искам тук!

Чарлз сбърчи вежди и каза:

— Мила, може би този път трябва да го послушаш...

— Да го послушам? — прекъсна го Сари. — Този мъж никога не казва истината. Поне на мен. Как да му вярвам? Защо въобще трябва да го слушам?

— Нима мислиш, че мога да те изложа на опасност?

Тихият, но твърд глас на Конър като че ли усмири гнева ѝ и Сари се вторачи в него. За първи път, откакто бе дошъл, тя се вгледа в очите му. Познаваше ли достатъчно добре този мъж? Защо мислеше за него по този начин? Тя познаваше Джейми О'Брайън, но това той ли бе? Същата кестенява коса, същите къдрици, които достигат чак до яката, същите сини очи, в които се отразява мекият пламък на старата настолна лампа. Познаваше раменете му, и под прашните дрехи можеше да се види, че са същите — широки, изваяни от мъжество и сила, покрити с нежна и топла плът. Не беше от мъжете, които изпъкват сред тълпата, нито пък от онези, които биха притеснявали с настойчиви погледи жените. Съвършеният мъж на Пинкертън — тих, спокоен, дискретен, незабележим. Като всеки друг мъж. И все пак...

— Не съм глупачка! Кажи какво искаш! Не си дошъл, защото си се загрижил за мен?

— Грещиш, Сари.

Начинът, по който произнесе името ѝ бе толкова особен... Нещо заседна на гърлото ѝ. Той разбра това и продължи още по-нежно:

— Сари, за нас... за мене... е важно ти да бъдеш добре.

— Не те искам тук! Ако преследвачите са решили да ме убият, ще го направят, без значение дали ще ме пазиш, или не. Това е истината и ти го знаеш.

— Мила... — умоляваше я Чарлз.

Конър се изкашля и продължи:

— Знам, че ми се сърдиш. Господ ми е свидетел, че не си права, но все пак бих искал да знаеш, че съжалявам за Евън.

Още една лъжа, помисли си Сари и се разтрепери.

— Откъде ти хрумна, че точно от тебе ще искам да чуя такива думи?

Той посрещна упрека ѝ спокоен.

— Съжалявам. Никога не съм си и помислял да те нараня.

Внезапната промяна в гласа му я трогна. Знаеше, че това е поредната му лъжа, но се изненада. *Господи, той можел да бъде и добър?! Толкова добър, че сам да измисля лъжите си и сам да си вярва!* Сари продължи да се вира омагьосана в него. Напълно подвластна на силата на неговото извинение и тези очи... сини... небесносини. *Е, поне щеше да си спомня как потъмняваха, когато се изпълваха с нежност и любов, и как припламваха от гняв и ярост, когато беше ядосан. Но колко безучастно гледаха същите тези очи по време на съдебния процес на Евън!* Сари отново потрепери. Не искаше да мисли за това, но не можеше да спре потока от спомени, който я връхлетя. *Защо винаги успяваше да я разгневи до такава степен, че да бъде неспособна да владее мислите и чувствата си?!* Погледна крадешком към него, осмели се да потърси очите му. Небесносини... *Сякаш четяха мислите ѝ.* Сари погледна чичо си с молба да я разбере. Чарлз кимна.

— Мисля, че трябва да си вървиш, Рорк!

Лицето на Конър помръкна.

— Искаш да тръгна през прерията в това време?

Сари се усмихна безучастно.

— Бих те изпратила и в ада!

Като че ли тежък товар падна от плещите ѝ. Сега можеше спокойно да вдигне глава, дори се заслуша във воя на вятъра, който свиреше през пролуките на къщата — *може би ще трябва да извади чувалите със зърно и пшеница и да ги подреди до стената, за да не пропуска студа.* Сладникавият аромат на сушени питки и домашно приготвени наденици се беше смесил с миризмата на глина и пръст. Обикновено това я отпускаше, но сега като че ли я задушаваше. Свистенето на вятъра не ѝ даваше покой и тя не можеше да заспи. Продължаваше да мисли за него. *Къде ли е сега? Дали е някъде отвън? Какво значение има? Какво я интересува? А ако замръзне в този студ? А ако се превърне в ледена шушулка?* През последните няколко месеца се опитваше да не мисли за него, да го забрави. Стараяше се да не си спомня онази негова прекалена самоувереност и честните му очи. А сега той отново се появи. Същият този Джейми, но с друго име.

Дали беше същият? Дори ирландският му акцент го нямаше. Онзи Джейми О'Брайън беше винаги усмихнат и непрекъснато говореше. На онзи Джейми О'Брайън тя вярваше, дори когато знаеше, че греши, а този... А този мъж беше някакъв си Конър Рорк, когото тя не познаваше. Къде беше разликата? Джейми О'Брайън знаеше как да се хареса на една жена, как да я омае и да я спечели, преди още тя да е разбрала и да се е противопоставила на намеренията му. А сега... Кое беше различното?

Сари се въртеше в леглото и не можеше да заспи. Беше неспокойна. Сламеният дюшек шумолеше под тежестта на тялото ѝ. Измамник! Лъжец! Не бива да го забравя! Не трябва да му прощава!

Сари усети отново някъде дълбоко в душата си същата онази болка, която бе изпитвала и преди. Тя бе обичала този мъж. Беше престъпила брачната си клетва заради него, беше предала съпруга си, беше се отдала на любовта си, беше отстъпила пред нежните думи, които ѝ шептеше; същите думи — балсам за изстрадалата ѝ душа, след като години наред Евън я беше пренебрегвал, беше се вкопчила в тази нежност и тя ѝ помагаше да гледа с надежда на бъдещето. После всичко рухна...

В сърцето си обвиняваше само съпруга си и брат си. И двамата принадлежаха към една и съща банда — тази на Моли Магуайърс. Бореха се за правата на миньорите. Отначало всичко беше наред и на пръв поглед напълно законно. Събираха се и си говореха за правата, нищо повече. След това действията им се промениха. Недоволството им избухна. Не можаха да обуздаят фанатизма си. Точно тогава взривиха влака, с който пътуваха служителите на Пинкертън. Един от тях беше Джейми О'Брайън. Той проникна в групата и стана неин член. Преструваше се, че ги подкрепя и в същото време ги провали. Предаде ги. Когато разследването му беше завършено, деветнадесет мъже бяха осъдени на смърт — един от тях бе нейният съпруг.

Сари се вираше в тъмнината, докато кошмарът отново се пробуждаше в съзнанието ѝ. Пред очите и изникнаха деветнадесетте мъже. Вървяха към бесилките.

Затова не можа да позволи на Конър да остане. Дали казваше истината, че е белязана за поредната жертва? Ако е така, тя ще трябва да се изправи очи в очи срещу брат си и неговите приятели. Сама. Очакваше деня на разплатата. Беше неизбежно. Тя ги беше предала.

Ако господ искаше тя да умре, то поне щеше да стане бързо. Не искаше да живее повече така. Сърцето ѝ биеше, но се бе превърнало в късче лед. Единственият ѝ спътник и денем, и нощем бе яростта. Бандитите на Моли щяха да отнемат живота ѝ. Конър Рорк бе унищожил душата ѝ.

По дяволите, какъв студ!

Конър се сви до ствола на една канадска топола, вдигна яката си и се сгуши в нея. Конят му стоеше край него с отпусната глава, но не беше достатъчно добра преграда за безпощадния леден вятър, който проникваше дори през дрехите. Пръстите му се вкочаниха. Конър погледна земята, като че ли искаше да се зарови в нея, както правят прерийните кучета. Дали щеше да му бъде по-топло, ако изкопае дупка и я покрие с пръст и трева.

Проклет студ! Конър пъкна измръзналите си ръце под мишниците. Проклетата да е с нейния инат! Последното нещо, което бе очаквал, бе да прекара нощта, умирайки от студ в прерията, като някой отхвърлен от света каубой. Дори каубоите намират къде да пренощуват — я някоя плевня, я някой изоставен хамбар. Конър се взираше в сенките и бленуваше за малко топлина.

Толкова неща обърка... Беше позволил на чувствата си да го водят, а точно това Уилям Пинкертън го бе предупредил да не прави. *Защо го бяха отклонили от случая в Канзас? Защо го пришпориха пак?* Мислеше, че поне ще е по-лесно. Поне той така си представяше. Надяваше се, че щом влезе при нея, ще успее пак да я очарова. Щеше да я помоли да го приеме отново. Щеше да се престори, че е дошъл заради безредиците в Тамагуа. В края на краищата тя бе жена, но толкова по-различна от останалите. Той бе делил леглото си с нея. Бяха преживели такива страстни нощи. Сега му беше обидена. Сърдеше се и се разгневи, като го видя, но и това можеше да се поправи — страстта щеше да го потуши, или просто той така си мислеше и се заблуждаваше сам.

Опря главата си на дървото и отново се взря в тъмнината. Небето бе покрито с безброй звезди. Мразеше равнините. Тяхната студенина и самота го караха да се чувства нищожен, малък, безсилен. Думите на Пинкертън все още ехтяха в ушите му. *„Погледни се, Конър. Този път не беше достатъчно добър. Не беше обективен. А и тази трагедия е*

баща ти...“ Нещо стегна гърлото му и сълзите го задавиха. Бяха изминали повече от два месеца, а Конър все още не можеше да повярва, че точно този, който го бе върнал към живота, не беше вече сред живите. Мъртъв! Всичко започна преди около двадесет и една години, но Конър никога нямаше да забрави онзи ден, когато Отец Рорк го взе при себе си. Тогава той бе тежко болен, живееше на улицата, нямаше свой дом. Беше само на дванадесет години и живееше ден за ден.

Шон Рорк промени изцяло съдбата му. Той му даде храна, подслон, сигурност — много повече от всичко, което бе очаквал от живота. А как му се отплати той?

Не можеше да забрави горчивите думи на Уилям, тъгата на лицето му, разочарованието. *„Трябва да откриеш кой е отговорен за това. Следите със сигурност водят към бандата на Моли. Човекът, който постави бомбата, е един от тях, Конър. Ние смятаме, че е бил Майкъл Дойл. Съжалявам, момчето ми. Толкова много съжалявам.“* Но съжалението не можеше да помогне. Трябваше да отмъсти за баща си! Спомняше си, че първият в заповедта за арест беше Майкъл Дойл, братът на Сари. Дойл бе оръжието на Моли, най-опасният от цялата банда, но за разлика от онези деветнадесет човека, той успя да избяга. Те бяха обесени, а него не го откриха и Сари знаеше това.

Конър прехапа устни. Спомни си очите на Дойл преди техния удар — кръвясали, безизразни, пълни с безразличие. Дали са били същите, когато е поставял бомбата? Дали е гледал по същия начин, когато е убивал Шон Рорк? Гневът му се разпалваше, душата му се бунтуваше; Трябваше отново да използва Сари. *Беше ли тя от значение за него? И тя, и той бяха поели всеки по своя път. Но сега беше друго, сега от значение беше Майкъл Дойл и останалите, които бяха отнели живота на баща му. Заради него би излъгал Сари още веднъж. Повече от две години и половина бе живял под друго име. Хората, към които се бе приобщил, му вярваха, а той трябваше да ги предаде. Още помнеше думите на Сари на раздяла: „Ти си лъжец и убиец, Джейми О’Брайън! Такъв си и такъв ще си останеш!“*

Тя беше права. Такъв е — един от агентите на Пинкертън. Човек, обучен да лъже, доносници и краде. Целта оправдава средствата. Така казва Уилям Пинкертън. Конър също. Целта оправдава средствата.

Всяко нещо си има собствена цена. Настъпи времето, когато Сари трябваше да плати.

Конър отново се взря в прерията. Тъмните сенки на отиващата си нощ бавно пълзяха по тревите. Беше извървял целия този път, защото имаше нужда от нейната помощ. Да, тя имаше право, но той трябваше да открие Майкъл и нямаше да си тръгне, докато не го намери. Дължеше го на баща си. А Майкъл със сигурност щеше да се върне при сестра си. Винаги беше правил така.

Очите му помръкнаха. Беше толкова измръзнал. Дори въздухът, който издишваше беше студен. Да, беше я излъгал отново. Не беше истина, че е белязана за жертва. Искаше само да я изплаши, за да му позволи да остане. Трябваше да бъде наблизо, когато Майкъл се появи или да изпрати писмо по някого. *Дали бе постъпил правилно? Дали трябваше да я накара да му повярва?*

Конър се изправи и потърка премръзналите си ръце. Погледна към коня. Спомни си телеграмата, която му дадоха във Форт Морган и разговора с мъжа от Грейди. Нямаше време за губене.

ВТОРА ГЛАВА

Сари гледаше през тясното прозорче и с надежда очакваше да зърне Чарлз. Вече притъмняваше, а той все още се бореше с балата бодлива тел. Виждаше раменете му — напрегнати, но достатъчно силни, за да се справят с изпъването на телта. Отдалече изглеждаше здрав, жизнен, енергичен, но Сари знаеше, че не беше така. Станало му беше навик непрекъснато да работи. Чарлз никога не се оплакваше, но Сари се тревожеше за него. Грижите по земята изсмукваха всичките му сили. Животът тук не бе никак лек, а времето минаваше. Колко години изминаха от деня, когато дойде в Пенсилвания и реши да остане завинаги? Сари махна с ръка, като че ли искаше да отпъди тежките мисли, и стана от масата. И двамата бяха самотни, нямаха си никого. Беше благодарна и доволна, когато Чарлз я покани да се установи при него и да живеят заедно. Тогава ѝ каза, че имал нужда от ново предизвикателство и настоя тя да остане. Беше просто учтива лъжа. Сари знаеше, че той се тревожи за нея. Тя беше сама в този жесток свят, а той единствен бе нейното семейство. Ако не смяташе брат си. Спомни си лицето му и затвори очи. Не искаше да го вижда, но не беше лесно да го пропъди от мислите си. Този искрящ от злоба и ненавист поглед, тези безконечни молби... и нейните думи: *„Това е последното нещо, което ще получиш от мен, Майкъл, чуваш ли ме? От днес нататък за мене ти си мъртъв!“*

Чайникът на печката завря. Сари се отмести от прозорчето и тръгна към вратата.

— Чичо? Чичо? Време е за вечеря!

Ехото се понесе над равнината заедно с вятъра. Малко след това Чарлз се появи на вратата. Когато влезе, донесе със себе си студения въздух. Миришеше на кожи. На средата на масата имаше чиния с шунка и кнедли, от които все още се вдигаше пара. Чарлз спря, притвори очи, въздъхна дълбоко и се усмихна:

— О, мила, толкова хубаво мирише!

Свали палтото си и се разположи удобно на стола. Сари също дойде на масата, подпря глава с ръце и отново се замисли. Винаги се тревожеше, когато чичо ѝ се върнеше толкова уморен. Гледаше го, докато си слагаше храна в чинията от ръцете му бяха все още силни и не трепереха, а на лицето му бе изписана непоколебима твърдост и решителност. Нямахте защо да се безпокои — ако ги заплашеха бандитите на Моли, то тя и чичо ѝ щяха да се справят и без чужда помощ. *Да върви по дяволите този Рорк! Защо му трябваше да идва и да ѝ създава грижи?!* Чарлз също наблюдаваше Сари.

— Все още мислиш за него, нали? — попита той.

— За него? Ти...

— Прекалено тиха и умислена си. Не е трудно да се досети човек.

— Все едно, че е бил тук преди векове, чичо.

Чарлз се усмихна, но се опита да се прикрие и продължи:

— Само преди два дни. Не чак толкова отдавна.

Сари го наблюдаваше, докато той си мажеше бисквитата с масло, и отвърна раздразнено:

— Вече го забравих. Няма причина да го помня толкова дълго време.

— Хм! — кимна Чарлз и се опита да ѝ покаже, че я разбира. — Мислиш ли, че може да му се вярва?

— Не зная — отвърна тихо Сари и въздъхна. — Може би е прав, въпреки че Майкъл все още ме обича...

— Майкъл обича единствено и само себе си.

Сари кимна разсеяно.

— Сигурно имаш право, но смятам, че не би ме наранил. Сигурна съм, че е така.

— Не от него трябва да се пазиш, а от неговите приятели. Те всички вярват, че ти си ги предала на Рорк.

Сари отново въздъхна.

— Да, неговите приятели...

— Мислиш ли, че е достатъчно силен, за да ги спре, ако те решат да ти отмъстят?

— Не зная.

Чарлз се замисли. Набучи една кнедла на вилицата си и продължи да говори, взирайки се в нея:

— Знам, че не би искала да чуеш точно това, мила, но смятам, че Рорк постъпи правилно, като дойде и ти предложи закрила. Той може да ни помогне, а и ти се нуждаеш от такъв мъж като него. Когато говориш за него, ти ставаш пак онази същата Сари, която познавам. Той ти вдъхва сили и вяра за живот.

— Грещиш, чичо. Единственото, което той предизвиква в мен е ярост.

— То е същото. Безпокоя се, като те гледам как пропиляваш живота си. Не се усмихваш. Не се храниш. Не бива така. Не си същата и ти го знаеш, Сари.

Сари погледна ръцете си.

— Може би така е по-добре.

Чарлз сниши глас, като че ли искаше да придаде по-голяма убедителност на думите си, и продължи:

— Не, не е. Не мога да повярвам, че точно ти го казваш. Знам само, че Господ си знае работата и ако е рекъл Рорк да се върне, то той ще се върне.

Сари се вгледа в очите на чичо си.

— Така ли мислиш? Разбира се, Рорк има защо да се върне, но не, за да ме закриля!

— Сигурна ли си? Ами ако казва истината? Виждам, че е загрижен за теб, мила. По очите му личи.

Сари извърна глава. Не искаше чичо ида я гледа.

— Очите понякога лъжат, чичо. Не е дошъл да ни закриля от преследвачите, има нещо друго, което го е накарало да се върне отново при нас.

Чарлз се двоумеше дали да продължи, но все пак попита:

— И какво ще спечели, ако наистина ни лъже? Аз също се страхувам от преследвачите. Щях да бъда по-спокоен, ако имаше кой да защити поне тебе.

Сари се облегна на масата и взе ръката му:

— Имам кой да ме защити, чичо.

— Вече съм стар за такива работи, Сари.

— Не говори така.

— Аз съм само един старец. Това е истината — добави усмихнато Чарлз и потупа ръката ѝ.

— Ти си всичко за мен и аз имам нужда само от теб. Повярвай ми, чичо, аз...

Някъде навън силно процвили кон и Сари замълча. Пусна ръката на чичо си и попита в недоумение:

— Марта в хамбара ли е?

— Да — отговори Чарлз, но нещо го безпокоеше и той етана и отиде до прозореца. — Има някой отвън. Ела!

Изведнъж се чу трясък и по пода се посипаха стъкла. Чарлз политна назад.

— Господи, чичо! — Сари допълзя до него.

— Загаси лампата — прошепна той. — Загаси я!

Сари отиде пълзешком до лампата, но в уплахата си я изпусна. Газта се разля по масата и тръгна към пода. Пламъкът плъзна със светкавична бързина. Сари свали кърпата си и започна да се бори с огъня. Един куршум просвистя покрай ръката ѝ. Сари се дръпна назад и се взря в тъмнината. Нищо не виждаше. Чуваше само потропването на конски копита.

— Залегни! — викна Чарлз.

Сари се просна до чичо си.

— Сигурно е някой от бандата на Моли — прошепна той. — Рорк беше прав.

— Защо пък точно някой от бандата?

— Мисля, че Майкъл има пръст в тази работа — добави Чарлз.

— Как можа да си го помислиш!

Сари обаче съвсем не бе толкова уверена. Отвън долитаха мъжки гласове. Единият беше същият като на Майкъл. *Какво завръщане! С изстрели в тъмнината! Ами ако не беше той? Той не би постъпил така! Да нарани собствената си сестра!* Всъщност за Сари той не беше убиец. Тя не вярваше, че би посегнал на когото и да било. А толкова много грешеше. За всичко.

Чарлз пропълзя в мрака до вратата и посегна към резето. Сари се досети какво бе намислил и бързо каза:

— Не, няма да те изоставя!

— Върви! Трябва да се скриеш някъде! Те искат теб, а не мен.

— Няма да те изоставя!

— Тръгвай!

Отчаяният глас на чичо ѝ прозвуча толкова чужд и непознат. Сари изтръпна от ужас. Но не можеше да го остави просто така! Не биваше да го изоставя!

Отвън се чува стъпки. Някой приближаваше. Сари видя ужаса, който се изписа на лицето на Чарлз. Той я побутна да тръгва, но краката ѝ не помръднаха. После с мъка се довлече до стъпалото и се втурна към килера, без да осъзнава къде отива. Когато вратата се отвори, тя едва успя да се пъкне зад чувалите с брашно. Заби нокти в тях и притихна. Сърцето ѝ щеше да изскочи. Сари приведе главата си, колкото можеше по-надолу, и се помоли натрапниците да си отидат, без да им сторят зло.

Отново се чува гласове. Сари се опита да се успокои. Познаваше всичките приятели на Майкъл, но знаеше колко отчаяни можеха да бъдат в действията си. Те щяха да я търсят навсякъде и нямаше да си тръгнат, докато не я открият. Всички истории, които бе чувала от Евън за тях, изплуваха в съзнанието ѝ — побоища, убийства, бомби! Ужасяващо! Помнеше как се смееше Евън, докато разказваше с изражение на вманиачен убиец, който изпитва огромно удоволствие, когато си припомня ужаси, в които сам е участвал. Съпругът ѝ знаеше, че тя изпитва отвращение, докато го слуша, и като че ли това го опияняваше още повече.

Някой ходеше нервно напред-назад. Къщата се тресеше. Спореха. От страх устата ѝ пресъхна, нещо стегна гърлото ѝ. Сари се опита да разпознае гласовете и да долови за какво говорят, но до нея долитаха само откъслечни звуци. Изведнъж всичко притихна. Настъпи тягостна тишина. Никакъв звук. Никакво движение. Чуваше само собственото си дишане.

Сари бавно се надигна. Ушите ѝ бучаха от ужас и напрежение. Трябваше да изчака още малко. Сигурно не бяха отишли достатъчно далече, но не можеше да издържа повече. Трябваше да отиде при чичо си! Дали не е ранен? Ами ако лежеше мъртъв?! Сари отмести чувала. Нещо проскърца под краката ѝ и тя спря.

— Отидоха си, мила.

Гласът на чичо ѝ беше приглушен, като че ли идваше изпод земята. Сари се спусна към него. Чарлз беше все още на пода. Дишаше тежко.

— Чичо, чичо, добре ли си? Сари коленичи до него. — Чичо, моля те!

— Добре съм.

Гласът му беше странно тих. Той се опита да седне, но отново се строполи.

— Добре съм.

— Не, нещо не е наред — Сари се опита да скрие уплахата в гласа си, но не успя. — Какво ти сториха, чичо? Господи!

— О! — Чарлз се хвана здраво за ръката ѝ и се надигна. — Само няколко удара. Не беше Майкъл, но... мисля, че бяха... неговите приятели...

Сари настани чичо си на стола. Чарлз пое дълбоко дъх. Сари се опита да намери в тъмнината лампата, но откри само това, което бе останало от нея. По пръстите ѝ се полепиха стъкла, едно парченце се заби в кожата ѝ, но Сари не му обърна внимание.

— Наранили са те!

— Не пали лампата! Още не! Не и преди да сме сигурни, че са си отишли — гласът му изведнъж стана по-твърд.

— О, чичо, толкова съжалявам! Прости ми!

— Ти нямаш никаква вина.

— Не, аз съм виновна — тъжно каза Сари. — Те търсеха мен, а не теб. Мислех си, че тук съм на сигурно място.

Чарлз само кимна. Сари погледна към счупения прозорец. Луната летеше толкова бързо, че за миг изчезна зад облаците, а после отново се появи. Стъклата по пода проблеснаха. Приличаха на многобройни пъстроцветни камъчета в тъмната нощ, облъхвана от студения вятър.

— Не мога да остана повече тук при теб. Това, че не ме откриха сега, не означава, че няма да се върнат утре. Не мога да излагам живота ти на смъртна опасност! Нямам това право, чичо!

— Това аз трябва да реша!

Чарлз дишаше все по-трудно и това още повече разтревожи Сари.

— Не, не мога да ти позволя да направиш това!

— Има още нещо!

— Какво?

Сари знаеше какво щеше да ѝ каже. Имаше странното усещане, че вижда и чувства всичко, което изпитваше чичо ѝ. Безпомощността му я плашеше и натъжаваше. Гласът му вече едва се чуваше.

— Какво трябва да направя?

Чарлз повдигна глава и въпреки че очите му не се виждаха, Сари усещаше погледа им върху себе си. Като че ли беше в клетка и нещо я душеше.

— Трябва да го помолиш да остане, мила, аз няма да мога да те защитя. Имаме нужда от Конър Рорк тук и сега. Нямаме избор.

Сари се скова от ужас. Пръстите ѝ се вледениха. Той хвана ръцете ѝ и ги привлече към себе си.

Луната беше ярка, светла, смразяваща. Конър яздеше бавно. Студът сковаваше движенията му. Не бързаше. Имаше достатъчно време да стигне до къщата. Скоро утрото щеше да настъпи. Предпочиташе да изтърпи гнева и яростта на Сари, отколкото да прекара още една нощ на открито. Нямаше причина да бърза. Мъжете, които беше наел, се оказаха доста добри. Беше им платено да следват Конър и да изпълняват всяка негова заповед. Първата им задача бе да изплашат до смърт Сари и Чарлз. Не трябваше да ги нараняват, само да ги изплашат. Това щеше да е достатъчно да се появи пред тях като герой.

Конър стисна зъби. Идеята му не беше от най-добрите, но нямаше друг начин да принуди Сари и чичо ѝ да му позволят да остане в тяхната къща. Трябваше да ги изплаши. Целта оправдава средствата. А по последни сведения Майкъл се бе насочил на Запад и Конър бе абсолютно сигурен, че ще се отбие да види сестра си.

Конър се намръщи. Трябваше непрекъснато да бъде нащрек. *Ами ако Сари подозираше, че лъже? Ако се беше досетила, че нападението е по негова идея?* Не искаше и да си помисли дори какво щеше да прави тогава, как щеше да гледа на него и как щеше да се чувства. Искаше му се това да не го притеснява и да не бъде от значение за него поне засега. Ако Сари бъде наранена, то това ще е само по нейна вина. Отмъщението е неизбежно.

Черни облаци преминаха през луната и за миг стана отново тъмно. Конър присви очи, за да вижда по-добре. Знаеше, че вече е близо. Във въздуха се носеше миризма на пушек. Беше съвсем близо.

Никъде не се виждаха светлини, но се надяваше скоро да му предложат чаша горещо кафе. Нямахте да откаже това удоволствие.

Изведнъж видя някаква сянка да се плъзва под ярката луна. Конър пришпори коня в галоп. Пред него изникна счупеният прозорец и висящата входна врата, която проскърцваше от вятъра.

— Сари? — извика той, а конят се изправи на задните си крака — нещо го беше изплашило. Конър се вгледа в мрака, но не забеляза никакво движение. По дяволите, беше им казал само да ги сплашат, а не да рушат и без това оскъдното им имущество. По план те трябваше да обиколят фермата няколко пъти и да стрелят във въздуха. Гняв и ярост се надигаха в душата му. Щеше да си поговори за това с тях по-късно.

Отнякъде долетя изстрел. Конър не виждаше никого. Конят отново се изправи на задните си крака и той не успя да се задържи, докато животното риташе във въздуха. Толкова силно се строполи на земята, че дъхът му секна. Беше замаян, но успя да се претърколи, за да избяга от копитата на коня, които бяха точно над него. Тогава усети дулото на револвер. Някой го опря в гърба му.

Конър се опита да напипа пушката си, която беше скрита под палтото му. После се изви и опита да извади поне пистолета си. Точно тогава чу гласа ѝ:

— Не мърдай!

Видя ботуши и пола. Спокойствието докосна всеки негов нерв, въпреки че дулото все още бе опряно в гърба му.

— Сари?

Но вместо отговор оръжието се заби още по-силно в ребрата му.

— Казах да не мърдаш! Пусни пистолета на земята!

Конър се подчини. Без да намалява натиска на револвера, тя ритна оръжието му настрани.

— Сари, кой е? — Беше Чарлз. Стоеше до вратата. — Какво става?

— Стой там, чичо!

— Аз съм, Конър Рорк. Кажи ѝ да се махне, моля те!

— Господи, Сари! Та това е Рорк!

— Знам кой е — отвърна спокойно тя. В гласа ѝ се долавяше студенина и неприязън. Това го накара да настръхне. Сари натисна още

по-силно цевта в ребрата му. Гласът ѝ беше неузнаваем: — Най-после се завърна. И какво очакваш, любов моя?

ТРЕТА ГЛАВА

— Дявол да го вземе!

Конър приклезна и изпълзя изпод оръжието. После се изправи и скочи на крака.

— По дяволите! Какво си мислиш, че правиш? Можеше да ме убиеш!

— Не знаех кой е — отвърна Сари. — Пък и все още не съм решила дали да те застрелям, или да те оставя жив.

Конър сложи пистолета в кобура.

— Ами направи го! Какво чакаш, по дяволите! — В очите му играеха гневни пламъчета. — Мислех те за по-умна — продължи той. — Дойдох да те закрилям, а не да те нараня!

— Заради тебе сега съм в опасност — вметна безчувствено Сари.

— Сари! — От тъмнината се дочу гласът на Чарлз.

Старецът се показа на вратата. Беше приведен, държеше се за стомаха. Лампата зад него осветяваше фигурата му и я правеше още по-слаба и немощна. Конър се разтревожи.

— Какво е станало с чичо ти?

— Те го раниха.

— Кого имаш предвид?

— А ти за кого си мислиш? — попита остро Сари и се обърна с гръб към него. — Дойдоха, опитаха се да ме открият, но вместо мен намериха него.

Конър тръгна към къщата. Сари мина пред него и помогна на чичо си да влезе вътре. Конър затвори вратата зад себе си, преструвайки се, че не забелязва намръщаното лице на Сари. Тя настани Чарлз на стола, сложи ръце на кръста си и се обърна към Конър. Той се стараеше да изглежда спокоен. Забеляза кръпките по избелялата ѝ пола и скъсаната стара престилка.

— Опитях се да те предупредя!

Чарлз вдигна глава и го погледна. Закашля се и раменете му се приведоха още повече. Сари приклезна до него.

— Добре ли си, чичо?

Кашлицата го давеше. Той още повече се приведе, но махна с ръка на Сари да се отдалечи. Уплашените ѝ очи потърсиха помощ от Конър.

— Видя ли, докато идваше насам трима мъже, Рорк?

Конър бавно поклати глава и каза:

— Не. Не срещнах никого. — После се извърна и спря погледа си на лампата, която стоеше на масата.

— Знам какво говоря, Сари. Ти наистина си в опасност — настоя Чарлз.

— Не за моята сигурност се тревожа, а за твоето здраве, чичо!

— Не е необходимо да се правиш на светица, Сари! Следващия път могат и тебе да наранят — отсече Рорк.

Сари дори не го погледна.

— И какво предлагаш? Да се крия непрекъснато?

— Позволи ми да остана тук и да се погрижа за вашата сигурност. Затова съм тук, Сари! Затова се върнах! — прошепна Рорк.

— Така ли? — горчивата студенина в гласа ѝ го изправи нащрек. — Възниква друга причина? Откъде се появиха тогава тези мъже през нощта?

Конър запази самообладание.

— Какво искаш да кажеш?

— Само това, че нападението изглеждаше твърде потайно и ужасно приличаше на предварително подготвен план. Стана точно след като си тръгна, а при завръщането ти от тях няма и следа.

— Сари, помисли малко, преди да кажеш нещо — въздъхна чичо ѝ.

Сари рязко се извърна към него и троснато допълни:

— Повярвай ми, чичо, знам какво говоря!

Конър продължи предпазливо:

— Нямам нищо общо с това, което се е случило.

— Разбира се, че нямаш — подкрепи го Чарлз, после последва Сари и добави: — Конър не е Майкъл, Сари. Той не е зъл като него.

Зъл. Думата прозвуча жестоко. Сега наистина имаше защо да се притеснява, но отново се овладя и запази спокойствие.

— Дори и да не ми вярваш, Сари, сигурна ли си, че не са били хората на Майкъл? Можеш ли да се закълнеш, че не е бил той?

Това, което Конър каза, наистина имаше поразителен ефект — Сари пребледня и прехапа устни.

— Сари, никога не съм се подигравал с тебе — продължи Конър.

— Явно и двамата грешим в преценките си, защото аз пък никога не съм те смятала за лъжец.

Думите ѝ дълбоко го нараниха. Конър замълча. Това беше единственото нещо, което можеше да направи, за да потисне болката от чутото. *Ще го за помня*, каза си той. *Ще го запомня*.

— Знам, че ти е трудно, но аз те моля да ми повярваш този път. Имай ми доверие!

Пинкертън беше прав — прекалено много неща ги свързваха. Затова беше толкова трудно да се пребори с гнева ѝ, затова беше толкова трудно да я накара да му повярва. Но не биваше да се отказва. Не можеше. Споменът за окървавеното лице на Шон Рорк все още беше пред очите му.

— Достатъчно ви слушах! Спрете вече — прекъсна ги Чарлз и подпря лице с длани. — Решението ще взема аз. Сари, Рорк ще остане, за да те защити, да защити и мене, ако може. Току виж сте започнали да се разбирате отново.

Чарлз се усмихна. Лицето му беше бледо и уморено. Сари се обърна към Конър и се вгледа в него — очите ѝ бяха толкова безчувствени, колкото и гласът ѝ.

— Прекалено много искаш от мен, чичо. Остани, Рорк. Но няма да те допусна в дома си. Ще спиш в плевнята, ако кравите те изтърпят — взе едно вълнено одеяло от стола и го хвърли на Конър.

Конър се сви под ниския покрив на плевнята. Опита да се намести по-удобно в сеното и пропитата със сладка, упойваща миризма люцерна. Огледа се. Съвсем наблизо беше оборът. Две крави, четири бивола и два коня. Животните се раздвижиха. Бяха напъхали големите си влажни и сополиви носове в яслите и се хранеха, а когато се допираха едно до друго грозните им очи гледаха заплашително. Тихо мучене и цвилене изпълваше тишината. Конър придърпа одеялото, което му беше дала Сари, и зави гърба си. *Господи, ако само някой от кантората можете да го види сега! Конър Рорк, един от най-добрите агенти на Пинкертън, легнал между крави. Тъпи, отвратителни животни! Мили Боже! Как ги мразеше!*

Единственото хубаво нещо беше, че не умираше вече от студ. Подпъхна одеялото под себе си и се загледа в тъмнината. *Ще издържи!* Майкъл сигурно няма да се бави много и тогава Конър ще се върне в Чикаго, далече от тази запустяла земя, която го кара да се чувства толкова самотен и изоставен.

Преглътна сълзите си и се опита да отхвърли тези мисли. Коленичи в сеното. Беше уморен. Уморен до смърт и отегчен. Пръстите му развързаха каишките на чантата. За щастие винаги носеше най-необходимото. Багажът до голяма степен разкрива характера на притежателя. Конър носеше две обикновени ризи. Ако някой решише да прерови чантата му, щеше да намери само принадлежности за бръснене, чифт ботуши, патрони, храна и вода. Всичко беше подбрал така, че който и да погледне вътре, да не може да се досети нищо за собственика. Устните му конвулсивно се свиха, когато напипа издатината във вътрешния джоб. Само едно нещо бе взел против правилата, наложени от Пинкертън — малката снимка на Шон Рорк. Тя му напомняше за баща му, единствения човек, заради когото би пожелтал и живота си дори. Конър вдигна снимката. Беше направена преди около четири години. Синьо-зелените очи на Шон изглеждаха бледи, почти бели, но в тях имаше игриви пламъчета, които озаряваха устните му, и те се смееха. Дори червеникавата му коса като че ли също бе озарена от тях и се смееше. Нещо стегна гърлото му. Конър притвори очи, докато болката се впиваше в сърцето му. Все още чуваше гласа на баща си, помнеше съветите му. Винаги, когато го чуеше да ругае, му казваше: *„Ругатните позволяват на дявола да се всели в теб, момче, не го забравяй никога. Сатаната непрекъснато търси слабостта в човека.“* Конър помнеше всичко. Ругаеше, да. Цялата енория ехтеше от неговите ругатни. Искаше да покаже на баща си, че е достатъчно храбър, за да се срещне очи в очи с дявола. Няколко пъти бе предизвиквал Сатаната, но единственото, което после усещаше, беше изгарящото желание да заличи от земята Моли Магуайърс и всичко свързано с бандата. Те бяха престъпили границата. Нищо друго, освен силна омраза не изпитваше към тях.

Конър прибра снимката в портфейла си. Не искаше да гледа укорителните очи на баща си. Шон Рорк не би се съгласил с това, което вършеше сега Конър. Неведнъж му бе казал, че отмъщението е жалко, низко чувство, признак на слабост, най-краткият път към ада. Но

Конър знаеше, че дълбоко в себе си той не е вярвал в тези думи, пък и откъде би могъл Шон да подозира колко всепоглъщащо е желанието за отмъщение. Как постепенно те изяжда и не ти остава нищо друго, освен да го следваш сляпо...

Пъхна снимката и отмести чантата до стената. Не беше време за спомени. Имаше по-важни неща, за които да мисли трябваше да планира действията си, защото отмъщението изпиваше всичките му усилия да се концентрира. Седна отново на влажната земя, подпря ръце на коленете си, облегна глава назад и се вторачи в ниския таван, покрит с трева. Мислеше за Сари. Всичко, което се беше случило тази вечер, не го беше предвидил в плана си.

Беше я подценил. Онази Сари от Тамагуа си беше отишла завинаги, а именно заради нея се бе върнал и бе започнал всичко отначало. Тогава беше друго — Конър бе изпратен да стане един от тях и да направят сдружението. Сари също беше член. Самотна и нещастна. Конър обаче забеляза как лесно се развеселява, щом заговори с него... Не беше трудно да завърже приятелство с нея, дори много повече от обикновено приятелство.

И въпреки това я беше подценил. Не я опозна добре и я забрави.

Какви думи само му каза — *не съм те смятала за лъжец*. Едва ли някога щеше да ги забрави. Беше объркан. Толкова объркан, че когато я погледна, видя в очите ѝ свое жалко подобие.

Конър изруга и се изправи. В края на краищата тя също бе една от тях и той не биваше да го забравя. Навремето смяташе, че е наивна. Как само му говореше за Майкъл, когато бяха в Тамагуа. По всичко личеше, че мрази и приятелите му, и това, което вършеше. Проклинаше го, а сега говореше така, като че ли не знае истинската роля на брат си в бандата на Моли. Та той беше езекуторът! *Дали се преструва? Дали и тя лъже също като него? Дали разбира, че именно Майкъл е бил изпратен да убие любовника ѝ? Дали би го предупредила?*

Без съмнение би го направила. Конър затвори очи. Сигурно вече е отгатнала, че той е предателят. Това не го беше пресметнал добре. Смяташе, че тя все още държи на него, дори, че все още го обича.

Конър въздъхна дълбоко. Какво разбираше той от любов? Какъв опит имаше? Досега бе обичал единствено баща си.

Знаеше обаче как да ухахва една жена — да я целува и да я прелъстява с думи, да докосва тялото ѝ. Помнеше как Сари изгаряше

от допира му и ако отново трябваше да заложи на всичко това, щеше да го направи.

Конър се усмихна. Този път няма да изпусне Майкъл Дойл. Ще го изправи лице в лице с правосъдието — собственото си правосъдие. Без значение какво би му коствало.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Беше време за обяд. Сари си тананикаше и се суетеше около тенджерата с варени картофи. Вдигна внимателно похлупака и надникна. Бяха почти готови. Премести купата с тестото по-близо и сръчно го разбърка — беше позасъхнало и по краищата имаше коричка. Оформи малки топчета и ги пусна в тенджерата. Трябваше да се сварят заедно с картофите.

Погледна чичо си и изтри брашнените си пръсти в престилката. Чарлз се беше сгушил на стола до шкафа с книгите. Дишаше равномерно и похъркваше. Плетеният шал бе паднал от раменете му, а главата му бе клюмнала. Сари почувства прилив на нови надежди. Точно от това се нуждаеше чичо ѝ — сън, от който да се възстанови. Дано и сънищата му са приятни, защото нейните не бяха. Споменът за миналата нощ помрачи лицето ѝ.

Цяла сутрин се опитваше да се примири с факта, че Конър е тук и че ще остане. Все още не можеше да повярва, че единствената причина, поради която настояваше да го приемат, е именно да я защити. Изостави я преди повече от година. Отиде си, без да каже дума дори. Просто изчезна. Сари знаеше, че ще се върне, сигурна беше в това. Отначало си мислеше, че се крие от убийците. Тя го беше предупредила, че бандата го подозира в предателство. Тя го беше предупредила, не някой друг. Сари вкопчи пръсти в престилката си, за да се овладее и преодолее гнева си. Ако това, което знаеше сега, го бе научила още тогава, щеше сама да насочи хората на Майкъл по следите на Конър Рорк. Но тя нямаше откъде да го разбере. И го чакаше. Проверяваше нервно в пощата за съобщение. Живееше с надеждата, че ще ѝ се обади. Тъкмо тогава арестуваха Евън и тя осъзна, че това, от което най-много се страхуваше, е самата истина — Джейми О'Брайън беше предател. Тогава разбра, че той никога няма се върне при нея.

Сари въздъхна. Сега трябваше да има едно наум. Той не се е променил, не би могъл да се промени. Веднъж вече я беше излъгал.

Защо да не я излъже още веднъж?! Защо ще иска да я защитава от бандата на Моли? Дори когато бяха в Пенсилвания и тя беше изпаднала в още по-голяма опасност, той не се беше загрижил чак толкова, както сега. Самото предателство на Евън бе достатъчна причина да я убият. *Ами ако Конър беше дошъл да се увери, че когато дойдат, наистина ще я убият?* Сари се усмихна едва забележимо. Погледна през прозореца и го видя да пресича двора. Приближаваше към къщата. Памучната риза стоеше изпъната на раменете му. Носеше тъмна кърпа на врата си, а краищата ѝ се вееха около лицето му. Нито шапка, нито палто, въпреки че денят бе доста студен. Вятърът развяваше кестенявите му коси. Тази гледка я върна назад във времето, когато стоеше до прозореца в очакване да го види отново. *Колко искаше да забрави онези дни!* Но когато се опита да вдигне тенджерата със супата, ръцете ѝ се разтрепериха. Остави я. Парата близна лицето ѝ. Вратата изскърца и студът проникна вътре. Конър влезе. Сари се обърна към него. Той я наблюдаваше. Неочакваното докосване на сините му очи я обърка и притесни отново. Но само за миг...

— Пропусна закуската — подхвърли студено тя. — Надявах се, че ще предпочетеш собствената си компания и няма да се появиш през целия ден.

Конър вдигна вежди озадачен.

— Съжалявам, че те разочаровах. Смятам, че е по-добре, колкото е възможно повече да съм в къщата.

Сари отвори желязната вратичка на печката, взе в шепите си сухи съчки и ги хвърли вътре.

— Колко предвидливо от твоя страна!

После изтри ръцете си в престилката, обърна се към него и продължи:

— И какво ти попречи да изпълниш задълженията си още от сутринта?

— Сънят — каза Конър и се усмихна, докато Чарлз се прозяваше, за да се събуди окончателно. — Опасявам се, че не съм привикнал към фермерския живот и часовете за ставане.

— Ще се научиш — вметна Чарлз с дрезгав глас, в който се долавяше учудване. После се усмихна и вдигна рамене. — Няма да ти отнеме много време. Няколко сутрини само и ще започнеш да чуваш кравите. Ще те направим истински фермер.

— Без заплахи, моля — отвърна Конър и тръгна към печката. Взе каната с кафе, която къкреше там, и се доближи до Сари. Усети острата миризма на ром — приготвяха го само тук, в залива. Уханието ѝ бе примесено с това на изсушено сено. И именно то я правеше още по-привлекателна и още по-съблазнителна.

Сари се отдръпна в ъгъла. Опитваше се да стои далече от него, докато той взимаше чашите от полицата. Наля кафе, прекоси стаята и отиде до Чарлз, за да му занесе едната. После се върна и седна до масата. Сари грабна нервно керамичните купи. Ръцете ѝ силно трепереха, докато сипваше супата, а когато слагаше купите на масата, те се раздрънчаха и супата се разля по покривката. Тя предпазливо погледна към Конър и попита:

— Какъв е планът на Пинкертън? Колко време ще трябва да останеш тук? Колкото миналия път ли? Да не би да трябва да се грижа за теб цели две години?

Думите ѝ силно го нараниха и тя забеляза това. Изглеждаше доволна от себе си. Конър ококори очи и Сари видя напрежението, което се изписа на лицето му. Скулите му изпъкнаха.

— Тук съм, защото работата ми го изисква, Сари — отвърна тихо той, но точно това подейства още по-лошо на нервите ѝ. — Щом свърша, си тръгвам.

— И преди беше така — подхвърли злобно тя. — А междуременно?

— Междуременно ще трябва да се примирим, за да свърши всичко добре.

Сари вдигна вежди и го изгледа подигравателно.

— Какво благородство! Каква саможертва! Да загърбиш личния си живот и да дойдеш тук само за да ме защитиш! Колко ли болезнено и тежко е за теб?!

— Сари! — сръза я Чарлз.

Но Сари се престори, че не го чува.

— О, почакай, щях да забравя. Как може да е болезнено, като теб въобще не те е грижа какво ще стане!

Конър се обърна настрани.

— Нищо не разбираш!

— Очевидно не.

— Не мога да се откажа от миналото си. Такава ми е работата.

— А аз съм част от работата ти! Кажи му, чичо, кажи му какво се случи, след като той си замина!

Чарлз изглеждаше толкова изненадан, че не можа и дума да пророни. Беше се свил на стола и не помръдваше. След като Сари не получи очаквания отговор, тя отново се обърна към Конър и продължи:

— Кажи му как ме гледаха всички, как не можеха да ме понасят, как ме мразеха, като че ли аз бях отговорна за всичко, което се случи.

— Никога не съм си и помислял, че ще стане така — отсече Конър.

Сари се изсмя подигравателно:

— Така ли? А какво очакваше? Че ще ми простят? Та те знаеха всичко! Знаеха за нас и подозираха, че именно аз съм ти дала информацията. Евън знаеше, че аз съм те предупредила.

— Не можах да му помогна — отговори тихо и съвсем безчувствено Конър. — Понякога животът е несправедлив с нас, Сари!

— Справедливост? Това ли те доведе отново тук? Е, тогава ще ти кажа още нещо несправедливо спрямо мен, Джейми — Сари дори не усети как името се изплъзна от устата ѝ и дъхът ѝ спря. — Не е справедливо, че ми причини всичко това! Не се чувстваш поне малко виновен! Кажи ми, че греша! Кажи ми, че съжаляваш за всичко, което си сторил!

Конър се поколеба, но погледна настрани и замълча. Дълбоко в себе си Сари почувства някаква тежест, която нямаше нищо общо с гнева.

— Не, ти за нищо не съжаляваш — прошепна тя. — Никога не си съжалявал, нали?

— Съжалявам, че те забърках във всичко това, но да чувстваш вината си е лукс, който аз не мога да си позволя в момента.

Гласът му беше толкова тих, че Сари трябваше да се изправи, за да го чуе. Тя затвори очи и ги стисна до болка. Единственото, което искаше, бе да се махне. Не можеше да понесе това, не можеше да издържи на мъчението да го вижда всеки ден и да ѝ напомня за нейната вина и унижение.

— Чудесно е, че се справяш толкова лесно с всичко!

— Греша поправи я нежно и предпазливо той. — Греша, ако допускаш, че леко съм го понесъл, но сега не мога да мисля за това. Нямам право. Преследвачите ти може в момента да са някъде отвън и

да наблюдават къщата. Не мога да си позволя да се отклоня от задачата си.

Сари се взря в него — решително, непоколебимо, смело лице. Отново беше станал неузнаваем. Тя не познаваше този човек, не можеше да го разбере. Около него трептеше ореол от опасност и изпълваше въздуха между тях с напрежение. Чарлз се изкашля, столът изскърца, той се почеса по врата и се изправи. Тръгна бавно към масата, обърна се към тях и каза леко усмихнат:

— Достатъчно е да се съберете вие двамата и сте в състояние веднага да ми развалите апетита. Ела, Рорк, хайде да похапнем, а после ще дойдеш с мен в полето. Бих искал да чуя мнението ти за една работа.

Конър кимна, но не отмести погледа си от Сари. Тя стоеше безмълвна до печката.

— Вижда ли се къщата оттам?

— Да, съвсем наблизо е — увери го Чарлз. — Няма опасност за Сари, не се безпокой.

Конър се поколеба, но също тръгна към масата. После добави:

— Не съм съвсем сигурен доколко ще мога да ти помогна.

Той се отпусна на стола, взе лъжицата и разбърка супата си. Апетитен аромат на сварени с масло картофи изпълни стаята, но желание му да похапне добре вече бе изчезнало. Почти не чуваше за какво говори Чарлз. Старецът непрекъснато се усмихваше и бърбореше за следобедните си планове. Конър наблюдаваше Сари безмълвно. Движенията ѝ бяха сковани, седеше като на тръни. Опитваше се да прикрие истинските си чувства. Напрежението между тях ставаше все по-осезаемо — като тънка нишка то ги беше привързало и продължаваше да ги държи в плен. Една погрешна стъпка, едно малко движение и двамата щяха да се пречупят. Сари взе чинията с пая от полицата и така припряно го сложи на масата, че карамелът, с който бе полят, се разтече. Чарлз подскочи.

— Какво е това? — попита Конър с недоумение.

— Сладък пай отвърна троснато тя.

После Сари заби ножа толкова силно, като че ли пред нея беше не паят, а сърцето на Конър. Взе едно парче и го сложи в чинията, която изглеждаше твърде неустойчива в треперещите ѝ ръце. Беше предназначена за него.

— Сладък пай — повтори Конър и се загледа в тъмния крем, който бавно се стичаше по парчето. Миризмата на горена захар погъделичка обонянието му. — Мисля, че няма да ям сладък пай, но все пак благодаря.

„*На харизан кон, зъбите не се гледат!*“, спомни си Конър. Стотици пъти го беше чувал преди от Сари. Чарлз ѝ го бе казвал. Хапката заседна в гърлото му и стомахът му се сви. Спомни си всички онези думи, които тя му шептеше на немски в ухото, когато се любеха; начина, по който меката ѝ коса галеше врата и гърба му като коприна, а фините ѝ пръсти нежно я отмятаха. Тръпки преминаха по цялото му тяло. Конър бързо преглътна и я погледна. Страните ѝ бяха поруменели — тя също си бе спомнила онези дни. Той се опита да каже нещо, каквото и да е, но тя сведе глава. После се обърна към чичо си и го подкани:

— Хапвай, чичо, докато е още топло.

— Е, какво ще кажеш? — попита Чарлз.

Целият излъчваше гордост и удоволствие, докато оглеждаше земите си. Конър впери поглед в далечината. Слънцето заливаше с пурпур планините. Белееше само снежният Пик Пайк, скалист и назъбен. Нивите кафенееха от изсъхнала трева и градински чай. Река Бийвър сега изглеждаше мъртва и грозна, скована от студения вятър. Той се замисли, като че ли подбираше най-подходящите думи, и каза:

— Мисля, че има какво още да се направи тук.

— Да — засмя се Чарлз, — доста работа ни чака. Първото нещо, което трябва да направим е напоителен канал. Сега земята е замръзнала, но напролет ще продължим да копаем.

Чарлз се обърна и му посочи кафявата купчина пръст недалеч от тях.

— За напояване? Ще бъде ли достатъчен за насажденията?

— Разбира се — кимна Чарлз. — Виждам съм такива напоителни канали в Грейди. Водата в тях е достатъчна, за да бъде използвана от петдесет ферми, а нашата земя е малка като длан.

Конър пхна брадичка в яката ги и се замисли. Защо му трябваше на Чарлз да го взема на полето? С нетърпение очакваше да се върне в топлата къща, да седне до печката и да слуша пука нето на огъня.

— Не съм фермер, Чарлз.

— Не, не си — отвърна сериозно той.

Конър извърна глава. Не можеше да изтърпи острия пронизателен поглед на Чарлз. Не за пръв път усещаше тежестта на напрежението, което витаеше около него. Леденият вятър се просмукваше през дрехите. Ръцете му премръзваха и почти не чувстваше пръстите си. Господи, каква пустош! *По дяволите! Мразеше тази земя! Тя го караше да се чувства още по-самотен.* Ненавиждаше и учтивостта на Чарлз, защото не я беше заслужил. Но повече от всичко ненавиждаше яростта, която винаги откриваше в очите на Сари. Само болката в тях го караше да забрави, макар и за миг, жаждата за отмъщение, която не му даваше покой.

Отмъщение. Само това има смисъл сега. То е най-важното. Конър притвори очи. Искеше му се да мисли за Сари като за враг — та нали тя бе сестрата на убиеца!

— Не за това те повиках да дойдеш с мен — строгият глас на Чарлз прекъсна мислите му и го върна към действителността.

— Така ли? — попита той учуден.

— Да, исках да поговорим за Сари.

Чарлз тръгна бавно напред, но не го погледна. Беше извърнал глава настрани, а ръцете си беше сложил отзад. Конър реши мълчаливо да го последва. Тогава Чарлз се спря, сбърчи вежди и се вгледа в далечината.

— Не одобрявам това, което направи с нея — изрече той най-накрая и прехапа устни.

Конър въздъхна.

— Не съм и помислял такова нещо.

— Не те ли учуди фактът, че съм на твоя страна!

Конър вдигна рамене.

— Реших, че и ти си на същото мнение като мен — Сари трябва да се защити и да се опази от онези бандити.

Чарлз кимна и продължи:

— Да, но има още нещо, което трябва да знаеш. След онзи случай Сарилин не беше на себе си, стана неузнаваема и вече не е същата.

— Не съм изненадан — Конър се опита да запази гласа си спокоен. — Сигурно ѝ е било доста трудно, след като арестуваха Евън.

Чарлз го погледна право в очите.

— Не всичко ти е известно, приятелю.

Тъкмо обратното, помисли си Конър. В гърлото му отново се събра горчивина, може би защото тогава не успя да ѝ помогне. Събра обаче сили да изрече думите, които отдавна напираха в него:

— Ами Майкъл? Какво стана с него?

— Беше ѝ много трудно. Загуби едновременно и брат, и съпруг — отвърна Чарлз натъжен. — И то по какъв начин!

Конър се втрещи.

— По какъв начин? Майкъл нали е жив?

— Да, да, жив е! Но изчезна вдън земя.

Но не е мъртъв, помисли си Конър. Пое дълбоко въздух и каза:

— Направих това, което се очакваше от мен, Чарлз. Затова не се извинявам. Аз съм агент на Пинкертън. Това ми е работата.

— Да, но ти също живееш със спомена за това, нали? Не искам да те съдя, Рорк. Единствената ми грижа е Сари. За нея се безпокоя.

— Аз съм тук, за да я защита — прекъсна го грубо Конър. — Можеш да бъдеш сигурен, че ще направя всичко възможно, за да я опазя.

Господи, колко лесно е да се изричат лъжи!

— Месеци наред живеехме в страх. Тя беше непрекъснато напрегната. Искам това да свърши. Искам тя отново да бъде щастлива.

Конър замълча. Прекалено много изискваше Чарлз от него. Не беше нещо, което можеше да направи за Сари. Дори не го желаше. Не нейното щастие бе важно за него.

— Тя беше щастлива с теб, Рорк.

— Това не беше истинско, Чарлз.

— Така ли? — лека усмивка премина по лицето му. — Сигурен ли си?

Сигурен ли е? Конър се опита да премисли, да си припомни чувствата, които ги свързваха и усещането, докато я целуваше или я държеше в прегръдките си; това не можеше да се забрави...

Тя му беше опора винаги, когато се нуждаеше от нея. Известно време си мислеше, че я обича. И досега не можеше да си обясни тази любов. *Дали беше истинска? Или поредната роля?* Но каквото и да е било, то очевидно вече не съществуваше. Той просто изпълняваше задълженията си. Поредната задача.

Тази мисъл не го успокои, но скоро пред очите му отново изплува онази ужасна нощ — таванът над него се пропуква и се срутва; облаци прах и пламнали греди, всичко гори и се руши; безпомощният вик на баща му...

Ето това имаше значение за него! Това бе истинско!

Горчилката отново се насъбра в гърлото му.

ПЕТА ГЛАВА

Конър възнамеряваше да изчака ден-два и тогава да пристъпи към плана си. Беше решил да попита Сари за брат ѝ съвсем непринудено, в обикновен разговор, без да привлича вниманието към себе си. Щеше да му е от полза и да може да претърси къщата за писма, бележки или поне някакви снимки, нещо, което да му подсказва къде се намира Майкъл и дали скоро ще се появи. Но дори и това не направи.

На другия ден стана рано, но вече бе закъснял. Сари и Чарлз закусваха. До обяд бяха заедно и чак след това Конър остана сам. Сега вече можеше да започне да търси. Сари отиде в градината да извади картофи, а Чарлз заяви, че ще подремне малко. Конър се облегна лениво на стола си и нищо не каза. Единственото, което трябваше сега да направи, бе да чака другите двама да излязат.

Дългоочакваният момент настъпи и Конър започна. Реши да не прибързва и да бъде внимателен. Най-напред огледа стаята — искаше да открие някакви следи, които да му подсказват къде могат да бъдат пхнати бележките или писмата. За съжаление такива места имаше в изобилие. Три пънчета бяха подпрени до стената, покрита с хартии. Те затискаха похлупаците на прозореца и не пропускаха влагата. Няколко реда с книги и вестници заемаха почетно място до плетените столове, а в ъгъла до тях се мъдреха дузина кутии. Във всяка част на стаята цареше безпорядък. Само мисълта за преравянето го изтощаваше. Господи, какъв хаос!

Конър отмести стола и налетя на ниския пън под масата. Цяла вечност нямаше да му стигне да огледа тази стая, а и трябваше винаги да се съобразява с отсъствието на Сари. Конър вдигна глава и погледна нагоре. Очите му се спряха на стълбата, която водеше към спалнята ѝ. Може би щеше да открие нещо именно там. После погледна през прозореца. Не я виждаше, а това не беше никак хубаво. Ако не я наблюдаваше, нямаше да разбере къде е, какво прави и кога ще се прибере. А ако го свареше там горе?! Какво щеше да ѝ каже?! Как

щеше да ѝ обясни?! Това само би ѝ помогнало да се убеди още веднъж, че е права и че не трябва да му се доверява.

Стаята на Сари и таванът щяха да почакаат. Конър отмести чашата с кафе и стана отново. Книгите бяха потъмнели от влагата, която се просмукваше отвсякъде. По някои от тях дори имаше мъх и плесен. Миризмата беше ужасна. Конър стисна носа си с ръка и отмести най-горните. Нищо. Антологии, литература за фермерството, романи, списания „Грейндж“ и поезия. Богата и разнообразна колекция. Дали все пак нямаше нещо между страниците. Конър взе още една книга и я запрелиства...

— Какво правиш тук?

Гласът на Сари долетя едновременно с отварянето на входната врата и Конър замръзна. Ръцете му конвулсивно стиснаха книгата. Сари затвори вратата след себе си. Изражението ѝ издаваше ужас, но тя стоеше гордо изправена.

— Какво търсиш?

Конър се опита да остане спокоен. Той преобърна книгата, като че ли търсеше заглавието, и погледна невинно.

— Господи, колко си ядосана! Съжалявам, не знаех, че ми е забранено да пипам твоите книги!

В очите ѝ премина сянка на несигурност и съмнение. Все пак видимо се успокои, въпреки че ръцете ѝ продължаваха да стискат престилката с картофите, а пръстите ѝ бяха побелели.

— Не, разбира се, че не е забранено. Просто си помислих, че търсиш нещо и...

— Да, търсех — Конър пхна книгата на мястото ѝ. — Мислех си, че ще намеря някакви съвети за това как се правят огради. Поне бих могъл да помогна на чичо ти.

— На нас не ни остава време за четене — отвърна леко притеснена Сари. — Но чичо сам може да ти каже какво е необходимо.

Без да му обърне повече внимание, тя изсипа картофите в кошницата и махна шапчицата си. Цялата бе облечена в жълто, дори бонето ѝ беше слънчево. Тя бавно го свали и благоговейно го остави. Кичури мека кестенява коса се разпиляха покрай лицето и се закачиха на брадичката ѝ. Тя нежно ги отмести и продължи:

— Чичо е в стаята си и мисля, че може да ти помогне. Сигурна съм, че има какво да ти предложи.

В думите ѝ имаше злоба, опитваше се да го дразни. Конър не се стърпя и се засмя:

— Отивам при него, любов моя.

Тя веднага го стрелна с поглед:

— Не ме наричай „любов моя“!

— Трудно е човек да се откаже от навиците си!

Усмивката ѝ го смрази.

— Не е чак толкова трудно човек да се откаже от навиците си. Аз някога ти вярвах, но вече отвикнах.

Конър се колебаеше как да отговори. Не му се искаше да бъде груб. Но после се загледа в ръцете ѝ. Тя взе един картоф и започна да го бели с такава ярост, като че ли искаше да протърка кафяво-сивия цвят на кората му. Наблюдаваше я внимателно — косата ѝ беше полепнала по лицето, устните силно стиснати, пръстите трепереха. Прииска му се да разчупи леда помежду им и заговори предпазливо:

— Сари, не трябва да бъдем врагове.

Тя подскочи като ужилена, но бързо се овладя и промълви:

— Така ли? А какви трябва да бъдем според теб?

— Да сключим примирие. Да забравим миналото. Какво ще кажеш?

Тя присви очи. Не му вярваше. Подозираше нова опасност.

— И защо трябва да се съглася с теб?

Конър повдигна рамене.

— За да улесним отношенията си. Аз няма да съм тук задълго. Какъв смисъл има да се измъчваме взаимно?

— Твоята агенция не трябваше да изпраща теб. Трябваше някой друг да дойде.

— Ти щеше да позволиш на някой друг да остане в къщата ти?

— Все още не съм напълно убедена в необходимостта от нечие присъствие тук.

— Разбирам — отсече той. — Съгласна си да рискуваш, така ли?

Сари прехапа устната си и се обърна с гръб към него. Загледа се през прозореца, но това бе достатъчно за Конър да усети безпокойството ѝ — споменът от ужасното минало се беше върнал.

— Не разбирам. Защо биха ме наранили — промълви тя накрая.

— Смяташ ли, че Майкъл може да ги спре?

По лицето ѝ премина сянка от болка и ужас. Очите ѝ помръкнаха и в тях отново се настани страхът от неизвестността. Това учуди Конър. Думите, които последваха, бяха още по-неочаквани.

— Не споменавай името му пред мен никога повече!

— Защо? Та той е твой брат? Не можеш да избягаш от съдбата си!

В очите ѝ присветваха гневни пламъчета.

— Не искам да говоря за него, още повече с тебе!

Тя захвърли картофа обратно в кошницата и той леко тупна. Ръцете ѝ силно трепереха, брадичката също. Тя пое дълбоко въздух и продължи:

— Престани да се преструваш, че си загрижен за мен или за брат ми! Щеше да го изпратиш на бесилото, без да ти мигне окото! Нали ти беше приятел? Твой приятел, също като Евън! Прекалено добре те познавам — никой от нас двамата не е от значение за тебе, но ти би направил всичко, само и само да постигнеш целта си. Видях на какво си способен и не съм забравила кой си! Това просто е поредната ти лъжа!

— Сари...

Тя вирна предизвикателно глава, гласът ѝ беше изпълнен с неприязън:

— Не те искам тук и отношението ми няма да се промени, повярвай ми! Така че постарай се да улесниш и двама ни, Джей... Конър! Ако искаш да ме защитиш, моля, но ме остави на мира, чуваш ли? Остави ме на мира!

Спомените го връхлетяха отново, яростно разкъсвайки душата му. Смъртта проникна в мислите му и се настани в съня му, докато всичко се превърна в ужасен кошмар. За пореден път виждаше белите като платно лица на мъжете, които бяха станали негови приятели; обезверените им погледи; мъртвешката тишина в съдебната зала, когато излезе пред тях и седна на свидетелското място. Ризата стягаше гърлото му, притискаше го, но гласът му остана ясен и твърд дори когато защитата се нахвърли срещу него. Той изрече думите си, без да спира. Гледаше приятелите си в очите и виждаше ужаса там. Нямахше да го забрави никога. Въпреки че останалите убиха баща му, Конър още помнеше безнадеждността, която бе изписана тогава на лицата им,

и ужаса в очите им. Щеше да помни, докато е жив, че бе станал предател.

Сънят не го напускаше — телата на мъжете, които бе изпратил на смърт, се гърчеха пред него; на мястото на устата на всеки един зееше огромна черна дупка и оттам кънтеше гласът на Евън: „Трябваше да ги оставя да те убият, когато настоявах! Аз ти вярвах, Джейми О’Брайън, доверих ти се! Ти беше мой приятел!“

Конър подскочи и се изправи. Целият беше вир-вода. Няколко секунди не можа да се опомни къде е. После шумоленето на сеното под него и потропването на животните му помогнаха да осъзнае, че вече не сънува и че не е нито в Йотсвил, нито в съдебната зала. Беше в тъмния, неприветлив и влажен хамбар, а отвън вятърът свиреше и се промъкваше през пролуките. Конър въздъхна. Приглади косата си и се загледа в тъмнината. *Месеци наред все този сън.* След нелепата смърт на баща му чувството на безпокойство от бандата на Моли Магуайърс вече бе на заден план и той искрено се надяваше да остане завинаги в миналото. Трябваше да го забрави, длъжен беше! Само господ му бе свидетел, че никога не бе симпатизирал на който и да е член от тази банда. Дни наред се питаше необходимо ли е да бъде въвличан в техните действия. Тревожеха го лъжите и насилието — неизменна част от техните планове. Чудеше се кому е нужно всичко това, но нямаше достатъчно смелост да ги спре. И се реши на предателство. Две години и половина бяха доста дълъг период от време, за да продължава да живее сред тях и да бъде един от тях. Дявол да го вземе, дори по едно време се смяташе за пълноправен член на бандата и разсъждаваше като тях. За миг бе повярвал, че имат право. Никога дотогава не му се беше случвало подобно нещо; никога дотогава не бе поставял под въпрос лоялността си към Пинкертън и цялата агенция. После колебанието се загнезди в душата му, но за кратко. След това Майкъл Дойл постави бомбата в собствения му дом и съсипа живота му. Невъзможно беше да мисли и преценява постарому.

Днес обаче Сари отново обърка мислите му. Конър легна по гръб и кръстоса ръце под главата си. Загледа се в мръсния таван и отново си припомни разговора с нея. Как се разяри, когато спомена името на Майкъл! Не можеше да забрави горчивината в гласа, преbledнелите устни и напрежението на лицето й. „Не споменавай името му пред мен никога повече!“, това бяха нейните думи, а и Чарлз му беше казал: „Той

като че ли потъна вдън земя.“ *Но защо? Защо говореха за него така? Да не би Майкъл да е направил още нещо? Колко ли брутално и жестоко е постъпил с тях, та Сари не може да му прости? Дали наистина е ядосана на брат си или се преструва пред него? Дали и двамата се преструваха пред него?* Той знаеше колко силно привързана към брат си бе тя, въпреки че непрекъснато спореха. Бяха толкова различни. Дойл беше фанатик, изгарящ от желание да осъжда всичко и всички, което граничеше с лудостта; той бе съвършеното оръжие на Моли — вярваше, че убийството е единственият начин да се измъкнат. Джак Кехо, „специалист“ по трупове, най-безпощадният и коравосърдечен човек, когото Конър бе виждал, доверяваше единствено на Дойл плановете за по-особените убийства. По времето, когато Конър се промъкна в бандата, Майкъл беше най-ценният член на Моли, а Сари — най-голямата грижа.

Конър притвори очи и си спомни предупреждението на Евън за съпругата му: *„Тя не харесва приятелите ми, така че я дръж настрана.“* Имаше смисъл в това, но тогава, а сега... Сари наистина ненавиждаше приятелите на съпруга си, осъждаше тяхната жестокост, осъждаше и брат си, но никога не престана да го обича. Или Конър просто се заблуждаваше? *„Той като че ли потъна вдън земя.“ Но е възможно и да го лъжат, за да го отклонят от следите на Майкъл. Добре премислен ход. Това като че ли си остава най-вероятното предположение. Сари не искаше да говори за Майкъл, но в същото време обвиняваше него в измяна. На кое да вярва?*

Сари Травърс обаче му припомни един доста отдавна забравен урок — опасно е да не вярваш на никого. Познаваше цената на риска; сладостта на тялото ѝ и думите, които трябваше да прошепне, за да може тя да се отпусне; силата на страстта, която ги изгаряше. Този път щеше да се предпази от всичко това, но трябваше да я прелъсти отново, за да може тя да му се довери и да предаде единственото, което го интересуваше — Майкъл.

Конър притвори очи. Тъмнината го успокои. Този път няма да пропусне нито един шанс. Няма да се терзае и да изпитва вина, когато си тръгне. Този път не!

ШЕСТА ГЛАВА

Сари чу приближаването на дилижанс. Сърцето ѝ заби силно и бързо. Спомни си кошмара, когато непознатите се втурнаха в къщата, и я обзе паника. Зачуди се къде може да избяга и да се скрие. Беше в градината и вадеше картофи. И тогава зърна Конър, който тичаше от хамбара към къщата. Застана на входната врата и се загледа по посока на дилижанса. Дори отдалече се виждаше напрежението, изписано на лицето му.

Дилижансът приближаваше фермата. Вече се виждаше по-ясно. Страхът на Сари изведнъж се изпари и сърцето ѝ се изпълни с радост. Не беше нито някой от бандата на Моли, нито пък Майкъл. Бяха Джон и Мириам Греъм, най-близките им съседи. Сари се усмихна, остави лопатата и изтри ръце в престилката си. Отдавна не се бяха виждали, а и от доста дълго не бе разговаряла с жена.

Тогава отново погледна към Конър. Как щеше да им обясни неговото присъствие тук? Какво щеше да им каже за постоянния си страх? Прииска ѝ се семейство Греъм да бяха обърнали файтона си и да си бяха тръгнали, без да кажат и дума дори. Докато в главата ѝ се въртяха тези объркани мисли, Джон спря конете, а Мириам скочи на земята и забърза към Сари с грейнало от щастие лице, говорейки ѝ нещо, което тя не чуваше.

— ... тъкмо отивахме в града и решихме да ти се обадим. Искаш ли да ти купим нещо? Толкова исках да те видя! Господи, колко уморена изглеждаш! Много ли си заета в момента?

Мириам говореше толкова бързо, че чак се задъхваше. Сари се усмихна и се изправи.

— Не, не съм уморена. Ще останете с Джон на кафе, нали? Пък и обядът скоро ще бъде готов.

— Не, не мисля, че... — Мириам погледна назад, където съпругът ѝ и Чарлз разговаряха и се засмя. — Добре, с удоволствие! Толкова време не сме се виждали. Донесох ти „Lady’s Books“.

Сари също се усмихна:

— Ще го прегледам някой друг път.

— Разбира се — кимна Мириам. — Аз лично съм си набелязала около двадесет модела — всичките за танците по Коледа. — Тя се засмя тихо, но изведнъж се сепна и с огромно удивление запита: — Мили Боже, кой е онзи там?

Сари почувства, че сърцето ѝ спира. Проследи погледа на Мириам и разбра, че е забелязала Конър. Той вървеше право към файтона. Стъпваше уверено и тъкмо това я подразни още повече. Чарлз си говореше с Джон. Не минаха и десет секунди и двамата бурно се разсмяха в отговор на нещо, което Конър им беше казал. Лицето ѝ помръкна. О, този чар! Не беше много трудно човек да спечели Джон, още повече че Конър умееше толкова бързо да се сприятелява, но кому беше нужно това?

— Добре ли си, Сари?

Тя вдигна глава към Мириам, която я наблюдаваше в недоумение.

— Нищо ми няма.

— Кой е онзи?

— Конър Рорк... стар приятел...

— Стар приятел? — попита Мириам заговорнически.

— Беше приятел на Евън — Сари едва изрече тези думи. — Аз не го познавам много добре.

— Не го познаваш много добре? — попита още по-учудена Мириам. — И той е дошъл дотук чак от Пенсилвания?

Вече приближаваха файтона и Сари припряно кимна в отговор.

— По-късно ще ти разкажа подробно — прошушна тя.

Обещанието, че ще научи всичко, което я интересуваше, успокои Мириам и тя спря да задава въпроси, но само за момента. После щеше да измисли какво да ѝ каже, сега трябва да се погрижи да изглежда по-приветлива, да прикрие омразата си към Конър и да бъде дружелюбна с него.

— Здравей, Сари! — извика Джон и извади куп списания от задната част на файтона. — Мириам взе всичките си списания специално за теб, за да ги прегледаш.

— Ех, ти, Джон! — засмя се Мириам.

Джон също се засмя и погледна Конър.

— Конър, това е моята съпруга, Мириам. Мириам, това е Конър Рорк.

— Здравейте, мистър Рорк — каза нежно тя. — Сари току-що ми каза, че идвате чак от Пенсилвания.

— Да, така е — учтиво призна той и погледна към Сари с такава нежност, която трудно можеше да не се забележи. — Мисля, че пътуването си заслужава.

Господи, само ако можеше да го стисне за гърлото! А и този многозначителен поглед на Мириам!

— Ще останете за обяд, нали Джон, Мириам? Или поне на кафе! — покани ги Чарлз.

— Отиваме в града, Чарлз, но все можем да отделим няколко минути.

— Надявам се повече от няколко минути — усмихна се Чарлз и потупа Джон по рамото. — Искане ми се да ме посъветваш за оградата, Джон.

Влязоха в къщата. Мириам говореше през цялото време, но Сари бе прекалено разсеяна и не я слушаше. Усещаше, че Конър я наблюдава. Нежността в погледа му там в градината така я смая, че още не можеше да проумее интимността, която изразяваше. Сега едва ли щеше да успее да разубеди Мириам и да разсее подозренията ѝ. *Защо трябваше да я излага така? Защо трябваше да я поставя в неудобно положение? Защо отново трябваше да се намесва в живота ѝ?* Мразеше го заради всичко това! Сари наливаше кафето, опитваше се да разговаря с останалите, но самото присъствие на Конър я възбуждаше. Не можеше да събере мислите си. Усещаше погледа му, непринудените му докосвания, докато уж се пресята за кафето. Джон и Мириам продължаваха да се шегуват, а той напълни чашите им отново. Когато излезе заедно с Джон и Чарлз да поговорят за оградата, Сари с облекчение въздъхна.

— Е? — попита Мириам и се извъртя към нея. От рязкото движение черно-кафявата пола се завихри около глезените ѝ. Сините ѝ очи бяха изпълнени с нетърпение, но тя седна бавно и внимателно оправи дрехите си, изпъвайки всяка гънка на полата. Приглади и косите си. — Обеща всичко да ми разкажеш. Чакам.

— Няма много за обясняване, Мириам.

— Глупости! В къщата ти има един загадъчен джентълмен, стои тук с тебе и чичо ти, а ти ми казваш, че няма много за обясняване. Не ти вярвам. Това не е случаен мъж. Пък е толкова красив — почти

колкото моя Джон! И ти ми разправяш, че е изминал целия този път от Пенсилвания до Колорадо само за да навести жената на приятеля си? По-скоро мисля, че е дошъл да те вземе със себе си.

Мириам се пресегна през масата и дръпна лененото перде. Сари изтръпна. За миг ѝ се прииска Конър да е сменил счупеното след нападението стъкло. Но не беше. Нежната и миловидна Мириам се втренчи в него. Той стоеше наред градината с Джон и Чарлз. После тя пусна пердето и се намръщи.

— Не мисля, че е дошъл заради мене — отвърна безучастно Сари.

Мириам отново се усмихна загадъчно.

— Може би все още не ти е казал. С какво се занимава?

Сари конвулсивно стисна чашата. Миризмата на кафе ѝ се стори толкова силна, че чак главата я заболя. Не искаше най-добрата ѝ приятелка да узнае каквото и да било за Конър. Беше дошла в Колорадо, за да се раздели с миналото си; това бе единствената и възможност; не искаше да се рови в спомените. Досега Мириам знаеше съвсем малко за живота ѝ. Сари винаги бе предпочитала мълчанието пред безцеремонната лъжа. За тях тя беше просто скърбящата вдовица, изгубила любимия си съпруг. Искаше хората да я смятат за такава, каквато винаги бе мечтала да бъде.

Погледна през прозореца. Конър и Чарлз стояха на двора точно под перилата на воденицата и говореха разпалено със съпруга на Мириам. Джон Греъм бе изключително красив тъмноок мъж, висок, с широки рамене, но Сари не можеше да не признае, че Конър бе по-красив и от него и го превъзхождаше. И този негов смях и това негово лице, озарено от непринуденото веселие. И тези трапчинки. Спомни си, че често се смееше. Смяхът му бе заразителен. Толкова отдавна не го беше виждала щастлив. Липсваше ѝ неговата непринуденост и веселие. Сари се опита да отхвърли тези спомени; стараше се да не допуска до съзнанието си моментите, в които той не бе жесток, неприветлив, безцеремонен, брутален. Изведнъж чу гласа на Мириам.

— Много си тиха. Или премисляш какво да ми кажеш. Сигурна съм, че е така, но това няма значение. Смятам, че трябва да споделиш всичко за него.

Сари се опита да се усмихне.

— Вече знаеш всичко, което и аз знам, Мириам. Доколкото си спомням, той работеше в железниците. Бяха приятели с Евън. — Поне каза истината. В края на краищата агенцията му бе наета от президента на железниците, за да заловят бандата на Моли.

Мириам се наведе и се загледа в масата. Сари също се замисли, докато приятелката ѝ проследяваше с очи шарките на покривката и ги очертаваше с пръсти.

— И докога ще остане?

Сари въздъхна.

— Не е дошъл за дълго, всъщност нямам никаква представа, но ти като че ли вече ни сватоса.

Мириам видимо се оживи.

— Разбира се, та ти си тук повече от година, а не показваш интерес към никого, не обръщаш внимание на мъжете. Не мога да повярвам, че ще си останеш сама завинаги. Като съдя по мен, ако не е Джон, аз бих умряла от самота.

— Да, но аз съм с чичо, не съм сама — запротестира Сари.

— Не това имам предвид и ти го знаеш. Дори не погледна Майкъл. Дори когато бяхме на фестивала на жътвата в Грейндж; не пожела да танцуваш с никого, освен с Джон и стария Уил Смашър. И двамата женени.

— Предпочитам живота си такъв, какъвто е.

— Глупости — прекъсна я Мириам ядосано.

Сари затвори за миг очи, после продължи:

— Аз вече бях омъжена, Мириам, не искам друг съпруг.

И двете замълчаха. Сари се стараеше да избягва погледа и, но тя не се стърпя и отново попита:

— Да не би още да скърбиш за него?

Този въпрос я свари неподготвена. Мъката по изгубения съпруг бе толкова далече от нея. Да скърби за Евън! Каква глупост! Тя подпря с ръце лицето си, затвори очи и реши, че това е достатъчно доказателство за една истинска мъка. Мириам въздъхна.

— О, скъпа, много съжалявам. Колко глупаво от моя страна, че въобще го споменах. Сигурно си обичала Евън почти толкова, колкото аз обичам Джон. Ако се случи нещо с него, няма да мога да го преживея.

Сари трепна. Каква лицемерна беше само! Искаше да признае на Мириам, че беше виновна за смъртта на Евън и съжаляваше, но нито миг не е скърбяла. Искаше ѝ се да излее всичко, което тежеше на съвестта и, но знаеше, че ако го направи, Мириам ще се отдръпне от нея с отвращение и погнуса. А това не би могла да понесе. Само Господ ѝ бе свидетел как се чувстваше миналата година, когато всичките ѝ приятели я изоставиха след ареста на Евън. Затова реши да остави Мириам да си мисли, че наистина скърби — така беше по-добре, въпреки че се ненавиждаше.

— Съжалявам, не исках да се връщаме към миналото — извини се още веднъж Мириам и покри приятелски ръката ѝ със своята.

— Спри, моля те, не се разстройвай повече, вече съм достатъчно голяма, за да мога да го преживея — Сари отмести ръката си и прехапа устни.

Входната врата се отвори. Джон се показа и извика, почти останал без дъх от бързане:

— Сари, остана ли поне малко кафе?

— Разбира се, Джон, пък и обядът вече е готов.

— Не, моля те, отбихме се само за малко — засмя се Джон и бързо целуна Мириам по бузата.

След това излезе и затвори вратата след себе си. В сърцето ѝ се прокрадна чувство на завист. За пореден път я обсеби желанието да има до себе си мъж, който да я обича така, както Джон обичаше Мириам. *Защо не можеше и тя да бъде щастлива като другите?* Времето, когато имаше такъв човек до себе си, беше безвъзвратно отминало! Сари преглътна мъката си и видя Конър. Той стоеше леко обърнат към прозореца и я наблюдаваше. Тя проследи очертанията на профила му с очи и се замисли. Не беше голям красавец, но не беше и като останалите. Беше различен. Точно това я беше привлякло към него.

Конър също я гледаше. Погледът му за миг се спря на очите ѝ и Сари почувства, че сърцето ѝ замира. Пулсът ѝ се ускори. После той се усмихна с онази усмивка, която изцяло променяше лицето му. Без да усети как, устните ѝ също понечиха да се усмихнат, но после бързо наведе глава — засрамена и притеснена. Конър забеляза усмивката ѝ: нещо повече — бе видял, че тя го гледа. Но сега тя нямаше да се предаде толкова лесно и бързо. През целия обяд мислеше само това.

В кухнята все още ухаеше на вкусна супа. Сари приключваше вече с миенето на съдовете и сложи последната чиния на памучната кърпа. Беше тиха и спокойна вечер. Чарлз отиде в стаята си, а Конър — при животните.

Най-после настъпи блаженото време за Сари. Можеше да си откъдне. Тя се отпусна на един стол и хвърли кърпата върху масата. Денят ѝ се стори прекалено дълъг и уморителен, направо безкраен. Непрекъснатите въпроси на Мириам я бяха отегчили, но неприятностите идваха най-вече от собствения ѝ гняв към Конър и от това, че не знаеше той как ще се държи и какво ще говори. Обядът не ѝ беше вкусен — прекалено много проблеми се въртяха в главата ѝ, за да може да се храни спокойно. Сега вече беше друго — беше сама, наистина сама; нямаше за какво да се тревожи; не трябваше да внимава кой какво ще каже. Сама в спокойствието на тихата нощ, а до сутринта имаше толкова много време...

Взе едно от списанията, които Мириам ѝ беше донесла да разгледа, и го сложи на масата. Поостаряло, но и то бе нещо за нея — тя самата нямаше почти никакви списания. Разгърна първата страница и се загледа замечтано в красивите облекла на жените — нежно прилепнала към талията коприна и тафта, богато украсени със скъпоценни камъни кадифени рокли, изключително красиви огърлици. Никога в Тамагуа не бе виждала такова великолепие, въпреки че много дами от Филадельфия се обличаха по модата. С Евън бяха отишли в града за медения си месец. Тогава той дълго се смя на почудата, с която тя оглеждаше всяка дама. Беше обещал да я облече по същия начин, за да стане още по-красива от тях; искаше да ѝ купи рокля с много дантели, с бродирана коприна около врата, със стегнат корсаж, широка пола и наметка от брюкселска дантела. Прелистваше страниците, но в ушите ѝ звучаха думите на Евън, когато се възхищаваше от богатите и красиво облечени дами: „... и много пера, Сари, големи пера от щраус, също като тези на шапката на мисис Тауншънд — това бих искал да има майката на моя син.“

Сари отново потъна в спомените си. Тогава наистина бяха щастливи, през първата година от брака им. После тя изгуби бебето и не можеше да има друго.

— Тази наистина ми харесва.

Сари се сепна. Конър! Гласът му бе плътен и дрезгав. От вратата влизаше студен въздух и това ѝ помогна да се върне към действителността. Тя затвори списанието.

— Аз... Как ме изплаши!

Конър затвори вратата и тръгна към нея. Улеснен от уплахата ѝ, той взе списанието и се загледа в него.

— Ти четеш „Lady’s Books“? Да не си решила да си шиеш нова рокля?

— Не, не съм — тросна му се Сари.

Конър отиде до печката и взе едно парче хляб, останало от обяда; списанието беше все още в ръката му.

— Чарлз ми каза, че ще има коледно празненство с танци. Трябва да си направиш красива рокля, нещо, което не е кафяво.

— Това е любимият ми цвят.

— Аз пък не го харесвам.

Конър отчупи малко от хляба и по пода се посипаха трохи, но той не им обърна внимание и продължи да разглежда списанието.

— А, ето тази ми харесва — кимна той. Непринуденото му държание и приятелският тон объркаха Сари така, че тя не знаеше какво да отговори.

— И какво от това! Аз не съм свикнала да се обличам за...

— Просто погледни ето тази — настоя той.

Тя проследи модела, който сочеха пръстите му — беше вечерна рокля с къси ръкави и четвъртито деколте с богата дантела.

— Да, красива е, но...

Той дръпна един от столовете и се настани плътно до нея. Сари усещаше топлината на тялото му. Панталоните му се изпънаха по бедрата, преди да седне. Беше толкова близо, че можеше да чуе как преглъща. Усети дъха му. Дрехите му все още бяха пропити с вечерен хлад. Миришеше на мускус, примесен с уханието на сено. Пръстите ѝ изтръпнаха. Това чувство на притесненост я объркваше още повече. Припомняше ѝ предишните времена. Гърлото ѝ се сви.

— Какво правиш?

— Помагам ти да си избереш най-прекрасната рокля от списанието.

Сари въздъхна.

— Това не ме интересува.

— А аз искам да си представя как би изглеждала в други дрехи, по-различни от тези, с които стоиш вкъщи.

— Продължавай да си представяш, винаги това си правил. Тук няма стая с премени.

— Премени? Каква смешна дума! А може би точно това липсва — засмя се нежно той.

Сари продължаваше да се чувства притеснена. Това беше нещо, с което не можеше да се пребори. Тази неочаквана интимност... тази близост... така ѝ напомняше за времето, прекарано с Джейми. Тя затвори очи. *Стига!*

— Къде е чичо?

— В стаята си.

Конър постави списанието пред себе си и продължи да го прелиства усмихнат.

— Хайде, Сари, концентрирай се. Намери нещо, в което да се чувстваш леко и удобно за танците на Коледа. Разбира се, не е много лесно да се избере подходяща дреха. Пък и не знам доколко можеш да разчиташ на вкуса ми, но поне можеш да ми кажеш дали съм прав, или греша.

Усмивката му беше съблазнителна, но пламъчето в очите му ѝ беше познато до болка. Тя преглътна и грабна списанието.

— Не ми е до списания сега.

— Тогава да поиграем. Все още е рано, моля те, не ме изпращай пак при кравите — предпазливо помоли той.

Сари замълча. Пред очите ѝ изплува отдавна забравено място. Евън беше отишъл в града и Джейми, онзи, когото познаваше, а не този непознат Конър, седеше на прага на къщата. Едната му ръка бе на гърба, а с другата се мъчеше да я стигне. „*Ела тук, любов моя. Ела и седни до мен. Все още е рано.*“ И тя беше отишла, беше се сгушила в ръцете му, а той я бе прегърнал през раменете. Споменът като че ли я омилостиви и тя каза:

— О, така ли? Значи все още е рано...

— Да, ще потърсим роклята, която най-много ми харесва, а ти ще ми кажеш дали е достатъчно семпла за партитата тук, в Колорадо.

— Едва ли ще открием такава рокля — тя се замисли и продължи. — По-вероятно е да намерим нещо, което ще подхожда на приемите в Денвър или пък... — тя прелистваше бързо страниците.

— Почакай, спри за малко! Ето тази! — силната му ръка и попречи да разлиства нататък.

Тя се вгледа в рисунката.

— Кадифена гарнитура? Глухарчета? Не! — твърдо отрече тя.

— Тогава тази. Харесвам копринените яки.

Тя се разсмя.

— А би ли ти харесало да прекараш часове наред в шиене? Ще трябва да ми помагаш — трудно ѝ беше да устои на смеещите се сини очи.

— Не, вече съм фермер, Сари, нямам излишно време за други занимания. Така поне ми каза чичо ти.

— Тогава ще бъде без бродерия.

Той се наведе към нея, взе списанието и докато ѝ показваше илюстрацията, гласът му зазвуча още по-прелъстително.

— Няма да спорим повече — тази рокля ще бъде. Говоря сериозно. Ще намериш кой да ти я ушие.

Дъхът ѝ спря. Роклята беше наистина красива — с богати буфан-ръкави, които завършваха с дантела и бродирани цветя по коприната; нежни къдрички обточваха горната част и се спускаха надолу; но панделките просто заковаваха погледа. Наистина красива вечерна дреха, подходяща за истинска дама. Щеше да ѝ стои добре, в това нямаше никакво съмнение; беше убедена, че е така. Подобна бе роклята ѝ, с която беше, когато срещна Джейми О'Брайън за първи път.

— Не, не и тази — промълви със странен глас Сари.

Конър се разсмя. Смееха се и очите му, но синият им цвят бе станал особен, по-тъмен. Гледаше я право в очите.

— Никога няма да забравя как изглеждаше онази нощ, когато те видях за първи път. Ти грееше и красотата ти озаряваше цялата стая.

— Тогава бях с Евън.

— Как само му завиждах. Нямаше жена в Тамагуа, която да се сравни с теб.

Думи, думи, думи.

Сари усети, че нещо стяга гърлото ѝ. То ѝ пречеше да продължи да говори; задушаваше я. Светлината на лампата просветваше през косата му и я позлатяваше.

— Казвам това, което мисля. Не си ли спомняш? Поканих те да танцуваме, а ти ми отказа — той се усмихна нежно. Гласът му беше искрен.

— За мен ти беше убиец. Евън каза, че си убил някакъв човек в Бъфало.

Дори тогава ѝ беше трудно да го повярва. Толкова нежен, весел и непринуден убиец?! Спомни си как изглеждаше тогава — чист, спретнат, гладко избръснат; стоеше наред стаята; черната му коса бе паднала на челото. Разказваше някакви весели истории със силен ирландски акцент, а мъжете около него се смееха. Точно това я привлече непринуденото му държание. То бе неговият чар. Усещаше, че я грози опасност, но не се отдръпна. Бавно преглътна.

— А какво стана с брат ти? Още ли е в затвора?

— Брат ми? — За миг Конър се почувства объркан и мекото синьо в очите му потъмня.

— Ами брат ти, онзи, заради когото беше убил човека в Бъфало.

— Аха... Конър замълча, а после отговори нежно: — Сари, аз нямам брат.

— Нямаш?!

— Нямам.

— Но, как така... Но ти ми каза, че се е наложило да убиеш онзи човек, защото е трябвало да защитиш брат си. Как му беше името... Арон, нали?

Той не отговори. Мълчеше. Сари поруменя.

— Каза, че си напуснал Бъфало, за да не се измъчват родителите ти.

Погледът му беше замислен.

— Това не бях аз. Това се отнасяше за Джейми.

За миг Сари усети, че не може да си поеме въздух. Не знаеше кое е лъжа и на кое да вярва. *Дали всичко е било измислица? Не, сигурно не. Всички тези тайни, които споделяха помежду си, когато ръцете и телата им бяха вплетени едно в друго всичките приказки за бедното му семейство, за страданията на майка му, за брат му, който беше изпратен невинен в затвора. Как е могъл да я лъже така! А тя го слушаше с насълзени очи, споделяше мъката и болката му. Беше обичала този мъж. А сега се оказва, че всичко е било измислица, добре скроен план и добре изиграна роля — Джейми О'Брайън не беше*

мъжът, за който се представяше, но защо трябваше да я лъже? Едва сега осъзна, че тя въобще не познава Конър Рорк.

— Имаше ли поне малко истина в онова, което ми каза за себе си?

Гласът ѝ беше напрегнат, но тих. Видя как Конър прехапа устни и после извърна глава.

— Не.

— Съвсем нищо?

— Какво искаш да ти кажа, Сари? Бях такъв, какъвто се искаше да бъда. Казах ти това още в началото, когато се върнах.

— И всичко това е било само една лъжа?

Конър погледна настрана и пое дълбоко въздух.

— А какво е истината за теб? Кой е искрен? Нещата не са такива, каквито изглеждат, Сари, и ти трябва да го знаеш. Да, излъгах те, защото така трябваше — той се поколеба за миг и гласът му се сниши. — Господ ми е свидетел, че единственото, което искам сега, е да ми повярваш.

Сари се изсмя.

— Да ти повярвам? Как? Заради какво?

Не можеше да устои на погледа му. Цялата гореше.

— Аз съм Конър Рорк, това е истина, Сари, няма лъжа, няма измама. Тук съм, за да ти помогна, да те защитя. Върнах се, защото искам отново да бъдеш с мен.

Сари стана, почти се олюля в бързината си. С несигурни стъпки отиде до печката. Не можеше да го погледне. Думите му разкъсваха душата ѝ. „Върнах се, защото искам отново да бъдеш с мен.“ Спомените я връхлетяха, но този път всичко беше много по-мъчително. Видя лицето му, надвесено над нейното; чу нежните думи, които толкова пъти ѝ бе шептял; усети косата му върху раменете си... Сари въздъхна и затвори очи, но спомените не изчезваха. Всяко негово докосване я оставяше без сили, не можеше да се съпротивлява, подчиняваше се дори на усмивката му. Това бе привличане, което щеше да властва над нея през целия ѝ живот. Дори фактът, че бе предал приятелите си, не можеше да го премахне. Затова го мразеше, защото чувствата ѝ към него бяха по-силни от самата нея, защото не беше в състояние да се контролира. Искеше да забрави миналото;

искаше да забрави какво са били един за друг. Но желанието, и влечението, и страстта не бяха угаснали.

Ръцете му докоснаха бедрата ѝ. Сари подскочи и бутна каната с кафе. То се разля по масата и опръска дрехите ѝ. Искаше да избяга от него. Мразеше ръцете му...

— Проклет да си! Виж какво направи!

— И какво съм направил? — нежна усмивка озари лицето му. —
Защо се страхуваш толкова много от мен, любов моя?

Сърцето ѝ замря. Дишането ѝ се забави. Усети тежест.

— Не се страхувам от теб.

— Наистина ли? Тогава защо подскочи така? — попита Конър и пристъпи към нея.

Сари отстъпи назад, но вече бе до стената.

— Ти... ти ме изненада!

— Изненадал съм те? — Той продължи напред, докато тялото му докосна нейното. — Разбирам. Е, сега вече няма от какво да се плашиш. — Той хвана брадичката ѝ и я приближи към себе си. Сари отчаяно се дръпна, но той бе прекалено близо. Тя се плъзна покрай него, само и само да избегне допира му, но се опря в печката. Кракът ѝ се закачи във вратичката и Сари политна настрани, опирайки ръка на горещата плоча. Рязко се дръпна назад.

— По дяволите!

— Господи, какво направи? Дай да видя ръката ти! — Конър се опита да я задържи, за да не политне отново към печката и хвана ръката ѝ. Сари се отдръпна.

— Достатъчно болка ми причини, спри вече!

— Дявол те взел, Сари, позволи ми да видя! — Той изви ръката ѝ, за да може да я види от вътрешната страна — там червенееше петно, което ставаше все по-голямо.

— Къде има мазнина?

Сари кимна към полицата. Очите ѝ запариха от напирещите сълзи. Както държеше китката ѝ, Конър взе кутията с мазнина и гребна от сиво-бялата смес. Намазаната червенина ярко заблестя.

— Ето така. Къде има парцал?

— Няма нужда да го превързваш.

— Не ми казвай кое е нужно и кое не. Къде има парцал?

— Ей там, в кошницата — отвърна тихо Сари и посочи към ъгъла, където държеше шивашките си принадлежности.

Той се отдалечи за малко от нея, за да вземе някакво парче. Там, където бяха пръстите му, почувства студенина. Сари хвана китката си и се загледа в него. Конър продължително рови из кошницата, докато накрая откри една бяла риза, пожълтяла от времето. Беше скъсана на гърба и това го улесни.

— Ела и седни тук.

Ръката започваше да я боли още по-силно и тя се подчини, без да противоречи. Той дръпна стола зад нея и положи нежно ръката на облегалката. След това внимателно обви раната с парчето плат.

Господи, тази нежност и загриженост щеше да я съсипе! Коремът ѝ се сви на топка; топлината в стаята я задушаваше. Сари пое дълбоко въздух; слабостта я превзе изцяло, докато Конър обвиваше парчето около ръката и пръстите му я докосваха. Тя вдигна очи нагоре; не искаше да гледа към него; помисли си, че ако вижда тавана, а не лицето му ще може да се овладее и да диша по-спокойно. Но очите ѝ се приковаха на яката му; копчетата бяха разкопчани и при всяко движение тя се разтваряше; можеше да види вдлъбнатината на гърдите му и тъмния мъх, който ги покриваше и стигаше чак до врата му. Опита се да отмести ръката си, но той я държеше здраво. Престраши се и го погледна — Конър завързваше превръзката; очите му бяха изпълнени с нежност, но щом срещна погледа ѝ, станаха сериозни.

— Ето така, сега трябва да се почувстваш по-добре. Наистина ли гласът му бе толкова нежен и приятен?

Дори леко дрезгав!

— Благодаря — истинско чудо бе, че успя да промълви, макар и една дума.

— Боли ли те още?

— Да.

Той се наведе към нея.

— Какво мога да направя, за да се почувстваш по-добре?

Въпреки волята си, тя затвори очи. Усети, че се накланя към него, обзета от желание за нежност, изгаряща от любов. Още един инч... Още един инч... и можеше да се отпусне в ръцете му...

Изведнъж рязко се дръпна назад и отвори очи. Прибра ръката си в скута и припряно стана.

— Не... няма ми нищо.

Столтът му изскърца бавно, провлачено, чуха се тежки стъпки. Сигурно отиваше към вратата... но изведнъж той я прегърна през раменете, обърна я и я привлече към себе си. Сари изтръпна.

— Довери ми се, любов моя! Повярвай ми! Приятни сънища — прошепна в ухото ѝ и нежно я целуна по челото.

Тръпки преминаха по цялото ѝ тяло. После видя силните му рамене. Конър вече отиваше към вратата с бързи и отчетливи стъпки. В стаята нахлу студен въздух, а той потъна в тъмнината на нощта.

Всичко вървеше по план. Конър кръстоса ръце под главата си, затвори очи и се отпусна. Чуваше се само потропването на животните. Замисли се. Това, което стана тази вечер, не го беше предвидил, но държанието на Сари, поведението и отношението ѝ към него бяха точно такива, каквито ги очакваше. Беше видял в очите ѝ колебание, беше се показала уязвима, дори по гласа ѝ личеше. Когато я целуна на тръгване, Конър бе уверен, че ако бе потърсил устните ѝ, тя нямаше да му откаже. Беше изплашена, но все още го желаше. Ако всичко се развива по план, щеше лесно да постигне целта си. Засега бе удовлетворен.

Но имаше и още нещо. То бе заседнало в гърлото му и не го оставяше на спокойствие. Споменът за Сари беше все още жив и това го измъчваше. Дори и да не искаше да си признае, когато тя се усмихваше, нещо стопляше сърцето му; когато видя колебанието в очите ѝ, когато се докосна до наранената ѝ душа, нещо в него трепна. Точно това го тревожеше. Всички тези мисли го върнаха назад във времето. Спомни си как седяха двамата със Сари на прага; говореха с часове, докато съпругът ѝ отсъстваше, а останалите мъже играеха на карти вътре в къщата; разсмиваше я — смехът ѝ бе заразителен; вървяха дълго надолу по улицата; танцуваха почти всяка вечер в клуба, докато страните ѝ почервенеят, а очите ѝ заискрят; целуваха се скришом...

Всичко това му липсваше. Чувстваше се неудобно. Мислеше си, че ще може да се раздели с миналото и повече няма да се тревожи; че всичко е зад гърба му, погребано от времето. Сари бе важна част от живота му цели две години. Тя бе единственият човек, на когото имаше доверие тогава. Мислеше си, че може да го забрави, да махне с ръка и

да го заличи. Сега знаеше, че съжалева за отминалите дни. Как да продължи? Какъв план да измисли?

Трябваше да направи така, че тъгата по Сари да не му попречи да изпълни дълга си. Това, че все още я желаше, можеше да му бъде от полза и да го улесни. Трябваше само да се предпази от ново влюбване, просто да я използва, за да осъществи делото докрай. Отсега нататък нямаше да обръща внимание на погледа ѝ; нито ще се вглежда в очите ѝ, за да не открие в тях онази болка, която можеше отново да го промени и да го върне назад във времето, когато бяха в Тамагуа. И тогава я беше използвал. Не трябваше да се тревожи за нея! Не искаше да се тревожи за нея! Така ще му бъде по-лесно...

По-лесно...

И той остави смразяващите мисли да вледенят сърцето и душата му.

СЕДМА ГЛАВА

Сари приведе глава и се опита да се съсредоточи върху работата си. Иглата проблясваше от светлината на лампата. Тя прехапваше устни несъзнателно и се стараяше да прави бодовете малки и незабележими. Беше и доста трудно да шие на мъждивата вечерна светлина.

„Уви, те бяха приятели от деца, но злите езици пръскаха отрова в истината.“

Гласът му се разтапяше във въздуха и галеше кожата ѝ; дрезгавият му тон придаваше изключително значение на думите и разбулваше неразгадани досега тайни от поемата на Колридж. Ръката ѝ потрепваше от нежната напевност на спомена.

Какъв добър актьор би излязло от него! Удивляваше я лекотата, с която четеше и мелодраматичността, с която произнасяше думите. Господи, та той наистина беше актьор! Странно, но тази мисъл не успя да отвлече вниманието ѝ от гласа му. Не беше добра идея да го моли да чете — чичо ѝ предложи и тя се съгласи. Пък и откъде можеше да предположи, че Конър ще вземе точно Колридж. Как можеше да отгатне, че той ще предпочете най-романтичната любовна история?!

„Кристалел“. Като момиче това бе любимата ѝ книга. Глупава романтичка!

Конецът се завърза и Сари силно го дръпна; беше прекалено увлечена да слуша и не обърна внимание дали не се скъса дрехата. Спря за малко и се опита да се успокои, но гласът му продължаваше да се докосва до всеки неин нерв. Колкото повече се бореше да не се поддава на влиянието му, толкова по-трудно ѝ беше да устои на изкушението. Той срина всички прегради, преди да беше успяла да ги изгради.

С всеки изминат ден ѝ ставаше все по-мъчително. Непрекъснато мислеше за Конър Рорк; припомняше си какво означаваше той за нея и колко мъка ѝ беше причинил. Уверяваше я, че това му било работата, че е бил длъжен да действа така. Понякога си мислеше, че точно това е

искала да чуе, а после ѝ опротивяваше. Може би той никога не е изпитвал никакви чувства към нея, просто я е използвал? Спомни си предишната вечер. Помнеше абсолютно всяка негова дума: „Довери ми се, любов моя.“ Имаше толкова много въпроси към него, искаше да научи всичко, свързано с Конър Рорк, да разбере що за човек е, как се чувства и какво изпитва. Дали беше честен, или отново я заблуждаваше?

Конър дочете поемата. Внезапната тишина изпълни всяко кътче на стаята.

— Ти четеш прекрасно — каза Чарлз съвсем тихо, но въпреки това тя се сепна.

Усещаше погледа му, но срещна очите му неохотно.

— Наистина четеш много добре — съгласи се тя.

— Сари може най-правилно да прецени. Това е любимата ѝ поема — допълни Чарлз.

— „Кристабел“?

Сари кимна. Нещо отново беше заседнало в гърлото ѝ и тя не можеше да преглътне.

— Харесваше ми, когато бях момиче.

— Харесвала ти е? — повтори Конър.

Тя извърна глава. Искаше да се овладее.

— Е, сега има много по-важни неща от четенето на поеми, които са толкова...

— Романтични?

— Не съм казала такова нещо.

— Разбира се, че не си — усмихна се той, прелиствайки страниците нататък. — Да прочета ли още нещо?

Чарлз се усмихна.

— Никаква поезия повече тази вечер. Нека да поговорим. Отдавна не сме го правили — да седим и да разговаряме. Какво ще кажете?

— Да поговорим, а? — Конър внимателно затвори книгата. Очите му присветнаха предизвикателно.

— Може би нашият гост не одобрява това, чичо — подхвърли Сари. — Нашата компания едва ли може да се сравни с тази в Чикаго.

— Чикаго си има своите предизвикателства — съгласи се Конър и лицето му се озари от широка усмивка. — Смятам обаче, че

Колорадо не му отстъпва.

Сари преглътна. Безполезно беше. Тя не можеше да се съсредоточи. Той я превъзхождаше. Тя сгъна ризата, която вече бе готова, и я остави в кошницата при другите дрехи. Погледна чичо си, но той не ѝ обърна внимание. Беше се замислил — или не разбираше намеренията на Конър, или просто не искаше да ги разбере. Чарлз стана. Подът изскърца и люлеещият се стол се удари в стената. Той се протегна и отиде до прозореца.

— Навън е доста студено. Колко е различен климатът тук.

Сари видя, че чичо ѝ е дълбоко замислен.

— В Тамагуа също беше студено — каза тя.

— Но не като тук. Тук вятърът е по-силен, там никога не е духало така.

— Липсва ти Тамагуа, нали? — попита Конър с мек глас.

Чарлз се обърна и погледна през рамо.

— Nein — въздъхна той. — Nein, не ми липсва. Това място също е хубаво. Всяко кътче си е красиво посвоему. Бих искал и Бърджис да можеше да го види.

— Тя беше фина жена — каза нежно Конър. — Много съжалявам, че не можах да дойда на погребението ѝ.

— Знам, Рорк. Телеграмата беше достатъчна. — Чарлз се загледа в звездното небе, което проблясваше през прозореца.

Сари замълча. Беше прекалено тъжна от връхлетелите я спомени. Изненадана беше и от начина, по който прозвуча гласът на Конър — изпълнен с мъка и тъга. Леля ѝ Бърджис наистина го харесваше, но тогава той беше Джейми О'Брайън. „Той е добър човек, Сари“, обичаше да казва тя. Сърцето ѝ се сви. Никога леля ѝ не беше казвала такива хубави думи за Евън. Когато той беше наблизо, тя винаги изглеждаше неспокойна. Друго беше, когато наоколо се навърташе агентът на Пинкертън. Спомни си как се смееше леля ѝ, когато си разказваха вицове с Конър. Веднъж, при един доста неприличен лицето на Бърджис чак пламна. Да, със сигурност, тя харесваше Конър, затова и той изпитваше същите чувства към нея.

— Казаха ми, че се е разболяла от треска.

— Същата, от която почина и сестра ѝ Мейбъл, майката на Сари — въздъхна Чарлз. — Семейството ни намаля. А ти, Рорк, имаш ли братя или сестри?

— Не, нямам.

Отговорът му сепна Сари и тя си спомни разговора от миналата вечер.

— Значи си бил единствено дете — кимна замислен Чарлз. Винаги съм смятал, че единственото дете расте самотно.

— Никога не знаеш какво печелиш, когато губиш — каза Конър и се загледа в книгата, която все още бе в ръцете му.

Откровението му служеше като щит. За миг Сари почувства, че дори може да го докосне беше като наметало, което го предпазваше от безутешната самота. А какво ли се криеше зад този щит?

— Сигурно е имало други деца, с които си израснал — предположи тя.

Изведнъж наметалото се стопи толкова бързо, че Сари се зачуди дали не грешеше. Конър я погледна. Очите му бяха придобили същата онази безчувственост, която ѝ беше до болка позната.

— Детството ми не е било по-различно от това на всяко дете — отвърна той.

Тя разбра, че лъже.

— Ясно — каза Сари. — Мисля, че разбрах какво имаш предвид. Сигурно следваш препоръките на Уилям Пинкертън. Неговите агенти не трябва да разкриват живота си.

— Това е добър ход за измъкване, когато не си сигурен доколко хората, с които разговаряш, са ти приятели.

Сари трепна. Той затвори очи за миг, после стана и отиде да остави книгата на полицата.

— Мисля, че е време да ви кажа лека нощ — бавно изрече Конър и прокара пръсти през косата си. — Стана доста късно.

Сари също се направи и пристъпи напред.

— Мисля, че сам си противоречиш.

— За какво говориш? — Очите му бяха сериозни и пронизващи.

— Ти казваш, че трябва да ти вярваме, искаш да ти се доверим, да бъдем истински приятели, но приятелите нямат тайни един от друг.

Чарлз се приближи до тях.

— Остави човека на мира, Сари. Той е уморен, пък и аз също отивам да си легна.

— Както искаш, чичо — Сари отстъпи назад и се обърна към печката. Лека нощ.

— Лека нощ.

Тя изчака да заглъхнат стъпките на Конър. Чу затварянето на входната врата, обърна се с лице към чичо си и припряно попита, стараяйки се гласът ѝ да не прозвучи грубо:

— Защо продължаваш да го защитаваш, чичо? Каж ми защо?

Чарлз поклати глава.

— Ти нищо не разбираш.

— Наистина не разбирам — съгласи се тя. — Не мога да си обясня поведението ти. Знаеш как се чувствам, не си забравил какво направи той с Евън и колко болка ми причини. И въпреки това го защитаваш!

— Това не е вярно и ти го знаеш, Сарилин — вяло нарече той. — Сега обаче той е единствената ни надежда. Само той е в състояние да ни защити.

— Това ли било? Значи ти се страхуваш от преследвачите? От Майкъл?

Чарлз кимна.

— Ja^[1].

Тя тихо се изсмя.

— Onkle^[2], ти си един малък лъжец! Мислиш ли обаче, че мога да му простя? Че отново ще му позволя да стане част от живота ми? Че ще забравя всички лоши неща, които той направи?

— Nein^[3], не мисля — заклати енергично глава той в знак на протест. — Рорк не постъпи правилно с тебе. Не биваше да те наранява. Ти обаче не си права като не му вярваш, че се е променил. Постъпваш като... — Чарлз затърси подходящата дума. — Той не може да те направи щастлива, защото ти не го допускаш до себе си.

— Не мога да го направя, Onkle! Не му вярвам!

— Тогава поне му позволи да ти докаже, че наистина можем да му се доверим. Не му отказвай. Остави го да опита. — Чарлз се усмихна нежно. — Ти го обичаше, мила, но понякога любовта е жестока и болезнена, нали? Да не мислиш, че аз и твоята Tante^[4] никога не сме се карали? Та аз съм ѝ причинил толкова много болка! Наранил съм я повече, отколкото Рорк нарани теб. Винаги ще съжалявам...

Чарлз тъжно сведе очи. Сари въздъхна.

— Не знам, но мисля, че нямам сили да му позволя да опита. Понякога спомените ме притискат...

— Не мисли, че ти единствена живееш със спомените.

— Смяташ ли, че той се разкайва? — попита тъжно тя. — Аз лично не вярвам.

— Понеже не вярваш в никого, затова и постъпваш така — отсече Чарлз и уморено въздъхна. — Дай му възможност да ти покаже, че не е същият човек. Стани отново жената, влюбена в него.

— Отново да се влюбя? Той никога не ме е обичал, чичо!

— Той те обичаше, когато живеехме в Тамагуа — възпротиви се Чарлз. — И все още те обича.

— Той ли ти каза?

— Не съм сляп!

— Тогава трябва да знаеш, че очите ти те лъжат. Конър Рорк ме използваше, аз бях прикритието му, за да не го заподозрат останалите.

— В началото, да.

— Поемата, която прочете, ти е завъртяла ума, чичо — кимна Сари. — Ако не слушах вътрешния си глас, и аз щях да се подлъжа. Но все едно че нищо не си казвал, ще се престоря, че не съм те чула.

— Ще дойде ден, когато ще разбереш, че съм бил прав. И този ден не е далече — настоя Чарлз.

— Закъснял си, чичо. Минало ти е времето да се занимаваш с предсказания — възпротиви се нежно Сари.

— Ти си безсърдечна, мила — Чарлз стана и на лицето му се появи бегла усмивка. — Ти си голяма немирница, но аз съм ти благодарен и благославям деня, в който дойде при нас.

— Аз също, Onkle, аз също — усмихна се Сари.

Още чуваше думите на чичо си. Не можеше да ги забрави. „Той не може да те направи щастлива, защото ти не го допускаш до себе си.“

Вече не знаеше какво да мисли. Ами ако чичо ѝ беше прав? Месеци наред очакваше да чуе извиненията на Конър, да разбере, че се разкайва, да почувства, че съжалява за всичко, което ѝ бе причинил. Е, той се бе извинил и като че ли бе искрен. Какво още искаше тя от него? Защо просто не го прие такъв, какъвто е? Защо не се съгласи, че обстоятелствата са го принудили да постъпи така, че това е било против волята му? Защо не се опита да проумее, че наистина се е

върнал, за да поправи грешката си от миналото? Защо просто не премахна гнева и омразата от себе си? Или искаше да бъде все нащрек? Сари вдигна глава нагоре и се загледа в дрехите отвън, които се люлееха от вятъра. Не беше едно и също да прости и да забрави. Човек можеше лесно да прости, но спомените оставаха. Тя не можеше просто ей така да махне с ръка и да забрави. Знаеше много добре, че е безсилна пред него. Когато живеела в Тамагуа, тя известно време се опитваше да се заблуждава, че не го желае, но чувството бе толкова силно! Преструваше се, че не забелязва намеците му, но те бяха толкова очевидни! Тогава си мислеше, че може би с Джейми я очаква светло бъдеще, че той се опитва да разреши проблемите ѝ, свързани с Евън, да ѝ помогне. Никога не ѝ беше казвал, че я обича, а тя непрекъснато си повтаряше, че всичко, което той прави, е само и единствено от любов към нея. Дори не бе и намекнал, че изпитва някакви чувства. *Дали всичко между тях е било лъжа?* Сари затвори очи. Болката беше толкова силна, че не можеше да я понесе. *Сигурно е било лъжа!* Но тя бе напълно омагьосана! Напълно забравила целия свят!

Дали и сега Конър не постъпваше по същия начин?

Късче по късче той разрушаваше гнева ѝ, запълваше празнотите със спомени за нежни целувки и милувки, за изгаряща страст и искрящо веселие. *Не трябваше да забравя гнева! Не трябваше да забравя унижението!* Та тя бе обичала предателя на съпруга си, човека, който се бе подиграл с нея, изпращайки на смърт Евън, брат ѝ и техните приятели!

Нощта си отиваше. Вятърът бе утихнал. Валеше сняг. Тишината ѝ донесе спокойствието, от което толкова много се нуждаеше. *Какво ли правеше сега Конър? Дали будуваше като нея? Дали някога нощем бе мислил за миналото? Дали съжеляваше поне малко?* Сари затвори очи и силно ги стисна. Искаше да прочете мислите му, да се увери в искреността му. Трябваше ѝ поне малко помощ, за да му повярва, да се убеди, че си струва да му се довери, да се пожертва дори... Не би го направила заради Джейми О'Брайън, но чичо ѝ смяташе, че Конър Рорк заслужава повече. Чарлз никога не бе харесвал Евън. Той беше избухлив по характер, дори понякога се държеше грубо и арогантно. Приличаше по-скоро на невъзпитано и капризно дете, отколкото на зрял мъж. Конър поне беше истински мъж. Имаше нещо в него, което я

караше да се чувства сигурна и спокойна. Сари усещаше промяна и в чичо си — той също бе станал по-спокоен.

Сари положи глава на възглавницата. Може би чичо ѝ имаше право. Трябваше да престане да се измъчва. Достатъчно дълго бе страдала за Евън Травърс и за Майкъл. Време беше да помисли и за себе си и да събере едно по едно парчетата от разбитата си душа. Нали заради това се беше преместила в Колорадо, затова беше оставила всичко, което обичаше.

Време беше да даде възможност на Конър...

[1] Ja (нем.) — Да. — Б.пр. ↑

[2] Onkle (нем.) — чичо. — Б.пр. ↑

[3] Nein (нем.) — не. — Б.пр. ↑

[4] Tante (нем.) — леля. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Конър седеше, заслушан в къкренето на каната с кафе и пукането на огъня. Нямаше никой. Най-после бе сам. Хвърли поглед през рамо и реши, че сега е удобният момент. Сари беше отишла в плевнята да издои кравите, а Чарлз поправяше хамута на коня. Трябваше да побърза! Всеки момент единият от тях щеше да се върне! Въпреки това продължаваше да седи и да премисля случилото се предишния ден. Спомни си тъжните очи на Сари.

Чувстваше се виновен, но не можеше да се реши да направи тази стъпка. В душата му бушуваше буря от противоречиви чувства. Искаше да се успокои и си каза, че в края на краищата тя си беше заслужила всичко, сторено ѝ досега, но и това не помогна. Не можеше да потисне чувството на жал и състрадание към нея. Мисълта за това го върна отново към дилемата — да го направи, или не. Макар и разколебан, той стана и отиде до стената. Вдигна обкования с метал капак и погледна в сандъка. Беше пълен с книги. Сърцето му замря в очакване. Вдигна внимателно книгите и пръстите му се покриха с прах. Почти всичките бяха за фермерство, малко — за религия и митология. *Как, по дяволите, Сари намираще време за четене? Заразливства бързо. Интересно защо тя и Чарлз бяха пренесли всичко това тук? Дали не са решили да прекарат остатъка от живота си в Колорадо, напълно изолирани от света?*

Мисълта за това го потисна. Сари беше свободна жена, но предпочиташе собствената си компания. Ако никой не се погрижи за нея, тя ще се затвори в къщата и ще си стои далече от хората, само и само да се предпази от болката, съжалението, дори от щастието.

Конър спусна капака и се наведе към другия сандък. Дори не можа да разбере какво го разгневи толкова много.

— По дяволите! — тихо изруга той, докато се ровеше из вълнените одеяла. Нито следа от писма или бележки! Трябваше да внимава. Времето напредваше. Сари можеше да се появи всеки момент. Вратата се отвори. Конър скочи, бързо спусна капака, грабна

една книга от полицата и се престори, че чете. Трябваше да успокои дишането си. После бавно се обърна и погледна към Сари, която затваряше вратата с крак.

— Здравей — каза тя почти без дъх и остави ведрото с прясното мляко на масата. — Чудех се защо не те намерих тази сутрин в плевнята.

— Станах рано — обясни Конър. — После реших да се поразходя.

Сари се усмихна замечтано и продължи:

— Винаги съм обичала първия сняг. Кара ме да се чувствам толкова... Като че ли премахна всичката грозота в света.

Сари не беше същата — лицето ѝ грееше, страните ѝ розовееха от студа, а очите ѝ искряха. Дори се смееше. Опита се да си спомни кога за последен път я бе видял да се смее така не принудено. Беше забравил дори как звучеше смехът ѝ. Всичко му се струваше толкова далечно. Дали наистина беше щастлива в този миг?

Конър отново се замисли за нея. Искаше му се да я вижда винаги весела.

— Просто бях премръзнал — каза Конър и остави книгата на полицата. — Когато се събудих, дрехите ми бяха ледени, а устните ми, залепнали за одеялото. Чудех се как да се стопля и си представих, че съм в Мексико.

Веселият ѝ смях сгря душата му. Тя махна шапката и разпиля косите си, но докато сваляше наметалото закачи превръзката на ръката си. Конър реши да я попита.

— Как е ръката ти?

— По-добре.

— По-добре? Кой издои кравите тази сутрин?

Тя повдигна вежди, учудена от въпроса, и отговори:

— Разбира се, че аз.

— А не трябваше — сериозно възрази Конър и се вгледа в очите ѝ — искаше Сари да почувства колко е загрижен за нея. — Трябваше да ми кажеш и аз щях да се справя вместо теб.

— Ти можеш да доиш?

— Разбира се, че мога.

Сари се засмя.

— Обзалагам се, че дори не си опитвал.

— Да не е кой знае каква работа?

— Не, не е — подразни го тя. — Ти дори не си докосвал крава, а за Елза това е от особено значение. Тя не би те допуснала до себе си.

— Елза? Кравата?

Сари остана още по-учудена.

— Толкова ноци прекара при животните и не се интересува за техните имена?

— Не знаех, че имената са толкова важни за кравите.

— Аз пък си мисля, че ти нищо не разбираш от животновъдство. Още една тайна, която си пазил досега от мен?

Сари пристъпи към печката и застана близо до него. Ухаеше на зимен въздух и прясно мляко. Бузите и нослето ѝ все още бяха зачервени. Конър изпита непреодолимо желание да я прегърне и обсипе лицето ѝ с целувки.

— Е? — подсети го тя и очите ѝ се засмяха.

— Веднъж ми се наложи да пропътувам доста голямо разстояние в една каруца с крави, даже спях при тях. Това достатъчно ли е?

— Наистина ли?

Конър се дръпна назад и се загледа в нея. Забеляза как дъхът ѝ спря. Стомахът му се сви и той преглътна.

— Преследвахме едни бандити и нямахме друг избор.

— Поръчка на Пинкертън?

Конър кимна.

— Промъкнах се в бандата. Уж бях фермер. Превозвахме добитък няколко месеца.

— Сигурно си бил най-лошият фермер на света.

Той се засмя.

— Много лош.

Вратата се отвори и в стаята нахлу студен въздух. Влезе Чарлз. Конър виновно отстъпи назад, чувствайки разочарование, че трябва да се отдели от Сари. Тя също стана друга. Шегите свършиха. Едва сега Конър осъзна колко много му бяха липсвали и как му се искаше да продължат да разговарят и да се смеят.

— Guten Tag^[1], Рорк — усмихна се Чарлз. — Мила, файтонът е готов.

Конър се намръщи.

— Отиваме в града — обясни Сари и бързо мина покрай него. — Трябва да закараме маслото до Денвър.

— Масло? — попита Конър объркан, но веднага погледна Чарлз. — Защо не ме предупредихте, че имате намерение да пътувате?

— Ти не му ли каза, Сарилин?

Тя се обърна, за да вземе палтото си, и между другото каза:

— Сигурно съм пропуснала.

— Нали не смятате да ходите без мене?

— А ти би ли ни пуснал сами?

— Не.

— Нямахте да тръгнем сами — увери го Чарлз. Старецът погледна към племенницата си.

Сари се усмихна и отвори вратата. Лицето ѝ грееше.

— Никъде не тръгвам без моя рицар в блестящи доспехи.

Конър остана озадачен. За миг утрото прелетя край него като странно видение. По някакъв начин всичко се бе променило до неузнаваемост. Но така беше по-добре, много по-добре, отколкото да слуша непрекъснатите ѝ обвинения и да я вижда тъжна и унила. Стори му се, че тя отново е станала онази, старата Сари, жената, с която се бе смял и разговарял, която приемаше целувките и отвърщаше на нежностите му. Отново му се прииска времето да се върне назад. Тази промяна му носеше поне надеждата, че напрежението няма да бъде негов постоянен спътник. Това му беше достатъчно. Засега. Конър грабна палтото си и последва Чарлз.

Сари скочи пъргаво от файтона в пухкавия сняг. Вдигна яката си и я закопча догоре. От топлия ѝ дъх по палтото се образува лек скреж, но тя не му обърна внимание. Беше погълната от бялата красота, която така преобразяваше света. Обърна се назад и видя двамата мъже да стават от седалките. Разговаряха тихо. И двамата изглеждаха заинтригувани. После отидоха да се погрижат за конете. Конър стоеше с гръб към вятъра, шапката му бе килната напред и закриваше челото, а яката бе вдигната. Той като че ли усети погледа ѝ върху себе си и се обърна. Въпреки че не виждаше устните му, Сари знаеше, че се усмихва. Мисълта за него я замая и тя бързо извърна глава. Усети как червенината отново пламва по бузите ѝ. Опита се да се успокои и да овладее чувствата си. Миналата нощ бе взела решение да бъде честна към него, да не крие какво изпитва, да не мисли повече за гнева, който

я беше обсебил, да спре да се съмнява. Днес дори природата ѝ помагаше — всичко беше толкова красиво! Господ ѝ бе свидетел, че трудно можеше да се устои на магнетизма на Конър. А нежността и вниманието, с които се отнасяше към чичо ѝ! Начинът, по който му подаваше чашата с кафе след дълъг и уморителен ден! Загрижеността му към нея самата, когато изгори ръката си!

— А сега къде отиваме?

Беше някъде зад нея и когато гласът му прекъсна мислите ѝ, тя се сепна и леко подскочи. Обърна се да види къде е — Конър държеше двете тежки табли с масло и чакаше.

— При Кланси, ето там — каза Сари и посочи напред.

Градът не беше голям и постройките не бяха от най-високите. Сивите им стени сега блестяха от полепналия сняг и изглеждаха красиви, но иначе улиците не бяха нищо особено и освен кал и мръсотия по тях нямаше нищо друго.

— При Кланси?

— Да, онзи магазин. Той е единствен — увери го Чарлз и пхна ръце в джобовете си.

— Щом казваш.

Чарлз се засмя. Беше доловил съмнение и колебание в гласа на Конър.

— Не е много голям, но за нас и това стига. Е, не е като в Чикаго — момичета, модни магазини...

— Сари, изненадан съм, че знаеш за момичетата — подхвърли Конър с усмивка.

Тя отвърна на усмивката му и продължи:

— Аз съм миньорска съпруга. Трябва да съм била сляпа, за да не ги видя, докато се увъртат около мъжете.

— Щом казваш — съгласи се Конър, мина, носейки таблите с масло и точно когато се изравняваше с нея, леко се наведе и ѝ прошепна: — Но ти не си вече миньорска съпруга и никога няма да бъдеш.

Тя не можа да му отговори. Думите останаха да звучат в ушите ѝ. Усещаше дъха му по лицето си и топлината, която я обля. Конър измина няколко крачки и застана с лице към нея. Гледаше я, чакаше я, а вятърът го засипваше със сняг.

Закачливият смях на чичо й я изненада. Той се приближи и прошепна:

— По-добре върви след него, мила, иначе той ще се загуби.

Като че ли човек като него може да се загуби?

— Върви — прикани я още веднъж Чарлз и лекичко я побутна напред. — Аз отивам в бара. Мисис Ландърс има няколко пикантни истории за мен.

— Но...

— Ще се чакаме тук, мила.

И той тръгна, подсвирквайки си весело, а дъхът му оставяше млечна дيريا в ледения въздух. Сари му хвърли последен поглед, хвана полата си и забърза след Конър.

Градът беше тих и спокоен. Чуваха се само веселите подвиквания на кочияшите. Сари придържаше шапката си и тичаше в пухкавия сняг. Слънцето разпръскваше безброй малки диамантчета.

— Е? — попита Конър, когато тя наближи. — Къде е все пак магазинът на Кланси? Ами Чарлз къде изчезна?

— Има среща с приятелката си, мисис Ландърс — обясни Сари и тръгна до него. — Всеки път, когато идваме в града, той я посещава. Ужасна клюкарка!

Конър вдигна учудено вежди.

— Не знаех, че Чарлз обича клюките.

— Е, не си признава — отвърна заговорнически Сари и се усмихна. — Казва, че ходи при нея само защото е самотна. Според мен той просто обича да я слуша, но едва ли само мълчи. Двамата сигурно хубаво си бърборят. Освен това тя понякога прави черешов пай, а той го обожаваше.

— Черешов пай? — облиза се Конър и таблите в ръцете му се люшнаха. Забравил съм му вкуса. Последният път, когато ядох, беше...

Изведнъж Конър се спря. Сари почувства, че стената пред нея се разлюлява. Лицето му беше напрегнато. Тя го погледна дяволито и попита:

— И кога беше последният път?

Той се усмихна — беше му много трудно да се покаже спокоен.

— Леля ти Бърджис... да... последния път ядохме заедно с нея.

Въпреки че думите му изглеждаха логични, Сари разбра, че лъже. Отново се замисли. Какво криеше от нея? Кое беше това, което

тя не трябваше да знае за него?

Тя се обърна и забърза право към магазина на Кланси. На табелката пишеше: „Универсален магазин“. Сари спря едва когато стигна тясната вратичка. Тогава се обърна към Конър. Искаше да забрави какво ѝ беше казал току-що, искаше да му вярва, да му прости.

— Такъв хубав ден е днес, мислиш ли, че можем да бъдем учтиви един към друг и да не си разваляме настроението?

Погледът му остана неразгадаем, но стъклено сините му очи я пронизваха. Гласът му обаче бе мек, гальовен и нежните нотки парнаха сърцето ѝ.

— Това е единственото, което искам, Сари. Заради това съм тук.

Той прекрачи прага и мина съвсем близо до нея, опирайки се на вратата. Сари пое дълбоко въздух и също влезе. Магазинът ухаеше на какво ли не: имаше сушена риба и пушено свинско месо, всякакви тютюни и кафе, различни подправки. Конър отиде до рафта и остави подносите с масло. Изглежда горд, помисли си Сари и гледката разсея напрежението ѝ. Като че ли имаше право да бъде горд.

Чак след това забеляза втренчените погледи на хората в магазина. Тримата мъже до печката щом го видяха, спряха да разговарят; жените, които преди малко оглеждаха платовете, се взираха в него. Сърцето ѝ заби още по-силно, пулсът ѝ я задушаваше и тя бързо се приближи до тезгяха. Забеляза, че Конър я наблюдава, но се хвана здраво за края на плата и се наведе напред.

— Мистър Кланси? — Паниката вече я бе обзела и гласът ѝ прозвуча тихо.

Беше нелепо да се страхува, но всичко това ѝ припомни толкова много неща. Втренчените погледи бяха същите като онези в Тамагуа. Хората тук просто бяха любопитни, нищо повече, но тя не искаше да изживява пак онзи ужас. Не, никога повече. Никога повече онези остри, пронизващи погледи, които отвсякъде ѝ крещяха, че е предателка.

Конър хвана ръката ѝ и нежно я погали. Докосването ѝ върна топлината и увереността. Той стисна пръстите ѝ и Сари го погледна.

— Всичко е наред, любов моя — прошепна той и гласът му бе като еликсир за душата ѝ. — Отпусни се.

Беше разбрал безпокойството ѝ, но тя беше прекалено уплашена, за да го усети. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Сари издърпа рязко

ръката си и се опита да се успокои. Той се престори, че не е видял смущението в очите ѝ — сякаш не знаеше тайната на нейната мъка и страдание. Сари огледа помещението.

— Къде е мистър Кланси? — повтори тя.

— Някъде тук — отговори една от жените до купищата платове.

Сърцето на Сари замря. Телма Абът! Тази жена беше по-ужасна клюкарка и от Одра Ландърс.

— Здравей, Телма.

— Радвам се да те видя, Сари. Отдавна не си идвала в града — отвърна Телма и погледна с любопитство към Конър.

Сари вече виждаше как се развихря въображението ѝ. Какво ли се въртеше в главата ѝ? Тя ги представи един на друг и се успокои едва когато Конър бързо пусна ръката на Телма.

— Чух, че някой е дошъл при вас във фермата — заговори ѝ припряно тя, оправяйки неспокойно панделките на шапката си. — Роднина ли сте ѝ, мистър Рорк?

— Стар приятел на семейството, мадам.

— О, така ли? Откъде каза, че е, Сари? От Пенсилвания? Мога да си представя колко загрижени са всички от семейството на Сари — тук в този пуцинак! Не съм изненадана, че са решили да ви изпратят да дойдете при нея.

Сари изпревари Конър:

— Мистър Рорк просто минава оттук по работа.

Конър продължи с равен и спокоен глас:

— Имах намерение да се отбия и да видя как са мисис Травърс и чичо ѝ.

Телма повдигна вежди в очакване. Сари вече си представяше какво щеше да разправя на хората: „Сари Травърс си има компания... някакъв мъж... той живее във фермата им. Защо пък, по-удобно е...“ Усети, че бузите ѝ отново пламват.

— Дълго ли ще останете в Удроу, мистър Рорк?

Басмените завеси зад щанда се отвориха и именно това избави Конър от отговор. Мъжът бе плешив, с гъста, дълга брада, която остана наполовина скрита зад завесите. В ръцете си носеше още платове.

— Ето, мисис Абът.

Остави платовете и силно въздъхна. После попи потта по челото с опакото на ръката си и продължи:

— Както ви казах, нямам жълто, но очаквам да ми доставят. Скоро пристига корабът и ако не си изберете днес...

Телма въздъхна театрално и сбърчи нос.

— По всичко личи, че ще трябва да отида в Денвър.

— Мистър Кланси? — прекъсна вълненията ѝ Сари. — Когато свършите, бихте ли...

Кланси се усмихна.

— Вече свърших, Сари! — той хвърли поглед на Телма и продължи: — По всичко личи, че мисис Абът ще трябва да отиде в Денвър.

Телма вирна надменно брадичка и заяви:

— Е, може и да не отида.

— Само едно ви моля, не ме карайте да ви убеждавам в нещо, което не искате да направите — каза мистър Кланси приятелски. — Няма да допусна нито един мой клиент да смята, че го насилвам да купува само от мен.

— Но, аз...

— Добре, добре, мисис Абът. Аз просто ще се отдръпна и ще се видя със Сари ей тук, а ако вие все още се интересувате от нещо, просто ме повикайте.

Сари се опита да прикрие усмивката си. Телма въздъхна, тропна с крак и отиде до печката, където я очакваше съпругът ѝ.

— Благодаря ти, Господи! — промърмори Кланси и се наведе напред, опирайки се на дебелиите си ръце. — Днес си много красива, Сари! С какво мога да ти помогна?

Сари се усмихна.

— Мистър Кланси, това е Конър Рорк.

— Приятел на семейството — каза Рорк с такава лекота, че сърцето на Сари подскочи от изненада. — Просто им помагам.

— Няма да скрия от вас, че се чувствам по-добре сега, като виждам още един представител на мъжкото съсловие в това забутано място — Кланси кимна одобрително. — Но няма да говорим за проблемите ми. — Търговецът дръпна таблите към себе си и махна кърпата, с която бяха покрити.

— Изглежда превъзходно както винаги, Сари! Ей сега ще ти дам парите.

По-добре ги прибавете към сметката ни — прекъсна го тя. — Има някои неща, които трябва да купя.

— Предполагам, че едното от тях ще бъде нова рокля? — попита с надежда Кланси.

Сари се поколеба за миг, а след това се отказа:

— Не, не мисля, че ще си го позволя.

Кланси отмести таблите, облегна се на тезгяха и заговорнически продължи:

— Момиче, само на тебе ще кажа — вчера получих един плат, който много ще ти подхожда. Като го видях, веднага си те представих. Държа го отзад, в случай че проявиш интерес. Млечнобяло, на тъмнозелени ивици. Много ще ти прилича.

— На ивици? — засмя се Сари и се опита да прикрие изкушението да го види. Отдавна не си беше позволявала наистина красива дреха. Спомни си как с Конър разглеждаха илюстрациите от „Lady’s Books“ онази вечер. Тогава се размечта за неща, които никога не беше имала — копринена рокля с панделки и мъж, който да я обвие цялата в тях.

Тя въздъхна, за да прикрие огромното желание, което сигурно вече бе изписано на лицето ѝ.

— Звучи прекалено модерно. Не е за мен, мистър Кланси.

— Господи, момиче, знай, че не е практично, но все пак идва Коледа, не искаш ли да имаш хубава копринена рокля?

— И защо ми е? Представете си как ще изглеждам в нея, докато шетам в кухнята около печката.

— Мистър Рорк, помогнете ми да я убедим — примоли се Кланси, протягайки смешните си дебели ръце към Конър. — Кажете, че ще ѝ трябва красива рокля за коледната вечер.

Конър отговори скептично:

— Мисля, че Сари не си пада много по натруфените тоалети.

Сари почувства, че трябва да го накара да се впечатли от нея, да прояви интерес към облеклото ѝ, да обърне внимание дали тя носи коприна или сатен, дали наглежда добре, дали е красива.

— Искате ли само да пипнете коприната, много е фина. Почакайте ме тук, ей сега се връщам. Нека поне ви го покажа, сигурен съм, че няма да можете да устоите на красотата му.

И Кланси изчезна зад завесите. Сари прехапа устни и наведе глава.

— Копринена рокля! Това е такъв лукс за мен.

— Мисля, че е прав, заслужаваш я — каза Конър, а гласът му беше нежен и гальовен.

— И къде ще я облека, когато отивам в градината ли?

— Можеш да я облечеш на коледната вечер, за танците.

— Но това не е практично! Само за една вечер!

— Можеш да й добавиш и някакъв друг цвят — например кафяво — подразни я Конър.

Той докосна с пръсти ръкава ѝ. Въпреки че беше с палто, тя усети топлината му. Хиляди иглички преминаха по тялото ѝ, когато Конър плъзна ръката си към лакътя. Сари мълчаливо преглътна, нямаше сили да го погледне.

— Ще бъдеш красива с нея, Сари — прошепна той. — Позволи ми да те видя облечена в копринена рокля.

Не бъди толкова мил с мен, моля те, помисли си Сари. Не можеше да преживее тази нежност. Тя се отдръпна достатъчно далече, за да не може ръката му да стига ръкава ѝ. Всичко беше като насън.

— Не мога да си позволя толкова скъпо нещо.

— Не можеш? — промълви тихо той и очите му помръкнаха. — Или не искаш? Защо се страхуваш толкова много да бъдеш красиво облечена, Сари?

— Не се страхувам — излъга тя. Сърцето ѝ жадуваше за тази дреха. Изведнъж дори ѝ се прииска да види как ще я погледне Конър, ако бъде облечена в такава рокля.

— Господи, трябваше да убия този Евън! Какво е направил с теб?

— Не е заради Евън — пророни бавно тя. Думите я задушаваша. Пръстите ѝ пареха в ръкавиците. — Не е само заради Евън.

Конър замълча. Сари стана отново напрегната и неспокойна.

— Ето ни и нас.

Кланси ги изненада и те се вторачиха в него. Платът, който донесе, беше светложълт, почти бял, напръскан със златни нишки. Зелените ивици искряха на светлината. Кланси гордо го положи на тезгяха и каза:

— Какво ти казах, Сари, прелестен е нали?

Сари погледна настрани. Сълзите замъглиха очите ѝ, но тя се опита да се усмихне.

— Да, красив е — прошушна тя. Дори нямаше смелост да се докосне до материята. Беше като замаяна. Мразеше тази обърканост, мразеше себе си, мразеше плата, защото ѝ напомняше толкова много неща. — Някой друг ще го купи, мистър Кланси, аз просто не мога да си го позволя.

— Но аз мога.

Не можеше да повярва на ушите си — беше Конър! Тя се извъртя към него и го погледна. Не беше в състояние да промълви нищо, дори не можа да се възпротиви и да го спре. Той сложи парите на тезгяха. Всичко беше пресметнал до най-малката подробност. Лицето му излъчваше решителност.

Сари стоеше като вкаменена. Вместо да му благодари или да се зарадва, сърцето ѝ се изпълни с подозрение и болката отново се върна. Знаеше защо постъпва така — не беше от загриженост към нея, или защото искаше да носи красиви неща. Това бяха кървави пари, онези, които му плащаха, за да предава хората. Сигурно си мислеше, че по този начин изкупва част от греховете си. Но тя не искаше такъв подарък.

Сари се отдръпна и тръгна към вратата. Сълзите пареха в очите ѝ. За пореден път осъзнаваше, че миналото бе все още живо в нея и тя не можеше да се бори повече срещу него. Никога нямаше да успее да го забрави. Никога нямаше да може да погледне Конър в очите, заради всичко, което ѝ бе причинил, а толкова много желаше да не е така.

[1] Guten Tag (нем.) — Добър ден! — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Конър сипеше гневни думи, опитвайки се да нагласи капана. Вратичката се изплъзна от ръката му и за малко да премаже пръстите му. Спря. Погледна нагоре. Тежки сиви облаци се носеха по небето и закриваха слънцето. Искаше му се вече да е топло или поне да беше спрял вятърът, който пронизваше гърба му въпреки дебелилото палто и вдигнатата яка. Снежинките пощипваха бузите му. Коленете му бяха мокри и премръзнали. Клекна отново и се опита за пореден път да нагласи капана, но пръстите му се заклешиха между дъсчиците и той го захвърли настрана. Глупав капан! Какво, по дяволите, ставаше с него? Как щеше да улови заека, който бе обещал?

Конър се изправи и шапката му се килна назад. Трябваше да хване заек! Предложението му беше разсмяло Сари и сега се чувстваше задължен да го изпълни. Изпитваше голяма необходимост да я разсее след случилото се в града.

Мисълта за това отново го натъжи. Толкова хубаво беше, когато Сари се смееше. Нейната закачливост му беше от полза — можеше да пристъпи към плана си за прелъстяване. Тя щеше да му повярва, да му се довери. Така щеше да му бъде много по-лесно.

Беше забравил колко добре се чувстваше в нейната компания, когато живееха в Тамагуа. Приятелството им бе нежно — приятелство, изтъкано от лъжи — и прерасна в здрава връзка. Толкова му беше хубаво с нея. Изкушаваше се да седи непрекъснато до нея, да се закача и да гледа как очите ѝ се смеят. Тогава тя му имаше доверие. Точно това го накара да ѝ купи копринения плат — глупавата му прищявка отново да я види засмяна. Голяма грешка! Не можеше да си го прости! Прекалено добре се държеше тя с него и той се хвана на въдицата. А Сари бе горда и сляпа от себелюбие. Не знаеше как да постъпи. Тъгата в очите ѝ го беше заблудила. Още от самото начало подозираше, че е на грешен път. Единственото, което не можеше да понесе, бе да вижда в очите ѝ тъга и самота. Понякога я разбираше, друг път не искаше да мисли за нея — та тя бе човекът, който го предаде на Майкъл. В

магазина за сетен път си припомни живота, от който я беше лишил, и почувства срам.

Сега знаеше защо тя бе избягала толкова далече от Тамагуа. Много по-лесно обаче щеше да му бъде, ако тя бе просто един от враговете му, когото той манипулира, без да се тревожи за чувствата му; просто средство, с което може да стигне до желания край, и нищо повече.

Конър се намръщи, знаеше защо. Очите ѝ — дълбоки и кафяви, привлекателната ѝ усмивка, нежните извивки на стройното ѝ тяло, което не просто се движеше, а танцуваше. Той бе много по-зависим от съблазънта, отколкото Сари. Толкова пъти го беше премислял — искаше тя да му повярва отново, но сам се боеше от собствените си противоречия, измъчваше се от нечестното си отношение КЪМ нея. Още по-зле му действаха спомените, които отваряха стари рани в душата му — безкрайните любовни нощи, тялото ѝ, което се извиваше под него и гласът ѝ, който шептеше името му нежно и страстно.

Конър затвори очи. Трябваше да преодолее спомените и да не позволява на огъня им да го изпепели, но... не можеше. Тя го беше предала, бе постъпила нечестно спрямо него. Но и той я беше излъгал. И двамата се бяха възползвали един от друг заради една определена цел — ето това не биваше никога да забравя!

Конър се отпусна и пое дълбоко въздух. Погледна към капана и реши да се откаже. Стана и тръгна към къщата.

Оттук тя изглеждаше приветлива и хубава. Пушекът се виеше от комина на кълба, които нежно докосваха покрива и излитаха нагоре. Късните следобедни сенки танцуваха по стените, а крилата на мелницата застрашително се полюшваха и придаваха строгост на уютната гледка.

Мястото бе открито и непрекъснато изложено на вятъра. Конър погледна към планините — слънцето ги беше оцветило в пурпурно сиво. Чувстваше се уморен и потиснат, дори гневът и отмъщението не бяха по силите му. Студеният вятър го пронизваше и коленете му премръзваха, а лицето му бе посипано с леден скреж. Конър ускори крачка. Ботушите му скърцаха и се хлъзгаха по снега. Заледена трева, изсъхнала от студа стърчеше над бялата покривка и образуваше малки хълмчета. Когато заобиколи къщата, видя светлина, която се процеждаше през прозореца.

Мина бързо, без да поглежда вътре. По това време Сари и чичо ѝ разговаряха спокойно. Сега къщата наистина беше тяхното домашно огнище и мисълта за топлината ѝ го изпълни с внезапно желание да се втурне в стаята — желание, което той досега не бе изпитвал. Как ли щеше да се чувства, ако имаше друга професия, а не тази, заради която непрекъснато нараняваше невинни хора? Дали човек умира по-рано, ако не е обичан?

Тази мисъл го сепна. Той е такъв, какъвто е. Работата при Пинкертън му харесваше и го удовлетворяваше. Имаше няколко дарби, ако можеше така да ги нарече. Едната от тях бе да говори с различен акцент и да се представя за различен човек. Детството му го беше научило на това. Мислеше бързо и избираше подходящия момент, иначе как би оцелял по улиците на Чикаго. Жестокостта и лъжата бяха част от него още от дете, никога досега не бе живял без тях. Дори и когато растеше под нежните грижи на Шон Рорк, не можа да се промени. Дълбоко в себе си криеше прекалено много демони, които не позволиха на рая да влезе в душата му.

И все пак докато живееше с осиновителя си, той виждаше живота по друг начин. Имаше цели дни, които прекарваше в размисъл дали въобще е способен да бъде честен. Но тези тревоги бяха мимолетни. Когато срещна Уилям Пинкертън, осъзна, че е роден да бъде агент. Сега обаче отново започваше да се замисля и когато тревогата го обземеше, той отклоняваше мислите си с това, че другите професии не са за него или че все още не е късно да вземе друго решение.

Сега най-важното беше да не забравя целта на своето завръщане. Срутвацият се таван, пълзящият огън по гредите и викът на бащата — ето затова беше тук, това бе единствената причина, а колкото до спокойния живот... Той беше за други хора.

Сари погледна през прозореца. Опита се да разпознае фигурите, които слизаха от хълма и идваха към фермата. После изтри ръце в престилката и се намръщи.

— Мили Боже, Onkle, виж кой ни идва на гости — бавно изрече тя.

Чарлз вдигна глава и попита:

— Майкъл?

Сари поклати глава отрицателно и чичо ѝ се приближи до нея.

— Не, съседите. Господи, Мириам наистина го е направила! Води ги със себе си!

— Парти ли ще има? — усмихна се Чарлз. — Не се безпокой, мила, ще се позабавляваш. Такива неща не вредят, те са само от полза.

— Парти значи? — повтори Сари и сърцето ѝ се сви. Защо ѝ трябваше на Мириам да води съседи в къщата? Това бе последното нещо, което Сари би поискала — всички съседи, събрани тук за два дни, които питат и разпитват, правят изводи, дават съвети...

— Не, не можем да си го позволим. Ще тръгнат слухове...

— Но не можеш и да ги върнеш. Не се тревожи чак толкова много, просто няма от какво да се страхуваш. Да не мислиш, че Рорк ще те изложи? Той също се пази — и двамата еднакво ще загубите, ако тръгнат слухове.

Чарлз бе прав. Конър не би предприел нищо. Та нали Мириам вече беше тук и той нищо не каза. Не спомена за бандата на Моли, нито за Майкъл, дори за Евън не беше словоохотлив. Трябваше най-после да му повярва!

Тази мисъл хем я успокояваше, хем я тревожеше. Беше взела решение да му вярва, но абсурдното беше бързината, с която той разкриваше незначителната си същност.

Сари пое дълбоко въздух и събра сили да се усмихне.

— Е, добре тогава — каза припряно тя. — След малко те ще бъдат тук, а той къде е?

— Рорк ли? В хамбара.

— В хамбара — Сари хвърли още един поглед към приближаващите се файтони и продължи: — Ще го повикаш ли, Onkle? Трябва да ми помогне.

Тя изчака, докато Чарлз излезе, и огледа стаята — беше толкова неподредено, че напълно се отчая. Книгите, които винаги са били нейната гордост, изглеждаха ужасно — целите покрити с прах, зле поддържани и разхвърляни. Красивият люлеещ се стол заемаше прекалено много място. Къде щяха да танцуват?

Сари се втурна да подрежда книгите по полиците. После долепи столовете до стените. Почувства се съвсем объркана. Нямахше да успее! В мислите ѝ се въртяха картини от други партита, които приличаха на истински приеми — хората непрекъснато танцуваха и се забавляваха, смееха се и играеха на различни игри, разказваха си различни истории.

Тогава нямаше причини да се притеснява, нямаше какво да крие, смееше се и танцуваше, беше щастлива. Масите бяха отрупани с най-различни ястия.

Сари изтръпна. Храната! За храната изобщо не бе и помислила! О, Господи, дали имаха достатъчно храна? Чичо ѝ държеше на масата винаги да има седем сладки ястия и седем солени. Ако бяха по-малко, той казваше, че носят нещастие. Точно това ѝ трябваше сега. Още нещастия. Сари клекна до шкафа с провизиите и надникна вътре. Трябваше да има поне нещо — може би някоя консерва, или конфитюр от ревен, или черешов сок, или туршия?

Вратата се отвори. Сари се обърна и видя Конър и Чарлз, които тъкмо влизаха, потривайки ръце от студа.

— Какво правиш? — попита Конър.

Сари погледна към чичо си.

— Нямаме достатъчно храна, Onkle, няма да можем да сервираме по седем сладки и солени неща на масата.

Чарлз се усмихна.

— Мисля, че тази вечер не трябва да се тревожиш за това.

Конър се намръщи.

— За какво става въпрос, по дяволите?

Объркването му разсмя Сари. Тя седна на пода и се отпусна.

— Става въпрос за седем сладки и седем солени ястия — обясни тя. — За партито довечера. Ако ги нямаме на масата, носи лош късмет.

Конър погледна към Чарлз.

— Някакъв странен немски обичай, нали? Не мисля, че някой изобщо ще обърне внимание. Пък и аз съм тук, за да прогоня лошия късмет.

Сари се изправи и затвори шкафа. Точно в този момент се чу тропотът на файтон.

— Тогава оставям всичко на теб — каза тя. — Но те предупреждавам, че в нашето семейство обещанията се изпълняват.

— Това вече го знам. Повярвай ми — отговори Конър и вдигна вежди.

Нямаше време да се замисля над думите му.

— Помощ! Помощ!

Крясъците на десетгодишната Беки Шмахер създадоха паника. Сари се изплаши — нервите ѝ бяха опънати до краен предел. Малкото момиченце пълзеше по пода и се въртеше между нея и Мириам.

Мириам се ядоса.

— Какво става?

— Аааа! Не е у мен! Не е у мен!

Беки едва не я събори, докато се опитваше да избяга от брат си. Тя се вкопчи в Сари и се скри зад полата ѝ.

Самюъл Шмахер се плъзна по пода и спря точно преди да се блъсне в Мириам.

— Ти го взе! Върни ми го!

— Няма! — заинати се Беки и скри лицето си в полата на Сари.

— Кажете му да се махне, мисис Травърс, моля ви!

— Беки! Самюъл! — извика строго Мириам, после отстъпи назад и хвана здраво Самюъл за ръката тъкмо когато той се мъчеше да улови сестра си. — Господи, каква ужасна гюрултия вдигате! Какво ти е взела, Самюъл?

Мириам се наведе и лицето ѝ се озова точно пред неговото.

— Не е у мен! — протестираше Беки и още по-здраво се хвана за полата на Сари.

Мириам хвърли поглед към нея.

— Моля те, Беки, не е хубаво да се караш с брат си. Къде е мама?

— В хамбара.

— Защо не отидеш да я извикаш, Самюъл? Може би тя ще ти помогне да откриеш това, което търсиш толкова много.

Беки се пусна от полата.

— Не, не казвай на мама, моля те!

Тя протегна ръце напред и разтвори пълничките си пръстчета — на дланта ѝ проблясваше огладен камък. Беки погледна сериозно Сари и каза:

— То носи късмет на Сами.

Мириам се обърна към Самюъл и му подаде талисмана.

— Прибери си го, Самюъл. А сега мога ли да получа вашите обещания, че повече няма да крещите така?

Самюъл гледаше надолу, но пророни неохотно:

— Да, госпожо.

— Беки?

— Аз не съм...

— Беки!

— Да, госпожо. Обещавам да не крещя.

— Добре — заключи Мириам и се изправи. — А сега вървете да си играете.

Самюъл погледна сестра си язвително, а после изтича при другите деца. Беки се показа зад Сари без желание.

— И аз ли трябва да отида там?

Попита така тъжно, че сърцето на Сари се сви. Тя погали детето, оправи кестенявите му къдрици и ги отметна назад.

— Защо не искаш да отидеш при останалите, Беки?

— Самюъл ми е много сърдит.

— Но ти нали му върна камъчето?

— Да, но той все още ми се сърди. По-добре да остана при вас.

Сари се усмихна нежно.

— Мисис Греъм и аз ще си говорим и на теб ще ти бъде скучно, Беки. Иди да играеш с другите деца. Ако Самюъл все още ти е сърдит, можеш да се върнеш при нас. Става ли така?

Беки се поколеба, но после се съгласи:

— Ами... Добре.

Сари се загледа след малкото момиченце, което вървеше без желание към другия край на стаята. След малко я видя весело да бърби с децата. Мириам нежно се усмихна.

— От тебе ще стане добра майка, Сари!

Сари въздъхна.

— Може би, но мисля, че никога няма да бъда майка.

— Никога няма да бъдеш! — укори я Мириам. — Да не мислиш да самотуваш до края на живота си? Мисля, че Конър...

— Мири!

— Е, не мога да се стърпя да не ти кажа. Видях го как те гледаше.

Сари не можа да скрие любопитството си.

— Как ме гледаше?

— Ами с такъв поглед, като че ли... — Мириам се замисли, изчерви се и превъзбудено продължи: — Като че ли иска да изпие душата ти. Толкова е романтично — въздъхна тя.

Да изпие душата ѝ. Сари се усмихна. Думите бяха казани точно на място, Мириам дори не подозираше, колко бе права. Конър винаги казваше, че само тялото ѝ не му е достатъчно.

Сари погледна през прозореца, искаше ѝ се да види къде е, въпреки че не трябваше. Напоследък се улавяше, че все по-често забравя, че именно този мъж я беше използвал, за да постигне целите си, без да зачете чувствата ѝ.

— Какво гледаш, Сари? — попита я Мириам и отиде при нея. — Да не би Изабел отново да се прави на глупачка?

— Не, просто се загледах — отвърна Сари. Истината обаче беше, че не я свърташе на едно място. Премести пая в средата, махна една суха ябълка и сложи подноса с карамела.

— О, стига подрежда! Всичко е чудесно! — Мириам се приближи до Сари, а очите ѝ присветваха от любопитство. Гласът ѝ се сниши. — Казах ли ти, че Аделаид Пиърс отново е бременна? Затова не пожела да дойде — страхува се, че пътуването може да навреди на бебето, въпреки че има още седем месеца да чака. Само Господ знае откъде измислят тези правила градските жени! Дали пък не лъже само и само Едуард да върши всичко вкъщи.

Сари се засмя. Мириам имаше поразителната способност да придава пикантност и на най-незначителната история.

— Пътуването е дълго и уморително, Мири — и продължи още по-тихо: — Виж Мери Андерсън, ей там е, на нея също и остават седем месеца, но тя най-много се зарадва на предложението и нямаше търпение да дойде тук.

Сари се наклони и погледна към жената, за която Мириам предполагаше, че е бременна. Мери седеше на люлеещия се стол и разглеждаше списание, страните ѝ розовееха и изглеждаше погълната от разговора с жените наоколо.

Мириам най-после изплю камъчето.

— Тя умираше от любопитство да види небезизвестния Конър Рорк.

Сари я погледна косо.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябва да ми кажеш, Сари! Нали с него си била в. Удроу?

Въпреки че очакваше да тръгнат слухове, Сари все пак не се почувства добре.

— Всички само за това говорят — допълни Мириам.

Сари премига от учудване.

— Мисля, че ти си тази, която говори, Мири.

— Това е, защото се безпокоя за теб. — Тя бързо огледа стаята, изпълнена с много хора и шум. — Къде е той? Мисля, че го видях, когато влязохме, но сега не мога да го открия.

— Сигурно е в хамбара, скрит от любопитните. Ами Джон къде е?

Точно тогава на вратата се появи Бърта Шмахер и веднага се включи в разговора им.

— О, Джон е навън, говори с мистър Рорк. — Лицето на Бърта пламтеше. — Господи, Сари, много е красив! Къде го откри, мила?

— Беше приятел на съпруга ми.

— Колко време възнамерява да остане?

Мириам се намръщи.

— За бога, Бърта, ти си по-любопитна и от Телма Абът!

— Аз поне питам направо, не увъртам — отговори обидено Бърта, свали шала от главата си и отново забодде фибите в посивялата си коса. — Целият град говори за него заради противните подозрения на Телма.

Внезапно Бърта се обърна и строго извика:

— Беки! Самюъл! Дръжте се прилично! — След това отново се обърна към Сари и продължи: — Всъщност ти си разговаряла с нея, нали?

Сари кимна.

— Тя ни видя в магазина на Кланси.

— Без съмнение е търсила копринена рокля за Коледа. — Бърта сви пълничките си устни и замълча. Изведнъж от другия ъгъл на стаята се чу нов вик. Тя шумно въздъхна, извини се и стана.

Сари се опита да отпъди изтощението, което я обземаше. Нямахше съмнение, че тази нощ щеше да бъде дълга и мъчителна за нея. Уморявах я непрекъснатите въпроси за Конър. Спомни си обещанието му, да се погрижи за партито. Трябваше да се възползва от него. Той поне умееше да се измъква от неудобните въпроси.

Нощта напредваше бавно и напрежението ѝ се усилваше. Когато гостите приключиха с вечерята и децата се оттеглиха в единия ъгъл да си играят, Сари вече чувстваше, че ще закрепци от нерви. Не

издържаше повече. Погледна към Конър и отново нещо стегна гърлото ѝ. Той стоеше и разговаряше с Изабел. Изражението му беше весело и непринудено, без съмнение се забавляваше. Колкото до Изабел, ако човек се вгледаше в нея, би казал, че е съвсем младо момиче, влюбено за първи път, а не двадесет и пет годишна жена с две деца и съпруг, който стои наблизо и я наблюдава. На Сари ѝ се прииска поне за миг Том Джонсън да изпита ревност. Представи си как този огромен мъж отива до крехката си и нежна съпруга и силно я дръпва настрана, а след това забива тежкия си юмрук в лицето на Конър.

Изведнъж пискливият глас на Изабел замря и Сари трепна. До болка ѝ беше познат този поглед на Конър. Когато разговаряше с някого, винаги гледаше така, като че ли човекът срещу него е най-ценният на света. Сари знаеше какви последици носеше след себе си този поглед. Тя самата неведнъж бе попадала в капана му, толкова искрен и завладяващ бе. Усети, че отново се напруга и едва не счупи чашата, която държеше. Конър можеше да флиртува с Изабел Джонсън или с която и да е друга жена, колкото си иска! Нея не я интересува въобще!

— Моля всички да дойдат тук, време е за песни! Уил, ще донесеш ли камертона! — извика Мириам и плесна с ръце няколко пъти, за да могат да я чуят и да ѝ обърнат внимание.

Уил Шмахер кимна и на лицето му грейна широка усмивка.

— Скъпа Мири, та аз точно затова съм тук!

Всички се разсмяха, а Мири сложи ръце на кръста си и продължи сериозно:

— Чудесно! Сега елате всички тук! Сари, ела и ти!

Едва, след като всички се събраха, Мириам се усмихна.

— Много добре. Сега ще изберем двойки и всеки ще заеме определеното си място.

Сари се намръщи. На двойки? Беше ѝ пределно ясно какво възнамеряваше да направи Мириам. Опита се да се отдръпне назад, но приятелката ѝ веднага забеляза, отиде до нея и здраво я хвана за ръката.

— Да започваме продължи Мириам, очаквайки всички да погледнат към нея с внимание. — Бърта, тъй като съпругът ти ще води, ти оставаш без партньор. Чарлз! Ще бъдеш с Бърта.

Стаята се изпълни с весел смях, когато Чарлз се втренчи изненадан в Мириам и без да иска, разля кафето си на пода. Той кимна леко и отговори:

— За мен ще е удоволствие.

— Уил, внимавай! Пази жена си — разсмя се Том.

Мириам продължи да оповестява имената на двойките. Бавно. Ужасно бавно. Един по един всички се наредиха до партньорите си. Сари ядосано я погледна, но тя се направи, че не я забелязва и продължи да подрежда гостите.

— Изабел ще бъде с Джон — нареди Мириам и сложи пръст на брадичката си. Замисли се и присви очи. — Е, всички ли си имат партньори? О, почакайте! Конър! — Мириам въздъхна от неудобство. — О, скъпи, мислех, че вече съм те наредила до Сари, но май съм пропуснала. — Мириам погледна Сари многозначително.

Не, не можеше да ѝ погоди такъв номер! Изведнъж Сари почувства непреодолимо желание да отиде и да я удуши.

— Конър ще бъде със Сари! Е, сега вече можем да започнем!

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Готови ли сте? Да танцуваме!

Гласът на Конър бе нежен и тих, галеше ухото ѝ, но Сари бе твърде напрегната и уплашена от топлината, която той излъчваше. Внезапното докосване на ръката му дори я сепна.

— Това е смешно — прошепна тя, превъзбудена от близостта му и приятните чувства, които се надигаха в душата ѝ. — Става късно, а те решават, че е време за игри и забавления.

— Страхливка!

Сари вирна предизвикателно брадичката си и го погледна укорително.

— Не съм страхливка!

— Така ли? А как ще определиш поведението си? — усмивката му беше топла, приятелска. — От какво толкова много се страхуваш, Сари? Трябва да ми се довериш, дори и да те отвлека пред очите на всички тези хора.

Емоционално отвличане... Тя пое дълбоко въздух — *от това не можеше да се спаси.* Другите двойки вече седяха на столовете и си почиваха. Сега стаята бе много по-просторна за танци.

— Искаш ли да седнем? — тихо прошепна Конър.

Сари рязко се дръпна, но той успя да хване ръката ѝ и да я задържи. Дъхът ѝ отново спря. Пръстите му пареха. Цялата трепереше. Конър забеляза всичко и я заведе до най-близкия стол. Сари седна и замълча. Сърцето ѝ биеше лудо, а когато той седна на облегалката на стола и бедрото му се опря в нейната ръка, гърлото ѝ съвсем пресъхна.

— Добре, добре, приятели! — извика силно Мириам и плесна с ръце, за да въдвори отново тишина. — Кой започва пръв?

Уил удари камертона. Звукът бе ясен и силен и всички се умълчаха.

Бърта и Чарлз се изправиха.

— „Старият Дан Тъкър“, моля — предложи Бърта и съвсем сериозно продължи: — Това е единственият танц, който знам, тъй като

Уил не ме е научил на друг.

Камертонът отново прозвуча и весел смях се разнесе из въздуха. Сари се наведе напред и се усмихна на чичо си. Чарлз изглеждаше доволен. Забавляваше се. Винаги беше обичал да танцува и да се смее. Сари прочете в очите му истинска радост и се опита да забрави за Конър, който все още бе близо до нея.

*„Старият Дан Тъкър човек умен е.
Мие си лицето в тиган за пържене,
с колело от файтон си сресва косата,
но умря от стомашна болка на петата.“*

Песента бе известна и всички се смееха, докато Бърта и Чарлз се опитваха да пеят смешните думи на два гласа. Те се кланяха един на друг, хващаха се за ръце и се въртяха, а танцът им ставаше все по-смешен. Дългата пола на Бърта изглежда ѝ пречеше и тя я придържаше с ръце, повдигаше я така, че се виждаха глезените ѝ, но се правеше, че не забелязва и само намигаше.

Сари се смееше от сърце и душа — явно чичо ѝ не беше открил таланта си досега. Чарлз беше отличен актьор, танцуваше превъзходно и умело се преструваше на проповедник. Сари пляскаше в такт с мелодията, потрепваше с токчета и дори запя заедно с всички останали.

*„Иди да видиш Тъкър, старият Дан,
че май за вечеря остана сам.
Стои и гледа — вечерята пропуска,
но после сам приготвя си закуска.“*

— Вие двамата сте за театрална трупа — констатира Том, след като свърши песента.

Чарлз и Бърта се тръшнаха на креслата, изтощени до крайност.

— Театрална трупа, а? — едва успя да изрече Чарлз, останал напълно без дъх. — Ах, Джонсън, вече съм твърде стар за такива неща.

Сари се засмя и се обърна към Конър — очакваше да каже нещо, но той не се и помръдна дори, седеше сериозен и замислен. Смехът ѝ замря в гърлото. Когато я погледна, Сари забеляза странен блясък в очите му, като че ли горяха от желание. Той се наклони леко към нея и бедрата му още по-силно притиснаха ръката ѝ. Сари усети червенината, която разцъфна на бузите ѝ. Замая се, а сърцето ѝ щеше да се пръсне.

Песните продължаваха, но Сари нито чуваше, нито виждаше. Изабел и Джон танцуваха. Тъмнозелената рокля проблясваше на светлината, но на Сари ѝ се струваше твърде далечна. В очите на Конър отново трепнаха пламъчета. Сари преглътна.

— Моля те! — прошепна тя.

Конър се наведе напред.

— Молиш ме? Молиш ме за какво, Сари? За какво ме молиш?

— Моля те, недей!

Той отново се облегна назад.

— Какво недей?

— Недей да ме гледаш така!

— И как да те гледам, любов моя?

Потрепването на Изабел и Джон отекваше в сърцето ѝ. *Защо се чувства замаяна? Та той само се усмихва? Каква е тази усмивка?* Сари помълча, после събра сили и каза:

— Когато ме гледаш така, очите ти са странни... ставаш различен... като преди...

— И какво означава това?

— Като преди — повтори нежно тя. — Като че ли имаш някаква тайна. — Тя отново се вгледа в лицето му. — Мисля, че знаеш какво искам да кажа.

Той не отговори. Тогава се чу смехът на Изабел — силен, рязък, пронизващ. Децата също се кикотеха. Сари се наклони отново към него и каза:

— Мисля, че мъж, който умее да играе различни роли и да се представя по различен начин, би могъл да пази тайни.

Конър се обърна, за да ѝ отговори, но точно тогава песента свърши и Мириам застана пред тях.

— Сари, Конър, ваш ред е.

Времето спря. Чувствата, които я бяха обхванали, се стопиха, а заедно с тях и нерешителността ѝ. Сари се обърна към приятелката си и се усмихна.

— Има ли друга двойка, която би искала да бъде сега вместо нас?

— Хайде, Сари! — умоляваше я Мириам и я хвана за ръка, за да я накара да се изправи. — Моля те, Конър! Не ми казвай, че в Чикаго не танцуват! Уил, дай им тон!

Сари се разтрепери. Като че ли Мириам искаше да я предпази да не пропусне нещо много важно, нещо, което трябваше да се покаже и на останалите. Това я разочарова и сърцето ѝ се сви. Тя погледна Конър. Той също я наблюдаваше, но беше усмихнат и в очите му отново играеха весели пламъчета.

Уил удари камертона. Всички запяха. Конър протегна ръката си. Лицето му беше странно, а протягалото на ръката не изглеждаше само като покана за танц, а като че ли казваше: *Подай ми ръка и ми се довери, за да започнем отново!*

Дали точно това искаше? Да започнат отново? Сари си помисли, че би могла да му даде още една възможност. *Разумно ли беше?* Знаеше, че той я желае, но по-лошото беше, че тя никога не бе спирала да го желае. *Беше ли готова да започнат отново? Можеше ли да му се довери?*

„Осемнадесет фунта месо на седмица — уиски налейте!“

Сари сложи ръката си в неговата и направи реверанс. Конър нежно обви пръсти около нейните. Усещаше погледа му и лицето ѝ пламна отново.

Песента не беше много мелодична, но бе пълна с хумор. Всички пееха, подсвиркваха и викаха на точно определени думи, които трябваше да се подчертаят. Сари се опита да се съсредоточи в стъпките и да не мисли за красивите рамене на Конър, за силните му ръце, за тялото, което се навеждаше над нея, за косата, която падаше около лицето му и нежно я галеше. Погледът му беше объркан. Самият той бе не по-малко уязвим от нея.

*„Как момчетата да си стоят в къщи,
когато момичетата са толкова красиви,
когато момичетата са толкова красиви“*

Конър предизвикателно настъпваше към Сари, тя се отдръпваше и танцът им беше великолепен. Всички се смееха и пляскаха в ритъма на мелодията. Сари също се смееше.

— Е, как ти се струва, Мириам? — извика Конър по време на песента. — Ето така се танцува в Чикаго.

Мириам се смееше и заканително клатеше глава. Конър отново се обърна към Сари и я покани с жест да се приближи към него. Тя премина през стаята, нежно хванала полата си, стъпвайки на пръсти. Толкова горещо ѝ беше, че роклята я задушаваше. Косата ѝ падна на очите и тя отметна глава назад, докато приближаваше към Конър, който правеше смешни гримаси. Лудориите му разсмяха всички.

— О, не, Конър!

— Стани Сари, ти вече го каза!

Сари отново повдигна полата си, за да може да изпълни по-добре стъпките. Черните ѝ чорапи се виждаха до глезените, но тя се смееше и гледаше Конър, без да обърне внимание на думите му.

*„Ако имам жена — кавгаджийка,
ще я държа, както майка ѝ я е родила...“*

Сари отстъпваше назад и клатеше глава присмехулно, а Конър пристъпваше към нея и размахваше ръце заканително, сочейки я с пръст. Колко добре се чувстваше сега! Весела, сияеща, отпусната! Трябваше да си признае, че именно Конър я върна към веселието — последният мъж, на когото би се доверила, я накара да се засмее отново. През цялото време тя можеше да се закълне, че той вече няма власт над нея. А ето сега — тя слага ръката си в неговата и се завърта около него, подплатата ѝ силно се люшва и кокът ѝ се разпилява. Конър нежно я прихваща през кръста и я завърта. Усеща ръцете му върху тялото си и това още повече я замайва. Конър се навежда към лицето ѝ и прошепва:

— Бях забравил колко е хубаво!

Гласът му я погали като хиляди ласки. Сари вдигна очи, вгледа се в него и видя същата страст, която преди винаги намираше там. Ръката му още повече пристегна кръста ѝ — не я съблазняваше, но беше чудесно, че вижда в очите му тъгата по отминалите дни. Същият този

танц, същите движения, същите чувства. Това беше танцът, който двамата играха, когато се срещнаха за първи път. Още не бяха разговаряли, но взаимно се привличаха. Да, привличането беше еднакво силно и за двамата.

Песента свърши. Всички заръкопляскаха неудържимо. Конър се смееше, очите му бяха изпълнени с нежност. Той направи дълбок поклон.

— Благодаря, благодаря! Надявам се, че овациите не са само за мен. Не забравяйте и моята партньорка — и той протегна ръка към Сари и я привлече към себе си. — Моля, поздравете и нея! Знам, че не е допринесла много за възторга ви, но...

Сари не се подразни от думите му, а привлече вниманието на всички с пълен реверанс и игриви стъпки напред. Отметна рязко глава и къдриците ѝ се разпиляха по лицето, закривайки капчиците пот на челото.

— Ти дори не си се изморил, Рорк!

Конър вдигна рамене и се обърна към Чарлз.

— А ти какво очакваше, Чарлз?

Хвана нежно Сари за ръка, вплете пръсти в нейните и я поведе към столовете, като че ли нищо не се беше случило.

Тя обаче бе сигурна, че всичко това е преобърнало нещо в Конър. Докато другите двойки продължаваха да танцуват, той седеше плътно до нея и Сари усещаше топлината на тялото му. Опита се да не му обръща внимание, но напрежението помежду им бе твърде осезаемо.

Знаеше, че е толкова виновна, колкото и той — желаше го не по-малко от него самия и Господ ѝ бе свидетел, че е искрена. Всичките ѝ опити да не го забелязва, да не мисли за него, да не обръща внимание на присъствието му останаха безполезни. Единственото, което можа да си наложи, бе да не го погледне в очите дори когато той леко я побутна по рамото, а след това се притисна до нея. Сигурно искаше да ѝ каже нещо, но тя нямаше сили. Сари държеше главата си наведена и пееше силно, за да заглуши чувствата си и вика на сърцето си. Когато песента свърши, Мириам и Том Джонсън седнаха на пода, смеейки се. Сари изведнъж се почувства още по-нервна. Стана и припряно тръгна към масата. Събра празните подноси и ги остави на шкафа. После отиде до печката и сложи каната с кафе. Децата играеха и смехът им звънтеше. Заслуша се в тях и като че ли се успокои. Децата излъчваха невинност

и тя ѝ помогна да преодолее силното влечение към Конър. Сари се заслуша в разговора, който водеха възрастните зад нея.

— Не съм присъствал на такова увеселение, откакто напуснах Охайо казваше развеселен Том Джонсън. — За нищо на света не бих го пропуснал.

— Охайо? — попита Чарлз видимо заинтригуван. — Да не би да си оттам?

Сари се обърна и видя Том, който тъкмо седнаше на люлеещия се стол и палеше пурата си.

— Разбира се — кимна той. — От Юнгстън.

— Юнгстън? — повтори Чарлз и се наклони напред. — Сарилин и аз сме от Пенсилвания.

Сари долови безпокойство и тревога в гласа на чичо си и го погледна.

— Наистина ли? — подскочи Изабел и се присъедини към тях. — Значи ние и тогава сме си били съседи. Къде точно сте живели в Пенсилвания? Няколко пъти съм ходила в Питсбърг.

Сари стана още по-напрегната. Погледна към чичо си и мълчаливо го помоли да не казва нищо. Внушаваше си, че не трябва да се страхува. Може пък и да не са чували за бандата на Моли Магуайърс тук, далече от Пенсилвания. Ами ако бяха чули? Дори не ѝ се мислеше. Дано чичо ѝ се сетеше да каже друго място, например Филадельфия]

— От Сините планини, близо до Ридинг — отговори Чарлз неопределено.

— Наистина ли? — попита Том и напусна кълбо дим от пурата си. — В миньорската част?

Сърцето ѝ замря. Чичо ѝ също разбра уловката, но вече беше късно. Сари потърси Конър, но не можа да го види.

Чарлз кимна.

— Да.

— Мили боже, само не ми казвайте, че сте били там по време на онзи ужасен скандал в железниците! Толкова много мъже избиха тогава. Как се казваше онази банда, Том? На Майли или нещо подобно?

— Моли Магуайърс — отговори Том без никакво затруднение и погледна с любопитство към Сари. — Мисля, че след като сте оттам,

знаете повече подробности за този случай.

— Такава ужасна професия! Цял ден да работиш под земята, в непрогледен мрак — говореше Изабел и оправяше полата си, но изведнъж погледна Сари и в очите ѝ припламнаха огънчета. — Някой ми беше казал, че съпругът ти, Сари, е бил миньор. Или греша?

— Ами... Той беше... — Сари се изкашля, но гласът ѝ беше тих и едва се чуваше.

— Да, така е — побърза да каже Мириам. Нали си работил в железницата на Пенсилвания, Конър? Ами че ти спокойно би могъл да ни разкажеш всичко до най-малката подробност.

Сари пребледня, дишането ѝ спря, не можеше да вдигне глава нито към Чарлз, нито към Конър. Най-малко това очакваше да се случи сега. Всичките лъжи, които беше изприказвала, щяха да бъдат разкрити, и то по такъв нелеп начин. Само заради един глупав въпрос целият ѝ живот щеше да бъде опропастен, а толкова много усилия беше положила, за да забрави миналото!

— Страхувам се, че нищо не мога да кажа. Всичко това се случи, когато аз вече се бях върнал в Чикаго.

Гласът му бе спокоен и равен. Сари не повярва на ушите си. Конър я погледна усмихнат, като че ли искаше да ѝ каже да не се тревожи за нищо, защото положението е под негов контрол и нищо лошо няма да се случи. Олекна ѝ.

— Пропуснал си най-интересното време — усмихна се Джон. — А ти, Чарлз? Ти беше ли там? Още ли живееше със семейството си там?

— Да, бяхме там. Ужасни времена, дори не искам да си спомням — отговори замислен Чарлз.

В гласа му имаше много болка и Сари я усети. Спомените отново изплуваха пред очите ѝ. Единственото различно сега бе, че имаше някаква надежда, която ѝ помагаше да диша по-леко. Само дето въпросите никога нямаше да спрат. Колко интересни са хората — станат по-близки с някого и веднага започват да се интересуват живо от него: така спекулират с близостта си, че рано или късно научават тайни, които не си искал никой да разбере! Сари бе убедена, че пак ще ѝ се наложи да види в очите на някого омразата, която никога нямаше да забрави.

Тя затвори очи и се обърна с гръб към насъбралите се около чичо ѝ приятели. Какво ли щеше да стане, ако Конър бе решил да им каже истината за тях двамата; можеше да го направи толкова лесно и нищо нямаше да бъде в състояние да го спре. Сари изпита ужас при тази мисъл, гърлото ѝ отново пресъхна. Можеше да направи живота ѝ ад. Ако бе поискал, само с няколко подбрани думи можеше да разруши илюзията около нея и мнението на приятелите ѝ щеше коренно да се промени така, както стана в Тамагуа.

Но той не го направи. *Защо? Каква бе причината да я прикрие? Защо ѝ помагаше?* Въпросите я затрупваха един след друг, а Сари не можеше да отговори на нито един. Главата ѝ беше все още замаяна. Трябваше да се опита да му се довери, трябваше да му повярва. Но дълбоко в душата си таеше съмнението, че някой ден той пак ще я предаде. *Дали пък не се заблуждаваше? Или всичко е, защото не бе очаквала от него подкрепа и загриженост? Дали нямаше някаква уловка, хитрина, заради която се беше върнал?* Сари почувства, че се задушава. Прекалено силно разговаряха всички в стаята, смехът, закачките, песните, танците, виковете на децата — всичко това я задушаваше, притискаше и изнервяше още повече. Погледна към тях — съседите ѝ разговаряха приятелски, задушевно. Никой нямаше да забележи, ако излезеше навън за малко, просто така, да подиша свеж въздух и да се откъсне, макар и за миг, от напрежението. Щеше да отиде във фойтона на Мириам, там имаше одеяла, които трябваше да внесе вътре, ако решат да си лягат; щеше да се забави достатъчно дълго, докато си почине, докато се успокои и докато проясни мислите си.

Сари се промъкна към вратата, стараяйки се никой да не я забележи. Взе палтото си от закачалката и бързо излезе. Студената нощ я прегърна в ледените си обятия. Затвори вратата след себе си и се облегна на стената. Дишаше дълбоко, с пълни гърди. Беше толкова хубаво — тихо и студено. Леденият дъх изпълваше дробовете ѝ, носът ѝ замръзна, но на душата ѝ бе леко и сърцето ѝ се успокои. Погледна небето. Тук, в прерията, на края на света, звездите изглеждаха толкова близо, сякаш можеш да ги докоснеш с ръка. Красиво и спокойно. На Сари ѝ се прииска да си вземе само една звезда — те бяха толкова много, грееха като сапфири в тъмнината и обвиваха мрака с воалена

нежност. Нямахме снежни облаци тази нощ — само облаци от безброй звезди.

Сари се усмихна, въпреки че красотата на небето ѝ навяваше тъга. Беше самотна и звездите не можеха да запълнят празнотата в душата ѝ. Вдигна яката си. През целия си живот се бе чувствала така — свикваше със самотата. Е, не беше предвидила помощ от когото и да било, най-малко от Конър, но ето че и това се случи. Тъкмо неговото появяване беше променило чувствата и навиците ѝ — имаше нужда всичко да се върне пак постарому; имаше нужда Конър да ѝ върне онова, което си бе отишло заедно с него — смеха, приятелството, желанието за живот. Ами ако отново си тръгнеше? Тогава всичко пак щеше да си отиде заедно с него.

Очите ѝ се наляха със сълзи. Тръгна към файтона на семейство Греъм. Стъпките ѝ отекваха по замръзналата земя, а ботушите ѝ тежаха. Появяването ѝ обезпокои животните и те се отдръпнаха към стената. Два коня вдигнаха глави и изпръхтяха — сигурно така искаха да я приветстват.

— Здравейте, момчета — каза им тихо Сари. Отиде до файтона и се наведе, за да открие одеялата. Конете наостриха уши, следейки всяко нейно движение. — Какво правите, милите ми? Хубава нощ, нали?

Сари напипа одеялата и ги издърпа едно по едно. После въздъхна, вдигна ги и тръгна обратно към къщата. Но се спря пред нея стоеше Конър.

Той нежно я прегърна и пръстите му се впиха в раменете ѝ.

— Не можеш да си представиш колко си права — нощта наистина е хубава. — Гласът му бе мек и кадифен, а очите му блестяха. — Как смяташ да го отпразнуваме?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сърцето ѝ отекваше в ушите.

— Какво... какво правиш тук?

— Видях те като излизаше и... просто не исках да си сама — отговори Конър.

— Бих се чувствала по-добре, ако съм сама, а не с тебе. Сега не съм в безопасност. — Сари се дръпна назад и стисна още по-силно одеялата, като че ли те бяха единственото ѝ спасение.

Конър само сви рамене и се усмихна.

— Може би.

— Мисля, че трябва да ти благодаря за това, което направи... дето не каза истината...

Луната озари нежната му усмивка.

— Няма защо.

Сари прехапа нервно устни — неговото спокойствие и уравновесеност, които преди я бяха накарали да му се възхищава, сега я дразнеха.

— Не знам защо го направи, но пак съм ти благодарна... много благодарна.

— Ти забрави да отговориш на въпроса ми — настоя той.

Сари вдигна вежди и го погледна.

— Какъв въпрос?

Конър погледна към небето.

— Как смяташ да го отпразнуваме?

— Аз лично нямам какво да празнувам — отговори грубо Сари, отстъпвайки назад. — Трябва да се връщам, преди да са забелязали отсъствието ми. Не бих искала да се безпокоят къде съм.

И тръгна уплашена. Не знаеше от кого се страхува — от него или от себе си. А колко хубаво щеше да бъде, ако можеше да остане сама с него в красивата нощ.

Конър пристъпи към нея и тя се спря. Нямаше къде да избяга. Не искаше повече да бяга. Изведнъж осъзна, че това трябваше да се случи,

че е неизбежно. Бавно се обърна към него — искаше да преодолее безсилието си, искаше да се пребори с треперенето, но не можеше. Тъмни и светли ивици се отразяваха по лицето му и нощта го правеше още по-загадъчно. Вятърът разпиля косата му, а после я приглади назад — лицето му остана открито. Виждаше всяка негова черта — очите, носа, устните. Конър се приближаваше. Не беше взел палтото си. Вятърът развяваше ризата му и Сари видя извивките на врата точно до яката. Колко отдавна беше всичко това...

— Моля те, не ме измъчвай! — прошепна тя.

Конър мълчеше. Приблужи се още повече и махна фибите от кока й. Косата й се разпиля по раменете.

— Сари? — започна бавно той. — Името ми е Конър Рорк. Аз не съм Джейми О'Брайън, нито търговец на добитък, нито агент на Пинкертън. — Пое дълбоко въздух и продължи. — Аз съм просто един мъж. Един мъж, който иска да те целуне.

Сари го гледеше втренчено, без да може дори да помръдне, нито да каже каквото и да било. Дрезгавият му глас като че ли разтопяваше всяка нейна частица. Колената й се огъваха, краката не я държаха и имаше чувството, че всеки момент ще падне. Опита се да си поеме въздух, но усети, че не може да диша.

— Аз... има толкова много... — не можа да довърши. Не можеше да мисли. Вгледа се в очите му — мъжът срещу нея не беше Джейми О'Брайън, в погледа му нямаше болка, кръв и насилие. Пред нея стоеше съвсем друг мъж, който би направил всичко само и само тя да му се довери и да му повярва. Не би могла вече да го нарича Джейми О'Брайън. Усещането беше друго, нямаше нищо общо с миналото, беше свързано единствено и само с мъжа, който стоеше сега пред нея, а този мъж бе Конър Рорк.

Сари отстъпи още назад и усети, че гърбът й опира в стената. Въздухът заседна в гърлото й.

Той пристъпи още и спря едва когато бедрата му се допряха до нейните. Сари усещаше топлината на тялото му дори през палтото си. Нежно и бавно той освободи одеялата от пръстите й и те тупнаха леко в краката им. Разкопча палтото й и ръцете му се плъзнаха под него. Прегърна я нежно през кръста и я приближи до себе си.

— Мразя те! — промълви тихо тя, но думите й прозвънтяха в тишината, без да бъдат чути от него — просто едно последно

предупреждение към нея самата.

Той се наведе и устните му погалиха лицето ѝ. Не виждаше очите му. Усещаше миглите му — меки и нежни.

— Любов моя! — прошепна той, но язвителните нотки в гласа му поквариха думите. — Аз също те мразя!

Сари искаше да се освободи от прегръдката му, поне малко да се възпротиви на силата му, но не можеше. Краката му силно я притискаха към стената. Ръцете му стопяваха съпротивлението ѝ с нежни ласки. Не можеше да устои на близостта на тялото му, на топлината, на желанието...

Сари пропадеше в бездната от нежност и страст. Права беше да се страхува — сега знаеше, че нищо не е в състояние да я накара да се откаже от него — тя отново му принадлежеше.

Небето като че ли се спусна над тях толкова ниско, че звездите озариха лицето му. Бузите му бяха студени. Лъхът ѝ отново спря. Нищо не виждаше, усещаше единствено него — тялото му, което се притискаше в нейното, вкуса на устните му, уханието на кафе и ром.

Конър се притисна още по-силно към нея и тя усети биенето на сърцето му. Ръцете му се вкопчиха в кръста ѝ. Езикът му се провря между устните ѝ и те бавно се разтвориха. Пръстите му изгаряха кожата ѝ. Те вече разкопчаваха корсажа... Тя се изви и го отблъсна.

— Не... Не, Конър!

Конър спря и отдръпна само главата си назад, без да се отмести — в очите му имаше странен блясък.

— Сари...

— Аз... не мога да направя това — каза тя и извърна глава. — Не още. Не... не сега.

Той въздъхна тихо, махна ръцете си от нея и отстъпи назад. Тялото ѝ, лицето, дори въздухът около нея се вледениха.

— Заради Джейми, нали? — попита тихо той. — Всичко това е заради Джейми! Той отново е помежду ни!

Сари се усмихна тъжно, вдигна яката си и го погледна.

— Той винаги е бил помежду ни, но не е заради това. Просто... не тази вечер. Искам да ти повярвам, Конър! Но ми трябва време... повече време.

— Повече време! — каза замислен той, после кимна. — Мога да ти дам повече време.

Конър я погледна и Сари прочете в очите му загриженост и нежност — те запълниха всички празноти в душата ѝ и я накараха да се почувства по-различна.

— Липсваш ми, любов моя! — прошепна той.

Сари го помилва по бузата и каза:

— Ти също ми липсваш!

Върнаха се при гостите. Сари се стараеше да не гледа към него, но ѝ беше невъзможно. Той беше навсякъде — гласът му, смехът му, дори споменът за уханието му беше непрекъснато в мислите ѝ. Струваше ѝ се, че всички знаят за целувката им и че тя мирише по същия начин като него на ром и мускус. Още усещаше топлината на устните му и силните му ръце на кръста си. Страните ѝ пламтяха и гърлото отново я стягаше. Как можеха да не забелязват това останалите покрай нея? Но те наистина не забелязваха. Гостите се смееха, разговаряха и играеха на различни игри — изглежда никой не бе обърнал внимание на отсъствието им. Може би само Чарлз... Но Сари не смееше да го погледне.

Тя отиде да седне на мястото си — това бе единственото, което можеше да направи, докато чувството на вина и несигурност съсипваше душата ѝ. Имаше нужда да остане сама и да размисли. Съзнанието ѝ тежеше от образи и картини, които се преплитаха с толкова много чувства, че тя не можеше да ги разграничи, за да ги разбере.

— Господи, бих могла да си седя тук цяла нощ! — възкликна Мери Андерсън и уморено въздъхна. — Толкова е хубаво да си в компанията на много хора! Понякога си мислиш, че кравите са единствените ти приятели, с които по цял ден разговаряш.

— Напълно те разбирам, скъпа — усмихна се Бърта и потупа съпруга си по ръката. — Около мене винаги са били само Уил и кравите.

— Понякога си по-добра към кравите, мила!

— Ами ти вече заприличваш на тях — пошегува се Бърта. — Не си като мистър Рорк. Мога да ти кажа, Конър, че ти си лекарство за очите.

Конър се усмихна, а Сари почувства, че коремът ѝ се свива от сладка болка.

— Ти също „ловиш окото“!

Бърта весело се разсмя.

— Ласкател! Сигурно си известен сред дамите в големия град.

— Не й отговаряй, Рорк, моля те! В сравнение с теб всички изглеждаме ужасно — вметна Джон Грѐм, облегна се назад и прегърна полузаспалата Мириам, която се притисна към него.

— Ти все още изглеждаш добре, Джон — увери го нежно съпругата му.

Джон се усмихна и я погледна.

— Надявам се, скъпа.

Приятно беше да ги гледа човек. Сари почти им завидя, че можеха да си позволят тази интимност, и стана.

— Някой иска ли кафе?

Почти всички отказаха, но тя отиде до печката.

— Все пак ще направя малко. Може би по-късно...

— Седни, Сари — каза нежно Конър. — Нощта почти отмина.

Тя се обърна и го погледна. Той също я гледаше с жадни очи — горещи, силни, галещи.

Седна при останалите. Спомни си как се върнаха заедно в къщата — как закопча палтото си и прибра косата си отново на кок. Беше напрегната, но той докосна ръката ѝ и това я успокои — беше сигурна в него и близостта му ѝ даваше сили. „Много си красива, Сари!“ — прошепна той и дъхът му стопли устните ѝ. — „Не позволявай на никого да те накара да го забравяш!“

После влязоха вътре.

Вече гледаше приятелите си с други очи, чувстваше се различна. Знаеше, че е красива и че е обичана. Но после срещна очите на чичо си. Той беше разбрал. Сари се притесни, спомни си последния им разговор, упреците към него и Конър. Колко унижително да признае, че чичо ѝ е бил прав, че омразата към Конър не е била истинска, че протестите са били за самозащита! Как да му обясни, че няма сили да се бори срещу чувствата си към Конър? Как да му обясни поведението си, като самата тя не може да го разбере?

Беше помолила Конър да ѝ даде още време, защото се изплаши страхуваше се от собствените си чувства. Беше поискала още време, но щеше ли то да ѝ стигне? Толкова пъти се беше улавяла, че е безсилна пред Конър. Защо сега се заблуждаваше?

— Виж децата — промълви нежно Мириам. — Питър почти е заспал.

И шестте седяха около кухненската маса, някои от тях тихо си говореха, но повечето се бяха умълчали.

— Е, хайде да ставаме! — прикани Бърта и скочи енергично. — Отиваме в плевнята!

— Но, мамо, на нас не ни се спи — разсъни се Беки Шмахер.

Всички наставаха. Конър също се изправи и когато Сари го погледна, сърцето и се сви. *Ако той поиска да разговарят, тя още не е готова. Какво ще прави?*

— Може би мистър Рорк ще ви разкаже приказка за лека нощ предложи колебливо тя.

— Аз? — попита изненадан Конър. И защо аз?

— Децата ще спят в плевнята. Точно там, където и ти спиш. Съвсем естествено е да се погрижиш за тях.

Той прокара пръсти през косата си.

— Но...

— Ако това не те притеснява, Рорк... — каза Уил Шмахер и се изправи.

— Мисля, че не го притеснява — отсече Сари, за да изпревари Конър. — Мистър Рорк много обича децата, непрекъснато все това говори.

— Разбира се, бях забравил — промърмори вяло Конър и се усмихна.

— Ако си сигурен, че...

Конър сви рамене.

— Какво толкова могат да направят?

— Сигурно нямаш опит с деца — засмя се Мириам.

Конър се изправи и погледна заплашително.

— Но тези деца са много добре възпитани. — Той протегна ръце, взе одеялата от Бърта и Мери, хвърли едното на Самюъл Шмахер, а останалите пхна под мишница, хвана малката ръчичка на Беки и тръгна към вратата.

— Но аз не искам там — дръпна се Беки, готвейки се да заплаче.

Конър я погледна. Усмивката на лицето му беше толкова подкупваща — Сари почувства отново стягане в гърлото.

— Защо? Трябва да съжалиш мама, Беки! Бедната тя, остава тук, за да скучае!

Беки погледна към него, изгаряща от любопитство. Конър се усмихна още по-ведро.

— Ще се позабавляваме в плевнята и мама много ще съжалява, че е пропуснала да дойде с нас, но ти ако искаш, остани и се погрижи за нея.

Беки се хвана здраво за ръката му и каза:

— Идвам с теб.

Студът бързо нахлу в стаята, когато те излязоха навън. Конър вървеше напред, а след него сънено пристъпваха Самюъл, Беки и Питър Джонсън. Другите три деца изтичаха бързо, оживени от очакването на нови приключения.

Конър вървеше, без да пуска ръката на Беки. Одеята почти му се изплъзваха. Гледката беше толкова трогателна и мила, че Сари дълго ги гледа. Конър вървеше бавно и крачките му съвпадаха с тези на малкото момиченце. От време на време се навеждаше към нея, за да се вслуша в непрекъснатото ѝ бърборене. Останалите деца плътно го следваха, като че ли той бе Приказният магьосник, който щеше да ги отведе в Страната на чудесата.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато водеше децата към плевнята, в главата му беше истински хаос от мисли. Сари все още беше пред очите му — разколебана, несигурна, като че ли не можеше да реши дали да го пусне да отиде с тях, или да остане при нея. Спомни си как ръцете ѝ трепереха, въпреки че ги държеше една в друга. Начинът, по който го гледаше, бе странен, човек би казал, че ще го последва. Но не го направи. Дори не беше сигурен какво точно искаше да види в очите ѝ. Може би копнеж? Или желание? А дали не преданост? Той имаше нужда от нея и това чувство го изгаряше. Прибързаното ѝ решение да го изпрати в плевнята с децата му припомни мъчителните минути до стената и болката отново се върна в душата му. Желаше я, искаше да бъде до нея през цялата нощ, да чувства тялото ѝ, да я притисне до себе си и зарови пръсти в косата ѝ.

— Не мога да отворя, мистър Рорк! — Гласът на Самюъл Шмахер бе тънък и тих. Момчето натискаше вратата на плевнята, но не успяваше да я отвори.

— Бутни силно! — нареди му Конър и се опита да се отърси от мислите си за Сари. Предстоеше му нощ с цяла банда деца и тези мисли само щяха да му пречат.

Остави Беки да върви с другите и забърза към плевнята. Самюъл блъскаше с рамене, но не можеше да отвори. Айда и Джон Джонсън наблюдаваха от страни. Конър натисна вратата, тя поддаде и Самюъл се просна на пода. Беки избухна в смях. Тя продължаваше да се превива, когато Самюъл се изправи на крака и изгупа дрехите си от полепналата по тях слама.

— Престани, Беки! — тросна ѝ се той, сви ръката си в юмрук и го размаха пред очите ѝ.

— Ама ти... ти изглеждаше толкова смешен и глупав — каза през смях тя. — Да паднеш на пода по такъв глупав начин!

— Спри, ти казвам!

— Няма нищо Сами — успокой го Джон и застана до приятеля си да му помогне. — Тя е просто една глупачка.

— Не съм глупачка! — разсърди се Беки и спря да се смее. — Върни си думите обратно, Джон! Не аз съм глупава, а Сами. Той падна, не аз.

Конър затваряше хубаво прозорците, за да не влиза студен въздух и така и не чу цялата словесна препирня между децата. Чудеше се какви ли още удобства ще са им необходими. Дали щеше да им бъде твърдо на пода? Погледна нагоре към тавана — беше добре укрепен. Дали да не ги качи горе? Отказа се. Оттам нямаше да може да ги наблюдава, а кой знае каква дяволия щеше да им хрумне. Ако случайно решат да се опрат на стената, можеха да паднат чак долу.

— Аааа! — внезапният вик на Беки го извади от уединението му.

Конър скочи долу и захвърли одеялата. Децата се бяха скупчили и наблюдаваха Самюъл, който налагаше сестричката си с юмруци. Конър се спусна към тях.

— Спрете веднага!

Никой не го чу и не му обърна внимание.

— Казах да сирете, по дяволите!

Той хвана Самюъл за яката и силно го дръпна настрани от плачещото момиченце. Момчето се олюля и падна. Конър не му обърна никакво внимание. Приблужи се към Беки и ѝ помогна да се изправи. Тя все още подсмърчаше и сълзите се стичаха по бузите ѝ.

— Той... той ме удари — проплака момиченцето.

Конър погледна към Самюъл през рамо и строго каза:

— Не приемам никакви извинения! Как можеш да удариш момиче? И то собствената си сестра! Дори и да заслужава, не бива да я удряш!

— Но тя ми се присмиваше! — опита да се защити Самюъл.

— Повече никога не го прави, чуваш ли! — каза Конър и се изправи, вае кърпата от джоба си и избърса лицето на Беки. Явно обаче стисна нослето ѝ повечко и детето измъкна кърпата от ръцете му и я захвърли настрани.

Джон се изправи, а луничавото му лице се сбърчи от недоумение.

— И защо трябва да го забравим? — попита той объркан.

— Защото всички момчета са глупаци — подхвърли подигравателно Айда.

Конър отегчено въздъхна. Айда Джонсън щеше да стане голяма твърдоглавка като порасне. Тя тръсна глава и вирна носле.

— Опасявам се, че Айда е права — каза той, обръщайки се към момчетата.

— Значи ние сме глупаци? — злобно повтори Самюъл.

— Не ние сме глупаците, а момичетата. Те...

— Сами! — прекъсна го припряно Конър. — Какво ти е казвала мама за момичетата?

— Ами... да не ги удрям, само че Беки не си държи езика зад зъбите и...

— Ето това е проблемът — обобщи безучастно Конър. — Момичетата имат език и още повече знаят как да го използват. Докато имат възможността да говорят, ти никога няма да можеш да ги победиш.

— Но това не е честно! — намеси се малкият Питър и спря да смуче палеца си.

— Това е справедливо — възпротиви се Айда.

— И какво трябва да направят момчетата в такъв случай, мистър Рорк? — запита обезпокоен Джон.

Конър се наведе към него и му довери:

— Да се научат да губят с достойнство, Джони. Това е един стар трик и винаги е помагал.

— Но как да го разберем?

— Ще се научите един ден — отвърна Конър и прокара пръсти през косата си. — Сами, Джони, защо не ми помогнете да изпънем одеялата?

— Трябва ли да спим при кравите? — недоволстваше Беки, гледайки с отвращение животните.

Конър въздъхна. На тавана спеше той, но по всичко личеше, че ще трябва да допусне нашествието в собствената си територия.

— Всички ще спим горе — успокои ги той. — Можете ли да се качите по стълбата?

Без да дочака отговорите им, Конър грабна одеялата и се заизкачва. Децата го последваха. Когато всички бяха вече горе, той реши да намери работа на момчетата и ги накара да разпънат одеялата

и да оправят леглата. През това време издърпа своите завивки настрани, в по-тъмния ъгъл. Не след дълго всичко беше готово. Вълнението от изминалия ден постепенно си отиваше. Децата се пъгнаха под одеялата и притихнаха.

Конър почувства как всеки мускул от тялото му се отпуска още докато се завиваше. Това беше добре — сигурно тази нощ щеше да заспи по-лесно. Но не се получи. Мислите отново осуетиха съня му. Лежеше неподвижен и слушаше равномерното дишане на децата. Всичко го болеше. Душата му беше неспокойна. Нещо лазеше по гърба му. Нещо не беше наред, но не можеше да прецени кое по-точно. Образът на Сари плуваше пред очите му — виждаше нежната ѝ кожа, бяла от лунната светлина, копнежа в очите ѝ, пухкавите ѝ устни.

Сари Травърс беше необикновена жена. Беше му станало лоша привичка непрекъснато да мисли за нея. Тя беше неговата слабост. Как въобще можеше да си представи, че ще се избави от нея? Дали да не се измъкне от плевнята и да отиде в стаята ѝ? Останалите жени щяха да спят на пода, мъжете щяха да са при Чарлз. Можеше да се промъкне тихо покрай тях, да се изкачи по стълбата и да бъде при нея. Тя винаги спеше по един и същи начин — с едната ръка под възглавницата и леко извито тяло, сякаш току-що някой я е хвърлил на леглото и тя го очакваше всеки момент да дойде...

Стисна ръка в юмрук, като че ли искаше да се пребори с чувствата си, да се защити и предпази от тяхната пагубност. Спомни си думите ѝ. Беше му поискала време, повече време. Колко да чака? Седмица? Ден? Час?

— Престани! — чу се отнякъде, като че ли някой отговаряше на въпросите, които го мъчеха. — Какво си се разположил!

Конър въздъхна.

— Заспивай, Беки!

— Опитвам се, но Самюъл непрекъснато ме бута!

— Не е вярно.

— Да, вярно е!

— Млъкни, Беки! — провикна се Джон. Конър се подпря на лакът и се огледа.

— Какво става?

— Не мога да заспя — проплака Беки. — Искам при мама!

— Бебе такава! — злобно се заяде Самюъл.

— Не съм!

— Бебе си!

— Не съм!

— Добре, стига вече! — скара им се Конър и се почеса. — Какво би ти помогнало да заспиш, Беки?

— Ами...

— Мис Травърс обеща, че ще ни разкажеш приказка — подсети го Айда.

— Приказка? — повтори Конър и пое дълбоко въздух.

— Това ще помогне ли, Беки?

— Може би... — притихна тя.

Приказка. Конър затвори очи. Искеше да измисли нещо. Джейми О'Брайън беше известен като много добър разказвач, но историите му бяха твърде пикантни и неприлични за деца. Върна се мислено назад във времето, когато том самият беше дете. Тогава нямаше кой да му разказва приказки. Като порасна самият той се бореше с дракони и нямаше бели рицари, които да го подслонят за през нощта.

— Разкажи ни нещо за войници! — предложи Джон.

Айда въздъхна отегчено.

— Искам за принцеси и феи.

Принцеси... феи. Думите заседнаха в гърлото му и в мислите му изплува единствената приказна история, която знаеше.

— Добре!

Съгласието му усмири децата. Шест чифта очички присветнаха в тъмнината от любопитство и се вторачиха в него.

— Има една такава история. Слушайте внимателно!

Сари не можеше да се успокои. Тази мисъл не ѝ даваше покой.

Тя излезе навън, наметна палтото си, затвори тихо вратата след себе си, за да не събуди някого, и тръгна. Отначало не можа да събере достатъчно смелост — опасяваше се да не би някоя от жените, които спяха на пода, да я види, но после се реши. Студът проникваше през палтото ѝ и тънката нощница, вледенявайки я цялата. Вдигна яката си и се загърна. Мили Боже, колко жалка изглеждаше сега! Знаеше, че е така, но не можеше да не излезе. Дълго лежа в леглото неподвижна, гледаше тавана, слушаше шепота на жените, които легнаха до нея. После те заспаха, а тя не можа. Връщаше се мислено към всичко,

станало тази вечер. Спомни си начина, по който Конър я гледаше там, до плевнята, вътрешната ѝ борба и упрека на сърцето си. Конър все още беше пред очите ѝ — виждаше болезнения копнеж в погледа му, усещаше нежността, с която я докосваше, не можеше да забрави ръцете му, устните... Искаше да разбере какво означаваше тя за него! Трябваше да разбере! Единственото, което искаше да направи, бе да го види веднага, да чуе гласа му. Само така щеше да разбере дали и той се чувства по същия начин като нея, дали целувките имат значение и за него.

Плевнята едва се виждаше в тъмнината. Сари пое дълбоко въздух и се притисна до стената. Беше го изпратила тук, защото искаше още малко време да размисли с надеждата, че това ще ѝ помогне да разбере чувствата си. Сега беше на друго мнение.

Още когато си легна, осъзна, че това е последното нещо, към което трябваше да прибегне за помощ. Мисли дълго и промени решението си — единственото, което искаше, беше увереност, но в същото време душата ѝ копнееше за него и нито студената нощ, нито бледата светлина на луната можеха да ѝ попречат да излезе навън. Искаше само да чуе гласа му, нищо повече. След като го чуе, ще събере сили и ще се върне обратно в леглото си, ще престане да мисли за него и ще може най-сетне да заспи.

Сега бързаше към плевнята, като че ли се страхуваше да не се разколебае в последния момент. Косата ѝ пречеше да вижда добре, студът я щипеше по страните. Спъна се в купчина замръзнала трева и едва не падна по очи — политна напред, но успя да се опре в стената.

Сърцето ѝ биеше като лудо. Глупаво! Какво въобще правеше тук? Какво очакваше? Кого чакаше? Защо бе излязла? Конър беше вътре в плевнята заедно с шестте деца и вероятно бяха вече заспали. Какво си въобразяваше? Да влезе вътре и да ги събуди всичките? Сари затвори очи. Глупачка! Ако беше изчакала поне още няколко секунди, сигурно щеше да размисли и нямаше да стои сега в мрака, треперееща от студ. Щеше да бъде на топло и да си лежи в удобното легло.

— Добре. Ще ви разкажа една хубава история.

Сари изтръпна. Гласът му се чуваше съвсем ясно. Тя беше до вратата, но можеше да усети умората в приглушения тон. Най-важното бе, че успя да чуе гласа му. Това я изпълни със сили и надежда.

— В нея има ли войници?

— Не, няма войници, Джони, но е пълна с вълшебства.

— Но аз искам...

— Млъкни и го остави да ни разкаже! — скара си Беки. — Е, мистър Рорк, можете да започвате.

Сари се усмихна. Можеше да си представи лицето му сега — отегчено, но примирено и вежливо. Така ѝ се искаше да може да го види отнякъде, макар и за секунда.

Долепи лицето си до стената. Ръцете и бузите ѝ бяха опрени на дървото. Каква ли история щеше да им разкаже? Беше прекрасен разказвач.

— Било полунощ. Огромна и ярка луна плувала по студеното небе, осветявайки пътя на едно момиче, което напуснало замъка на баща си и отишло в гората.

— Принцеса ли е била?

— Да, истинска принцеса, Беки. Казвала се Кристабел.

Сари силно въздъхна. Като че ли нещо пречеше на сърцето ѝ да бие и тя не можеше да диша. „Кристабел“ бе любимата ѝ поема.

— Била ли е красива?

— Много красива. Имала дълга красива коса с цвят на шоколад, големи, кафяви очи, тъмни като кленов сироп; смехът ѝ бил нежен и звънлив като музиката на най-изкусния музикант на света.

— Прилича ми на мис Травърс — уточни Самюъл.

Сари много искаше да чуе отговора на Конър — ако наистина я виждаше по този начин, то тя значеше много за него... или просто така говореше пред децата?

— Да — отвърна нежно той. — Кристабел и мис Травърс си приличат като две капки вода.

Сари долови нежността в гласа му, когато произнесе името ѝ, и усети сладка болка — да, онази целувка имаше голямо значение не само за нея, но и за него. Имаше право да се чувства замаяна от щастие. Радостта искреше във всяко кътче на душата ѝ. Дори и той отново да се опита да я излъже — тя щеше да запомни тази радост и винаги да я носи със себе си.

Конър се изкашля и продължи:

— В онази нощ Кристабел отишла сам-самичка в гората, за да открие Странстващия рицар. Но преди да успее да го намери, чула

стенание. Отначало помислила, че е вятърът, но през онази нощ нямало вятър, гората била тиха и спокойна.

— И какво било — чудовище? — не се стърпя малкият Питър.

— Шшшт!

— Била една красива дама, толкова красива, че Кристабел онемяла. Красивата дама била облечена цялата в бяло, разноцветни скъпоценни камъчета украсявали дългата ѝ руса коса. Приличала на вълшебна фея, но била много тъжна.

— Коя си ти? — попитала Кристабел, а дамата отговорила:

— Казвам се Джералдин, но съм толкова уморена, че едва говоря. Не се страхувай от мен, моля те! Помогни ми!

— И тя разказала на Кристабел, че била отвлечена от пет рицари, които я оставили там да ги чака, докато се върнат. Дори не знаела колко време вече изминало, защото била омагьосана.

— От феи ли?

Сари сложи ръка на устата си, за да не избухне в смях. Конър беше очаровал децата с измислената история, като че ли беше техният по-голям брат... или баща им.

— Така поне е казала Джералдин. Кристабел била възпитана и добра принцеса. Тя помолила Джералдин да отиде е нея в замъка на баща ѝ, за да може той да ги защити от рицарите. Тя се съгласила и тръгнали. Когато стигнали там, Джералдин била толкова тиха, че принцесата се разтревожила, да не би да е тежко болна, но се притеснила още повече, когато дамата заразказвала. Тя не говорела нито на Кристабел, нито на сър Лиолин, бащата на принцесата, а на някого, когото те не можели да видят.

— Значи тя е говорела на призраци!

— Донякъде. Тя говорела на духове.

— Те като феите ли са?

— Не, те не са феи. Тя говорела с духа на майката на Кристабел, която била починала отдавна. На Кристабел ѝ се сторило, че майка ѝ иска да я предупреди за нещо. — Тук Конър замълча. — Но тогава Джералдин казала на духа да си отива, а после се обърнала към Кристабел и я помолила да не гледа, докато се преоблича.

— Ако бях на нейно място, щях да гледам — отбеляза Джони.

— Кристабел постъпила точно като тебе, Джон. Тя гледала и това, което видяла, било ужасно.

— Какво?

— Тя видяла — Конър сниши трагично гласа си, — че една част от тялото на Джералдин я няма.

— Няма я? — ахна Айда.

— Все едно, че я е ухапала мечка — поясни Самюъл. — Нещо такова.

— Не ми харесва тази приказка — проплака Вики.

— Точно сега започва най-интересното.

— И какво направила Кристабел, мистър Рорк? — попита Айда.
— Избягала ли е?

— Не.

От него ще стане добър баща, помисли си Сари и се усмихна. Беше толкова мил с децата и тя бе сигурна, че единствената причина за това е, че много ги обича и зачита мнението им като на големи. Това отново я накара да се почувства щастлива. Зачуди се дали той самият би искал да има деца, дали изобщо се е замислял някога за това.

— Кристабел взела Джералдин на ръце и я приспала. Докато спяла, тя забравила странностите ѝ и на сутринта я завела при баща си да я види. Сър Лиолин открил, че Джералдин е дъщеря на отдавна починал негов приятел и много се зарадвал. Точно тогава Кристабел усетила колко странно я наблюдава Джералдин и видяла в очите ѝ дявола. Тогава разбрала, че Джералдин не е приятелка, а враг, изпратен от зли демони. Кристабел помолила баща си веднага да изгони тази жена от замъка, но...

Конър спря. Сари почака малко и чак после се досети защо той бе спрял — всъщност историята свършваше дотук. „Кристабел“ бе незавършена поема, в която принцесата се бори с доброто и злото и която не можеше да даде отговор на този въпрос. Точно заради това толкова ѝ харесваше. Сари не можеше да сдържи усмивката си. Чудеше се какво ли щеше да им каже сега Конър. Дали щеше да измисли собствен край?

— А после какво станало?

— Моля те, не спирай тук!

— Мистър Рорк!

— Момент — каза дрезгаво той.

Гласът му като че ли беше раздразнен, личеше, че е объркан. Все едно, че вдъхновението го бе напуснало и нямаше какво да го зарадва,

за да продължи. Сари се замисли — точно такъв бе гласът му, преди да се разделят. Глас, който изричаше само лъжи. Спомените отново я връхлетяха.

Евън бе отишъл в града, а Конър беше в къщата — в нейната къща. Беше в леглото, изгарящ от желание и копнеж по нея, а тя си разресваше косата. Зачуди се дали изпитва някакво неудобство, дали е притеснена или щастлива, защото го обича и го желае. Тогава реши просто да се отпусне в ръцете му, да се наслади на топлината на тялото му и да слуша любимия глас с ирландски акцент, който го правеше дрезгав и насичаше думите. Той си играеше с косата ѝ, преплиташе пръсти в нея и я разпитваше за Евън и Майкъл, а тя се смееше и се боричкаше с него, докато му разказваше къде са; упрекваше го на шега, че много ѝ досажда с въпросите си и го молеше да я обича и да се любят, защото нямаха много време. На моменти гласът му се променяше. Нежността изчезваше, а очите му потъмняваха, изглеждаха дори страшни. Само три дни след това Пинкертън пристигна в града. Тогава разбра, че той ги е предал.

Спомените отново я притесниха и изнервиха. Сари се отдръпна от стената. Трепереше. Не искаше да чува повече гласа му, не би могла да го понесе. Тя се обърна и тичешком се спусна към къщата. Не това бе искала да стане, но спомените промениха решението ѝ. Ледът отново скова сърцето ѝ. Искаше да мисли за него, но не по този начин; искаше да си спомня нежността и сладката болка, която предизвикваше името му в душата ѝ; искаше да помни тихия му смях и обаянието, с което разказваше на децата.

Това искаше да помни, нищо друго. Студът и утрото щяха да дадат верен отговор на всичките ѝ въпроси; щяха да я върнат към действителността, такава, каквата бе — жестока и убийствена. Но сега... сега бе нощ и можеше да си помечтае...

Конър беше все още буден, когато заглъхна и последният протест на децата; те се умълчаха и вече се чуваше само равномерното им дишане. Той обаче не можеше да се успокои — мускулите му бяха напрегнати, нервите — опънати до краен предел; едва си поемаше въздух. Да разказва истории на децата май не беше добра идея. Дали не направи грешка? Отначало му беше забавно. Самият той харесваше децата и вечерта, прекарана с тях му при помни времето, когато

живееше в енорията — в навечерието на Коледа всяка година там се събираха всички деца и слушаха истории. Той също разказваше, остроумието му го правеше най-добър от всички и дори съперничеше на най-големите разказвачи. Тази вечер се беше почувствал по същия начин. Започна с увереност и ентузиазъм, но всичко изчезна, когато се сети, че историята няма край. Как е могъл Колридж да остави поемата така? А ако я беше дописал, какъв ли край щеше да има?

Изведнъж си спомни за баща си. Шон Рорк беше лош разказвач. Конър се върна назад в онези дни, когато той, прикован вече към леглото, драскаше нещо в един дневник. Свещта гореше непрекъснато, а той редеше думите на някаква литургия. Като всеки духовник познаваше света на Господ. Понякога се мъчеше да си спомни някоя малко известна притча, която да вмъкне като пример, но невинаги се справяше добре. През последните месеци беше решил да направи точно това — да запише всички притчи, които биха послужили в проповедите, тъй като без тях цялата церемония се обезцветяваше. Беше толкова приятно да седиш до него и да го слушаш...

Конър се сепна. Спомените, които нахлуха в мислите му, му бяха скъпи и предизвикваха умиление. Само допреди няколко дни всяко връщане назад във времето бе изпълнено с желание за отмъщение, ярост и гняв, а сега... сега се чувстваше по друг начин! И това го потресе. *Дали отмъщението бе отстъпило пред малодушието?* Не, не беше това! Желанието да отмъсти за смъртта на баща си съществуваше, но бе станало по-различно. Различен беше станал и той. Нещо се бе променило и сега не гледаше на света като на черно и бяло. Единственото, което си остана непокътнато, бе увереността му, че виновен за смъртта на Шон Рорк е Майкъл Дойл — човекът, поставил бомбата. Колкото до останалото, вече не бе много сигурен...

Толкова неща се бяха случили, откакто се беше върнал тук. Трябваше да седне и да премисли всичко отначало. Нали точно така го беше учил и Уилям Пинкертън — всеки агент трябва да мисли трезво, да преценява правилно, да претегли всички „за“ и „против“, за да не допусне грешки, за които после да съжалява, чувствайки се объркан или зависим.

Конър пое дълбоко въздух и се опита да подреди хаоса от мисли в главата си. *Дали Сари Травърс бе толкова добра актриса или наистина не знаеше къде е брат ѝ? Възможно ли беше да го лъже?*

Дали беше успяла да го заблуди толкова много, че да не може да прозре истината? Тя никога не говореше за Майкъл, пред приятелите си дори отричаше, че има други роднини, освен чичо си Чарлз. Разбира се, това нищо не променяше. Ако Сари действително знаеше къде се подвизава Майкъл, то той сигурно щеше да се появи рано или късно. *Дали обаче Майкъл би дошъл, ако разбере, че той е тук?* Почувства се притеснен. Тези мисли го гнетяха, караха го отново да се чувства „долен предател“, а той се надяваше завинаги да е приключил с всичко това. Трябваше все пак да има нещо в стаята на Сари, което да му подсказва къде е Майкъл сега, нещо, което да го отведе при него. Задачата не търпеше отлагане, само че след тази нощ мисълта отново да използва Сари го караше да се чувства зле. Беше се постарал да я очарова, беше я излъгал, за да му се довери. Досега всичко вървеше по план — беше я спечелил отново на своя страна. Сари се влюбваше в него по същия начин както в Тамагуа. Да, наистина всичко вървеше по план.

Без да вижда какво става навън, Конър се взря в тъмнината. Ледени тръпки преминаха по цялото му тяло. Не беше предвидил само едно нещо в кроежите си — силата на нейния чар.

Когато пристигна за първи път в Колорадо, всичко му изглеждаше прекалено ясно и точно — омайва я, привлича я на своя страна, Сари се влюбва отново в него и заради любовта си е готова на всичко; самият той остава само присъствие — сърцето му е къс лед, незасегнат от чувства. Но не се получи така...

През всичките години на служба като агент на Пинкертън винаги беше спазвал условията. Винаги всичко бе под негов контрол. Той владееше положението. Но сега... Сари бе направила онова, което никоя друга жена не бе успяла за толкова години. Беше го накарала да забрави всичко останало...

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Съседите си тръгнаха на сутринта, веднага след закуска. Всички се бяха събрали на входа и изчакваха файтоните да се скрият от погледите им. Сари веднага се зае с прането, а Чарлз отиде да оправя бодливата тел. Никой не потърси помощта на Конър и той като че ли се почувства виновен за това. Извини се и под предлог, че го боли глава, влезе в къщата. Застана до прозореца, погледна още веднъж към двора и тръгна към спалнята на Сари.

Като че ли цял живот бе прекарал в мисли за тази стая: къде ли спи, къде ли крие най-скъпите си неща, а писмата и всичко, свързано с Майкъл? Искаше му се да надзърне, без каквито и да е задни помисли, без планове за каквото и да било. Конър въздъхна и погледна към люлеещия се стол в ъгъла до стената. Покривът там бе наклонен. Столът бе нейната гордост и тя много си го обичаше. Над него някога имаше икона, доколкото си спомняше. Сега очите му се спряха на красивите извивки на дърворезбата. В дома на Евън столът като че ли не беше на мястото си. Самият Евън не се интересуваше от уюта на къщата си, дори Конър се чудеше какво ли изобщо го е накарало да го купи. Докато обаче живееше там и всички го познаваха като Джейми О'Брайън, никога не си беше задавал подобни въпроси. Смешно! *Какво ли щеше да му отговори Сари, ако я беше попитал? Дали щеше да извърне глава и да замълчи? Дали щеше да го накара да се почувства неудобно заради неуместните си въпроси? Или щеше да му покаже, че не е негова работа да се интересува от чуждия живот?*

Толкова пъти го беше премислял — искаше тя да му повярва отново, но сам се боеше от собствените си противоречия, измъчваше се от нечестното си отношение към нея. Още по-зле му действаха спомените, които отваряха стари рани в душата му — безкрайните любовни нощи, тялото ѝ, което се извиваше под него и гласът ѝ, който шептеше името му нежно и страстно.

Конър затвори очи. Трябваше да преодолее спомените и да не позволи на огъня им да го изпепели. Но... не можеше. Тя е като всички

останали жени, просто сега му трябваше, за да се добере до целта си. Тя го беше предала, бе постъпила нечестно спрямо него. И той я беше излъгал, и двамата се бяха възползвали един от друг ето това не трябваше да забравя никога!

В главата му отново настъпи хаос. Не знаеше какво да мисли, пък и какви ли права имаше той над нея — беше само любовник, който не трябва да се меси в личния ѝ живот.

Конър тръсна глава, като че ли искаше да отпъди всички противоречиви мисли, за да може да се съсредоточи върху основната си задача.

Запали лампата. Светлината едва успяваше да разсее мрака и той се взря в сенките. Нямахше нищо, което да му подсказва къде да търси. Единственото, което бе имало значение за него, когато живееше в Тамагуа, бе леглото, завивките и нейната красота и всеотдайност. Спомни си, че леглото беше бяло, покрито с копринена завивка на птици и листа.

Сега завивката я нямаше. На нейно място беше метнат юрган в тъмни цветове, изпъстрен с лалета и начупени линии. И леглото беше друго — горната табла беше от гравирани бор, а откъм долната част имаше малко канапе. Таванът беше много по-нисък от обичайното и леглото изглеждаше прекалено високо и голямо за тази стая. Струваше му се, че не е удобно да си почиваш на него. Грубо скованата маса, която вероятно служеше за нощно шкафче, лампата, няколкото книги, нахвърляни около нея — всичко това по-скоро го навеждаше на мисълта за килер, а не за спалня. До стените имаше чували със зърно и брашно, а консервираните храни бяха сложени на специална полица. Конър вдигна лампата и по стените заиграха разноцветни зайчета от окачените плодове и зеленчуци. Имаше и месо — пушен бут, наденици и шунка. Миризмата беше особена — толкова различни ухания се смесваха в това малко помещение, но най-вече миришеше на пушено и подправки. Господи, добре че не му се наложи да спи тук, сигурно през цялото време щеше да го измъчва страшен глад! Конър пристъпи внимателно, дъските изскърцаха под краката му. Той се наведе, за да не се удари в ниския таван и отиде до сандъците. Единият вероятно служеше за гардероб, а другият за нощно шкафче. Точно той го заинтригува. Конър насочи лампата и вдигна капака. Чу се проскърцване, светлината заигра по стената. Отново почувства вина,

отново си мислеше, че не трябва да го прави. Та тук бяха личните вещи на Сари! Облиза нервно устни, като че ли искаше да се отърве от колебанието си.

Отгоре имаше някакъв вълнен шал, който покриваше вещите. Ръцете му потънаха в неговата топла мекота. Внимателно го вдигна и отмести. Ухаеше на листа от кедър. Шалът бе изключително красив и Конър се зачуди защо Сари го криеше тук. Но когато погледна отдолу, разбра — под шала беше платът, който той й купи в града. Нежната коприна блестеше на светлината, тъмнозелените линии искряха. Беше забравил за тази покупка, но сега като че ли в съвестта му се прокрадна угризение. Докосна с пръсти нежната коприна. Грубата кожа на ръцете му закачи плата. Бе го купил с онези тридесет сребърни монети, които Сари наричаше „кървави пари“, но сега осъзна, че си струваше. Единствената мисъл, която го ръководеше тогава, бе да я види облечена в красива дреха, която да подчертава тъмната й кожа. Знаеше, че тя се досеща защо го направи — искаше да изкупи поне малко вината си, но се възпротиви, защото това щеше да поуспокои съвестта му. Конър се усмихна. Ядосваше го нейната упоритост, но в същото време това бе едно от качествата, които го караха да й се възхищава. Сари бе винаги искрена. Той бе склонният да увърта, да избягва момента.

Конър взе плата и го сложи настрана до шала. Може би трябваше да го изпрати в града и да направи поръчката за шев вместо нея. Тя сигурно щеше да се ядоса, пък и щеше да разбере, че е ровил в нещата й, но тогава това нямаше да има значение, защото той вече нямаше да бъде тук.

Лека тъга се прокрадна в мислите му, но той не й обърна внимание.

Наведе се отново и извади останалите неща. Внимателно ги остави настрана и започна да ги разглежда — имаше кутия с коледна украса — десет ангелчета летяха над красиви свещници; другата кутия беше покрита със сатен, а вътре изсушена роза; едно незавършено каре и няколко вълнени чилета, чиито нишки бяха почти изгнили; купчина снимки. Конър спря за момент. Чудеше се дали въобще да ги отваря. После се реши. Пръстите му трябваше най-напред да се преборят с фините възли на връвчицата, която здраво ги държеше, после с обвивката от конопено платно. Конър я разви и видя метална рамка,

обърната наопаки. Отново се поколеба дали да я обърне към себе си, и когато го направи, устата му пресъхна. Бързо я остави обратно.

На снимката бяха Сари и Евън. Сари беше с тъмна рокля с богата бродерия и дантела на ръкавите и маншетите. Евън беше с костюм и черна жилетка. И двамата като че ли се усмихваха насила. Нещо стегна гърдите на Конър и той нежно погали ъгъла на рамката — Сари беше толкова красива и млада тук, в очите ѝ имаше още детска невинност, а бузите ѝ розовееха. Сигурно тогава е била щастлива, не е познавала бедността и нищетата. Беше се уловила за ръката на Евън, пръстите ѝ бяха потънали в ръкава на палтото му, като че ли го стискаше да не избяга или внезапно да не реши да се отдалечи от нея. Тъжно! Невинната любов на една млада жена, която не може да усети разликата между действителност, илюзия и заблуда.

Имаше дни, когато Конър също бе подвластен на любовта, която струеше от очите на Сари и го омайваше, но тогава бе непрекъснато зает и нямаше време да осъзнае какво точно означава тя. Сега вече беше друго. Сега осъзнаваше всяка своя стъпка, всеки жест, всяка дума.

Конър се вгледа в младия мъж, гордо изправен до Сари. Можеше той да бъде на негово място, можеше той да бъде дарен с тази любов в очите ѝ, той да я отведе къщи и да се прибира при нея всяка вечер; можеше той да бъде на мястото на този мъж, който щеше да я вижда усмихната и да се смее с нея, да я докосва, да я вижда сутрин, когато се събужда, и да чува нежното ѝ „здравей“ ...

За миг Конър си представи всичко това, за което толкова мечтаеше, всичко, което никога досега не бе имал и горчивината стегна гърлото му. Голям глупак е бил Евън, след като е решил да се лиши от всичко това в името на някакви налудничави идеи! Беше взел за съпруга едно нежно и чувствително момиче, а беше откраднал завинаги от нея веселието и щастието — ето това престъпление Конър никога нямаше да му прости! Едва сега можеше да признае пред себе си и съвестта си, че Евън не беше единственият виновен. Той бе ограбил душата на Сари в началото, а всичко останало бе взел Конър. Тя му се беше доверила и той знаеше колко много означаваше това за нея, а после си беше отишъл, отнасяйки със себе си и последната ѝ искрица надежда. Тя го беше очаквала с толкова трепет и вълнение, а той като че ли правеше всичко възможно да ѝ докаже, че е истинско

копеле, на което не трябва да вярва, което ще пропадне и ще повлече след себе си и близките си същества.

Конър загърна отново снимките и се опита да направи същия възел. Чувстваше се виновен и това му причиняваше непоносима болка. Мразеше това чувство! Мразеше себе си! Мразеше целия свят!

Имаше нещо обаче, което той не можеше да разбере — всяко едно нещо, което Сари беше прибрала в сандъка, си имаше собствена история и значение за нея. *Защо ли държеше онази изсъхнала роза в сатенената кутия? Защо онзи красив мохерен шал беше в сандъка от кедър? Каква тайна криеше той? Дали не беше по-добре всичко да си остане така както Сари бе решила, в забвение...* Един ден може би някой щеше да види тези съкровища и Сари щеше да му разкаже всичко. Един ден може би някой щеше да чуе тихите ѝ признания в тъмнината. *Кой ли?* Конър усети болка и съжаление към себе си щеше да пропусне тази възможност, защото най-напред трябваше да отмъсти, а после да си отиде. Сари нямаше да му прости. Той щеше да се върне обратно в Чикаго и да си спомня за нея с тъга. Баща му ще бъде отмъстен. Той ще бъде удовлетворен.

Конър покри с одеялото затворения сандък и тръгна към вратата. Дъските отново проскърцаха. *Удовлетворен.* Колко жестока дума! Тя не включваше обещания, задължения, чувства, а обричаше на самота, въпреки че единственото, за което Конър се държеше сега, бяха празните обещания.

Ръцете я заболяха. Беше уморена до смърт от сутрешното пране. Всеки момент щеше да рухне на пода от изтощение. Дори не забеляза, че кърпата, с която отваряше фурната, беше изгоряла от нажежената дръжка.

Изведнъж ръцете на Конър изникнаха отнякъде и ѝ помогнаха да отвори вратичката. После извадиха съда с печеното и с лекота го пренесоха до масата. Той я погледна сините му очи бяха тъмни и топли, от тях струеше нежност. Сари се усмихна.

— Благодаря ти! — прошепна тя. Конър кимна и се обърна към масата.

— Седни! Мирише много хубаво! — подкани я внимателно той, изчака тя да седне, а след това придърпа един стол за себе си. Настани се до нея.

— Ја, Конър е прав, мила! — добави Чарлз.

Сари вдигна капака. Апетитната миризма изпълни цялата стая. Уханието замъгли прозорчето.

— Ще четем ли? — попита Конър.

Стомахът ѝ се сви при спомена за онази вечер, когато Конър чете до късно любимата ѝ поема.

— Не, аз се отказвам — каза Чарлз и заклати глава. После взе купата от ръцете на Сари и продължи: — Исках да ти кажа, Рорк, че ще трябва сам да довършиш оградата днес следобед — направи тъжна физиономия и допълни: — Мисис Ландърс ме покани на вечеря и аз смятам да отида.

Сари трепна и погледна озадачена чичо си.

— На вечеря? И защо?

— Може би иска Чарлз да опита новия ѝ черешов пай — подразни я Конър и очите му присветнаха.

Чарлз кимна в знак на съгласие.

— Да, нещо такова.

— Но, Onkle, ти не си казвал, че ще ходиш някъде.

Чарлз вдигна рамене.

— Просто не си ме чула, мила.

— Но... — Сари спря и само преглътна.

Конър я наблюдаваше мълчаливо, но тя усети и погледна настрана. Страхуваше се, че ще види ужаса в очите ѝ, страха, че ще трябва да остане насаме с него. Все още не беше готова, трябваше ѝ още малко време, не можеше чичо ѝ да направи това точно сега, когато се чувстваше толкова слаба и беззащитна.

— Сигурно ще завали, Onkle, а в такова време е опасно да се пътува. Погледни какви черни облаци има на небето!

Чарлз отпи от кафето си. Усмихна се и каза:

— Сари не обича да бъде сама, Рорк. Страхува се.

Конър нежно я погледна и също се усмихна.

— Но аз съм тук и я пазя, нали, любов моя?

Сари се престори, че не го чува и се обърна към чичо си.

— Ще можеш ли да стигнеш до Удроу, преди да е завалил снегът?

— По-добре да тръгнеш още сега, Чарлз, за да можеш да пристигнеш навреме — посъветва го Конър.

Чарлз кимна и стана бавно от стола. Беше приключил с храненето. Обърна се към Конър, сви вежди и каза със сериозен глас:

— Поверявам я на теб, Рорк. Пази я!

Конър кимна.

— Няма защо да се тревожиш, Чарлз. Ще ти помогна да впрегнеш конете.

Конър също се изправи и тръгна към вратата. Чарлз се наведе и целуна нежно Сари по челото.

— Не се тревожи за мен, мила, няма от какво да се страхуваш, повярвай ми.

Нямало от какво да се страхува! — Сари наведе очи и се вторачи в супата си, без да я вижда. Колко хубаво щеше да бъде, ако чичо ѝ беше прав! Мисълта да не се страхува от нищо беше опияняваща. Дано чичо ѝ бе прав!

Сари вдигна глава и се вгледа в Конър. Той също я наблюдаваше. Очите му бяха тъмни, изпълнени с обещание за сигурност, но погледът му бе напрегнат. Нямаше никаква надежда. Сари вътрешно се изсмя — да можеше чичо ѝ да разбере истината за Конър Рорк, за начина, по който щеше да я „пази“ или за копнежите, които владеят душата му.

Вечерята премина в напрегнато мълчание. Чуваше се само почукването на приборите по плитките чинии. Сари се опитваше да закрепва граховите зрънца на вилицата си, набождаше тихо картофите и мълчеше. Единственото, което чуваше, бе собственото си преглъщане. Имаше чувството, че не може да издържи и секунда повече. Остави вилицата си и отчупи от хляба. Замачка парчето между пръстите си и го изпусна на земята.

Конър я погледна загрижено и попита:

— Какво те тревожи, Сари?

— И да ти кажа, няма да можеш да ми помогнеш! — тросна му се тя.

— Може поне да опитам — отговори спокойно Конър.

Сари погледна замислена през прозореца и избърса ръцете си. Беше напрегната и неспокойна. Страхът взе и даваше мира, а всеки поглед на Конър го подсилваше. Толкова пъти се бе самозалъгвала, че може да контролира чувствата си към него, а ето че сега всичките ѝ надежди се изпаряваха. Само преди един ден разсъждаваше иначе. Но после... после осъзна, че го желае повече от всеки друг път. Искаше да

успокои болката, която съсипваше душата ѝ, да възприеме този нов човек с друго име постепенно. Но сега дори спомените не можеха да я предпазят. Ако Конър изведнъж си тръгнеше, Сари нямаше да може да го понесе. Толкова много време ѝ беше необходимо, за да може да събере парчетата от разбитото си сърце, да стане отново онази същата Сари, която все мечтаеше и живееше с мисълта за по-добро бъдеще. Въздъхна тежко.

— Мислех си за най-различни неща.

— Сари...

— Не, почакай! Искам да ти кажа нещо — прекъсна го тя, пое въздух и го погледна в очите. Беше ѝ трудно да говори. — Преди... когато живеехме в Тамагуа... след като арестуваха Евън, аз знаех, че трябва да се махна, дори мислех за смъртта. За смъртта на Евън. За моята смърт. За твоята смърт. Бях разгневена, болеше ме много! Следях вестниците всеки ден. Чаках да произнесат присъдата. Искях да разбера кой си бил всъщност. После, когато публикуваха името ти, се молех убийците да те открият и да си отмъстят. Мразех те, защото ме беше направил на глупачка, възползвайки се от самотата ми; мразех те и задето ме беше накарал да се почувствам така, като че ли ти принадлежах не само тялом, но и духом — усмивката ѝ беше странна. — Леля ми и Onkle бяха единствените близки, които имах и които наистина обичах. После се появи ти. Когато разбрах, че всичко е било само лъжа, тогава... Мразех не само тебе, но и себе си, затова, че съм била толкова глупава, та да повярвам на лъжите ти.

Сари не го погледна, но дочу някакви думи на протест. Без да му обърне внимание, продължи, като че ли не искаше никой да я прекъсва, а най-малко той.

— Тогава единственото, което исках, бе да умра. Искях да дойдат и да ме убият. Не можех да понеса мисълта, че съм причинила смъртта на съпруга си, че съм допуснала по някакъв начин това да се случи, че съм се отдала на емоциите си, а не съм му помогнала.

— Господи, Сари извиси глас Конър. — Та ние много добре знаехме с какво се занимава Евън, а за теб нямахме никаква информация, дори не подозирахме за съществуването ти. Няма за какво да се измъчваш и да се обвиняваш. Разбери го и престани да се съсипваш!

— Ти просто не можеш да ме разбереш.

— Не е така, по дяволите. Всичко знам, Сари! Евън беше в бандата на Моли толкова отдавна. Нищо и никой не можеше да го спаси и да заличи деянията му. Нищо не можеше да промениш, той беше загазил до уши.

— Но аз го предадох!

— Не, той сам се издаде — каза през зъби Конър. — Ако не беше ти, Сари, щеше да е някой друг, който да ни подсказе, че той е виновен.

Сари го погледна разсеяно. Искаше ѝ се да му вярва, но не можеше.

— Ти просто не можеш да ме разбереш.

Конър се наклони към нея. Гласът му смразяваше:

— Ако споменеш всичко това още веднъж пред мен, любов моя, ще ти извия вратлето. Ако искаш да припишеш вина на някого, предлагам ти себе си — аз съм човекът, който ги предаде на правосъдието, ти беше просто средството, което използвах, за да изпълня дълга си.

Конър се намръщи. Знаеше защо. Заради очите ѝ — дълбоки и кафяви, заради привлекателната ѝ усмивка, заради нежните извивки на стройното ѝ тяло, което не просто се движеше, а танцуваше. Той бе много по-подвластен на съблазънта, отколкото тя.

Сари трепна. Гласът му стана по-нежен и по-мек.

— Не — промърмори той. — Не, не мисли повече така!

— И защо трябва да ти повярвам? — Толкова много болка имаше в гласа ѝ, че Конър се почувства безсилен да ѝ помогне. Той затвори очи за миг, после отново я погледна. Сари го наблюдаваше втренчено. Погледът ѝ беше различен. Това, което видя в него, го изплаши. Поколеба се за миг, после каза:

— Можеш да ми вярваш, Сари, опитай поне!

Сари не отговори. Стана бавно, прибра чиниите и ги занесе в мивката.

— Бих искала да ти повярвам. Наистина бих искала.

Конър се разтрепери. Толкова отдавна бе искал да чуе тези думи от устата на Сари, а сега, вместо да се радва, той бе изплашен. В очите му имаше паника. Искаше му се да ѝ крещи, да я принуди да се отдръпне, да разбере, че той е истинската заплаха за нея. В същото

време я желаете толкова много, че чак се изплаши от собствените си чувства.

— Искам да ме разбереш правилно. Не търся извинение или опрощение. Просто исках да знаеш как се чувствах тогава, когато нападнаха фермата. Не вярвам, че Майкъл би допуснал да ме наранят и да ми причинят болка. Винаги съм била права по отношение на него — никога не съм знаела какъв е и кой е, на какво е способен и какво може да се очаква от него, но все пак съм го усещала.

Конър се умълча. Не знаеше дали да я попита за Майкъл, или да си премълчи.

— Относно Майкъл...

— Той няма нищо общо с това, Конър — побърза да отговори тя. — Отдавна съм прекъснала всякакви връзки с него, не съм го виждала оттогава. — Тя се обърна към него и предизвикателно вирна брадичка. — Искам да продължа да живея, искам спомените да останат в миналото и да не се връщат никога. — Вгледа се продължително в очите му. Конър имаше усещането, че в сърцето си тя е съхранила нещичко и от миналото, споделено и преживяно с него, но той все още не беше готов да го разбере.

Започна да вали сняг.

— Надявам се Onkle да е стигнал вече до града — въздъхна Сари.

— Трябва да е стигнал. Тръгна преди няколко часа.

Тревогата им премина в мълчание. Снегът шумолеше по стъклата. Вятърът напираше върху вратата и навя през процепа снежинки в стаята. Конър отмести стола си назад.

— Ще отида да нагледам животните.

Наметна палтото си и излезе. Студът и силният вятър веднага го обгърнаха. Мелницата простенваше. Тъмни облаци покриваха небето. Малки ледени късчета бодяха лицето му. Конър прикри очите си с ръце и се хвана за въжето, което бе закачено до стената на къщата. Вилицата фучеше и почти нищо не се виждаше. Продължи предпазливо напред. Беше навил въжето около кръста си, за да е спокоен. Най-сетне се добра до животните. Те се бяха скупчили до вратата на плевнята и чакаха някой да ги прибере вътре на топло. Пръстите му бяха премръзнали и едва успя да ги отлепи от дръжката. Погледна през рамо към къщата и видя Сари на прозореца — сигурно

се безпокоеше за него. Беше го озадачила с думите, които му наговори. Беше се разкрила пред него и той искаше от цялата си душа да ѝ повярва. Тази мисъл го изплаши. Знаеше, че тя не би го излъгала за Майкъл. Чувстваше се объркан и в същото време странна радост изпълни душата му. Спомни си как преди тя се хвърли стремглаво към него, към приятелството им, а след това и към любовта. И изведнъж му се прииска да се върне веднага в къщата, да отиде при нея и да се почувства както там, в Тамагуа...

Сложи храна и вода на животните и тръгна обратно към къщата. Виелицата си я биваше. Конър искрено се надяваше Чарлз да е стигнал. Удроу се намираше само на два часа път от фермата, но в толкова време човек трябваше да бъде нащрек или поне да отложи пътуването за друг път. Дано само Чарлз да беше успял да се добере здрав и читав и сега да седи на топло и да пие кафе в приятната компания на мисис Ландърс.

Конър се загърна добре в палтото си, вдигна яката и така я стегна около врата си, че щеше да се задуши. После смело излезе навън.

Хиляди ледени иглички се впиха в кожата на лицето му. Миглите му натежаха от скреж. Нищо не се виждаше. Студът сковаваше ръцете и краката му, а вятърът яростно го блъскаше. Опита се да отвори поне едното си око, за да види накъде върви, но се оказа толкова безсилен срещу стихията, че се препъна в нещо и падна на колене. Почти не чувстваше въжето в ръцете си, искаше да се вкопчи в него, за да може да се изправи, но пръстите му не се подчиняваха. Навсякъде около него искреше бялото. Дробовете му се задъхваха, а лицето му се вкочани. Беше чувал да разказват ужасни истории за виелици, които отвяват надалеч хората, и никой не може да ги открие. Все не им вярваше, но сега разбра, че е било истина. Събра всичките си сили и се хвана по-здраво за въжето. Успя да се доближи до стената на къщата. Прислони се до нея и продължи да върви срещу вятъра. Със сетни усилия се добра до вратата. Отвори я. Краката му тежаха като големи ледени блокове и едва ги преместваше. Усети топлия полъх отвътре и се успокои.

Сари изтича при него и му помогна да махне въжето от ръцете си.

— Добре ли си? — попита загрижена тя, докато чистеше снега от лицето и яката му.

— Това се казва истинска виелица, а? Добре съм — отговори Конър.

Устните чак го боляха, докато ѝ отговаряше. Отиде право до печката и протегна ръцете си над топлината ѝ.

— Бурята ни хвана в капан.

— Няма да се учудя, ако продължи няколко дни — съгласи се Сари. Очите ѝ гледаха нежно и блестяха. — Onkle няма да се върне, докато времето не се успокои.

— Никой не би излязъл в такова време — допълни Конър и се обърна към нея. Беше изненадан от надеждата, която го обзе. — Сега сме само двамата, ти и аз, любов моя, съвсем сами — устните му се озариха от топла усмивка. Мислиш ли, че ще можеш да го преживееш?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дали наистина ще може да го преживее? Сари наблюдаваше Конър, докато той стоеше изправен до печката и потриваше ръцете си, за да се стоплят по-бързо. Наистина бяха сами. Заедно. Нямаше къде да избяга. Бурята ги принуждаваше да останат и двамата в къщата.

Сари облиза устни несъзнателно и се вгледа в Конър. Косата му беше полепнала по лицето, което гореше от студа. От раменете му се стичаше разтопен сняг. Конър погледна към нея през рамо и се усмихна.

— Няма ли да ми отговориш?

Гласът му премина като бодлички по кожата ѝ и почти я задъха. Макар и за миг Конър изглеждаше освободен от бремето на мислите и тежестта на спомените приличаше на млад, влюбен до полуда мъж. Сари знаеше, че той изпитва същите чувства като нея — беше изписано на лицето му. Тя също усети топлината на свободата и се отпусна в нейната власт. Усмихна се и каза:

— Надявам се, че няма да ме оставиш да скучая.

— Да скучаеш? Как е възможно да си помислиш, че мога да те отегча? — попита Конър и въпросително повдигна вежди.

Сари бавно отиде до прозореца и се вгледа в белотата навън. Снегът се сипеше и образуваше плътна пелена. Обърна се към Конър.

— Виждал ли си някога такава виелица?

Конър разкопчаваше бавно палтото си. По пода капеше разтопен сняг. Няколко ледени късчета попаднаха на печката и бързо се стопиха със свистене. Конър отиде до вратата и закачи дрехата си там, за да изсъхва. После се върна и застана зад Сари. Тя усещаше дъха му съвсем близо и не смееше да помръдне.

— Понякога вали в Чикаго... Имало е и големи снегове...

Вятърът свиреше в комина и създаваше усещането, че всеки момент ще събори стените на къщата.

— Само вятърът не е толкова силен.

— Когато се преместихме тук, понякога се събуждах прел нощта и дълго не можех да заспя — все ми се струваше, че чувам крясъци и викове. Разправят, че една жена полудяла от тишината тук — спомни си Сари.

— Но ти си свикнала с тишината, нали?

Тя кимна.

— Тишината ми действа успокояващо. Все едно че има някой отвън и ме пази. Затова никога не съм се чувствала самотна... — замълча, после въздъхна тежко. — Понякога обаче...

— Си самотна както в Тамагуа? — промълви толкова тихо, че Сари едва го чу.

Въпросът му я изненада. Думите се обвиха около сърцето ѝ и го пристегнаха толкова силно, че то замря.

— Никъде не съм била по-спокойна. Това е моят дом — призна тя.

Откровението я наведе на други мисли, но това беше самата истина. Сърцето ѝ отново се сви от болка, но сега тя успяваше да я преодолее — беше по-зряла и разсъждаваше по-трезво. Невзрачното малко момиченце и изоставената съпруга си бяха отишли завинаги. Сари се замисли за момент и продължи:

— Майка ми беше все пияна, а пък баща ми... баща ми все ни биеше. Когато срещнах Евън... Никой дотогава не ми беше обръщал толкова внимание. Аз означавах нещо за него и мисля, че поне в началото бях щастлива — пое въздух, като че ли нямаше сили да продължи. На лицето ѝ отново се появи болката — не можеше да преодолее бремето на отминалите дни. — После той започна да се отнася към мен също като баща ми...

— Съжалявам... не знаех...

— За какво съжаляваш? Ти нямаш вина за това. Просто Евън започна да пие, след като изгубих бебето. Не бях и помислила, че това... Може би просто никога не ме е обичал...

Конър изтръпна. Загубила дете! Господи, той дори не беше подозирал! Чувство на неприязън към Евън се надигна в душата му — ако бе знаел преди, щеше собственооръчно да го убие! Как въобще е могъл да я обвинява, след като най-наранена от загубата на детето е била тя! Сърцето му се сви. Как ли е изглеждала като бременна? Сигурно лицето ѝ е било още по-красиво, защото е била одухотворена

от рожбата, която е носила в утробата си! Колко ли щастлива е била! Толкова много му се искаше да я види отново щастлива, безгрижна, весела. Можеше ли той да ѝ даде щастието, което заслужаваше?

— Евън е бил глупак!

— Да, беше — отвърна тихо Сари. — Едва сега, когато преосмислям миналото си, осъзнавам това. Той не обичаше да го съжالياват, а аз го съжالياвах.

— Толкова по-зле за него, след като не го е разбрал — допълни Конър.

— Беше го разбрал — отвърна Сари и тръгна към стълбата, която водеше към тавана.

Конър я наблюдаваше, докато тя се изкачваше нагоре. И изведнъж изтръпна — изведнъж му се прииска тази жена да е изцяло негова, само той да има право да я докосва и да я обича. Преглътна, но гърлото му бе пресъхнало. Извърна очи от нея и се загледа в падащия сняг.

Изведнъж споменът за целувката до плевнята изплува пред очите му. Тялото му тръпнеше, опиянено от сладостта на устните ѝ. Усещаше вкуса ѝ, докосваше ръцете ѝ. Тя бе толкова близо. Затвори очи, преживявайки отново щастието, което бе изпълнило душата му тогава. Не можеше да се откъсне от устните ѝ — вкусът им бе толкова омаен. А очите — тъмни, изпълнени с нежност. Никога не бе копнял толкова дълго по една жена!

Сари слизаше надолу по стълбата. Държеше бутилка с тъмна течност. В очите ѝ играеха палави пламъчета.

— Сливово вино — прошепна тя. — Onkle не би изпил и капка от него, но леля Бърджис много го обичаше и винаги си скриваше по една бутилка. Няма да го оставим да се съсипе, нали?

Отиде до шкафа и взе две чаши. Подаде ги на Конър и отвори бутилката с леко пукване. Стаята се изпълни с ухание на сливи. Конър приближи чашите и Сари внимателно ги напълни. После пристъпи към него и закачливо взе своята чаша. Топлите ѝ пръсти докоснаха неговите и леки тръпки преминаха по тялото му. Приятното усещане го свари неподготвен. Сари забеляза напрежението, което се изписа на лицето му, и отиде в най-отдалечения ъгъл на стаята. Придърпа си един стол, седна и кимна към Конър:

— Няма ли да дойдеш и да седнеш тук?

— Нямам нищо против — отвърна той, отпи от чашата си и я последва.

Напитката беше много приятна — пареща и тръпчива. Конър погледна с учудване към чашата и каза:

— Леля Бърджис е харесвала силните напитки?

— Те бяха нейната слабост. След като се омъжих, идвах тук понякога, за да ги виждам. Леля ми винаги имаше една бутилка и ме чакаше с нетърпение. Onkle сигурна е разбирал, че си пийваме, поне е подозирал, но никога не спомена и дума за това.

Сари се облегна на стола. Очите ѝ гледаха някъде в пространството. Отново беше погълната от спомените.

— Понякога се чувствахме истински щастливи. Хубави времена бяха — добави тихо тя и рязко се обърна към Конър. — Мечтал ли си някога за истинско семейство?

Той се замисли.

— Мисля, че да. Не си спомням точно.

Сари се наведе към него. Сложи лакти на коленете си и подпря брадичка.

— Лъжец!

Какво? — попита изненадан Конър, като че ли не вярваше на ушите си.

— Просто не ти вярвам! — отвърна тя предизвикателно.

Неприятни спомени нахлуха в главата му и помрачиха лицето му.

— Сирачетата не мислят за семейство, а как да оцелеят през деня и как да се спасят през нощта.

— Сираче ли? — смръщи вежди Сари. — Не съм знаела.

— Никога не съм ти го казвал.

Конър погледна чашата си, отпи една глътка, но тя заседна в гърлото му.

— Разкажи ми! — промълви Сари.

Пръстите му конвулсивно стиснаха чашата. Господи, беше толкова мила, но толкова крехка, също като малко дете! Нелепите скули на лицето ѝ го правеха ефирно като на фея! Сари имаше красиви бадемови очи, невинни и непорочни, но Конър знаеше, че зад тази нежност се крие духовна сила и житейска мъдрост. Това я правеше по-силна от него и... толкова желана! Свежата ѝ красота го изгаряше. Защо толкова много нощи беше пропилял в мечти и копнежи по нея?

Това го измъчваше. Образът ѝ го измъчваше. Присъствието ѝ го измъчваше.

Сари наведе очи. Облегна се на стола, приглади полата около себе си някак подсъзнателно и каза, все едно че говореше на себе си:

— Имаше дни, когато се чувствах толкова самотна, макар че родителите ми бяха още живи. Мога да си представя какво означава наистина да си сам и да нямаш никого.

Конър мълчеше. Не можеше да говори. Гледаше я. Не можеше да откъсне очи от нея. Гърлото му бе пресъхнало, не можеше да преглътне. Искаше да се потопи в тези очи — имаше толкова болка и истина в тях. Но само въздъхна.

— Ти едва ли знаеш...

Сари се наведе към чашата си и отпи глътка вино. Би искал да е виното! Би искал да докосва устните ѝ! Едва сега осъзна, че можеше да седи тук дни наред и да ѝ разказва само и само тя да е до него. Господи, защо по-рано не беше усетил това! Изведнъж споменът за Майкъл обърка мислите му. Конър тръсна глава, като че ли искаше да се отърве от него. Какво значение имаше Майкъл? Снежната буря ги беше откъснала от целия свят и единственото, което имаше значение сега, бе Сари. Те са заедно и никой друг не съществува! Прииска му се тя да узнае всичко за него. Самата истина.

— Сари, истината за мен е много по-сложна, отколкото можеш да си представиш — започна той и лицето му помръкна.

— Ако не искаш, недей да ми разказваш. Разбирам, че ти е тежко.

— Не, няма да можеш да ме разбереш и аз не те виня за това.

Конър погледна чашата си — тъмното вино отразяваше светлината на лампата и повърхността му проблясваше.

— Майка ми починала, когато съм бил още съвсем малък. Едва си я спомням. Не знам много за нея. Казвали са ми, че е била проститутка. Бриджит. Никога не съм знаел фамилното ѝ име.

Вдигна глава и погледна Сари в очите. От тях струеше топлина и разбиране.

— Опитвал ли си се някога да откриеш името ѝ?

Сви рамене.

— Никога. И сега не ме интересува. Това няма значение за мен, Сари. Никога не е имало значение.

— Но, все пак тя ти е била майка!

— Цели осем години прекарах в претъпканите бедняшки квартали на Чикаго. Съвсем сам. Няма какво чак толкова да научиш там, няма с какво да се прехранваш и единственото, което можеш да направиш, за да оцелееш, е да крадеш. Когато станах на десет — единадесет години, напуснах това ужасно място. Бях стигнал до извода, че трябва сериозно да се погрижа за себе си.

— На десет години?

Конър се усмихна.

— Бях станал изпечен крадец. Казвам го, защото бях започнал да се плаша от самия себе си. Не е чак толкова трудно да се научиш да крадеш, по-трудно е да се откажеш. Всъщност това беше единственото, което можеш да върша. И тогава... тогава се разболях тежко. Някаква треска. После ми казаха, че съм вървял по улиците в полусънно състояние. Единственото, което си спомням сега, бяха странните сънища, изглежда съм халюцинирал.

Ръцете му стиснаха чашата. Лицето му пребледня. Спомените го върнаха във времето на болката и нищетата. Дори сега, когато беше на тридесет и три години. Конър си спомняше тези ярки сънища и страха, предизвикан от кошмарите.

— Казаха ми, че едва не съм умрял.

Сари мълчеше. Гледаше надолу. Мислеше. Конър се чудеше как ли възприема всичко това. Искаше му се тя да знае истината за него и да му съчувства. Жадуваше за нейното одобрение. Гледаше я с очите на дванадесетгодишно момче.

— А кои са били „те“? — попита Сари. Гласът ѝ бе тих и примирен.

Нещо стегна гърлото му. Той помълча малко, после продължи:

— Сестрите от енорията. Когато съм бил с треска и безцелно съм вървял из улиците, съм припаднал до вратите на една църква.

— Слава на Господа! — промълви Сари.

Конър се усмихна.

— Да, наистина слава на Господа! Няколко дни по-късно, когато се събудих, мислех, че съм умрял и съм попаднал в рая. Опитвах се да си спомня, но нищо не се получи. Всъщност имаше едно нещо, което и досега помня много добре свещеника. Той реши, че на всяка цена

трябва да остана там. Грижеше се за мене като за свой син. После ми даде и името си.

— Своего име ли?

— Да. Казваше се отец Рорк. Той ми беше като истински баща. Изучи ме, отгледа ме, обичаше ме. Той е моят баща.

Конър взе отново чашата си и отпи една глътка. Сари го наблюдаваше изумена.

— А наистина ли те обичаше? — предпазливо попита тя.

— Хората на Моли Магуайърс взривиха къщата ни през юли. Той беше болен на легло. Аз не успях да го спася. Умря, преди да мога да отида при него — бавно, почти откъслечно промълви той.

Сари не откъсваше очи от него. Той се бореше с болката, от която гласът му чак трепереше. Сърцето му се късаше от гняв, ярост и тъга.

— Ти каза, че си следяла вестниците, за да разбереш кой всъщност съм бил, че си искала убийците на Моли да ме открият и да се разплатят с мене, че си била разочарована, дето не са ме убили. Е, сега мога да ти кажа — тогава бях мъртъв. Все едно че ме бяха убили.

— А сега?

— Сега искам да ги открия и да отмъстя — изрече Конър през зъби.

Очите му светеха от гняв и ярост. Сари разбра как се чувства. Значи затова се беше скрил от нея, затова бе избягал. Той бе изгубил много повече от нея, защото бе обичал баща си, а тя никога не беше обичала съпруга си. Колкото до брата... него беше изгубила още преди много години. Мисълта за това отново извика старата болка в душата ѝ. Сърцето ѝ се сви. Макар че ѝ беше трудно да му повярва, Сари се надяваше Конър да е казал истината за своето връщане в Колорадо. Но изведнъж силно съмнение обхвана душата ѝ. Значи убийците на Моли бяха причинили смъртта на баща му! Един от тях беше Майкъл! Той имаше основания за отмъщение — Конър бе най-големият му враг. Спомни си последната им среща.

Беше точно преди деня, обявен за изпълнение на смъртната присъда на заловените — смърт чрез обесване. Беше тъмно, валеше проливен дъжд, улиците пустееха. Тогава го чу да я вика. Викът прокънтя в мрака. Тя бързаше да отиде за последен път при Евън. Майкъл я дръпна в сянката между сградите. На слабата светлина движенията му ѝ се сториха припряни, гневни и дръзки, а очите му

горяха трескаво. Тогава си мислеше, че изглежда така, защото е загрижен за нея, но едва сега осъзна какво представляваше този поглед — нищо друго, освен мъст, мъст и пак мъст.

— Нали ти казах да не се появяваш! Нали ти казах да се скриеш някъде! Върви си! — прошепна тя.

— Сари, не ме пъди! — молеше се Майкъл и се приближи толкова близо до нея, че тя усети дъха му. Беше пиян. — Как е Евън, кажи ми?

— Не зная — отговори с приглушен глас тя и бавно преглътна. — Не иска да ме види. Утре ще ги бесят.

Майкъл се вкопчи в нея, но тя се дръпна назад и се освободи от прегръдката му. Очите му бяха напрегнати и ужасни. Беше виждала този поглед и преди. Знаеше какво означава — няма милост и пощада за никого.

— Ще ми платят за всичко, повярвай ми, Сари, ще ми платят!

— Не искам да си откъщаваш. Искам всичко да свърши, Майкъл, чуваш ли ме? Искам всичко да свърши!

Той се усмихна и белите му зъби проблеснаха в тъмнината.

— Твърде късно е, Сари! Твърде късно е!

Твърде късно. Сари преглътна. Страхът пропълзяваше по тялото ѝ, ужасът смразяваше душата ѝ. Какво точно бе имал предвид Майкъл с тези думи? Дали в този момент не е планирал взривяването на къщата на Конър? Възможно ли бе брат ѝ да стигне до такива крайности, възможно ли бе да е толкова жесток? Що за човек бе той? Що за фанатизъм владееше душата му? Какво щеше да стане сега с нея? Какво щеше да стане с нея и Конър? Господи, защо трябваше да узнае всичко това?

— Съжалявам, Конър — промълви Сари.

— Съжаляваш? За какво? — попита той изумен и очите му се присвиха.

— Защото — беше ѝ трудно да говори. — Защото... заради това, което ти... си мислеше.

Конър поклати глава. Гневът беше все още в очите му.

— Не, не е заради това, Сари. Кажи ми истината! Кажи ми защо съжаляваш!

— Няма да ме разбереш.

— Опитай.

Мислите ѝ бяха объркани. *Как да започне? Как да му каже?* „Съжалявам, Конър, защото смятам, че моят брат е убиецът на баща ти, а това означава, че ти никога няма да ме заобичаш отново.“ *Какво би казал той тогава?*

Конър я наблюдаваше внимателно. В погледа му имаше молба за истина. Този поглед я плашеше. В него нямаше място за прошка. Такъв беше и Майкъл — не можеше да прощава. В мислите ѝ изведнъж изплува образът на онова дванадесетгодишно момче, което е било принудено да продаде душата си на дявола, само и само да оцелее. Искаше да го помилва, искаше да го приласкае...

— Конър, съжалявам за всичко, което са ти причинили убийците на Моли — каза бавно Сари. — Съжалявам и за това, че аз съм част от тях и тяхното отмъщение. Но най-вече... най-вече съжалявам, че дори и сега да те целуна, дори и да се любим, никога вече няма да мога да облекча болката ти. Това... това ме кара да съжалявам най-много.

Конър вдигна очи към нея. Гневът му се беше стопил.

— Любов моя! — промълви той, а тихият му глас премина през нея като топла вълна от нежност и силни чувства. — Просто... просто ме целуни... обичай ме... Обичай ме и ме люби тази нощ, моля те!

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сари изтръпна и замръзна на стола. *Обичай ме и ме люби тази нощ.* Дали не беше чула лошо?

Конър искаше онова безразсъдство, с което се докосваха и любеха, но искаше ли истинска любов? Сигурно не. Сигурно никога не би я поискал.

Беше го казал просто така. Щом снежната буря отmine, всичко щеше да си бъде постарому. Ще бъдат отново далечни, ще контролират напълно чувствата си — всъщност той едва ли изпитваше някакви към нея, нали е просто един агент на Пинкертън, който е тук по работа. Не би могла да очаква тази нощ да промени съдбата ѝ.

А ако все пак я промени? Тогава? Ако рискува и наистина се реши да се любят тази нощ? Ще може ли отново да преживее мъката по загубата му?

Отговорът дойде толкова бързо и неочаквано, както бе дошъл и въпросът му. Сари не можеше да отрече чувствата си към него, не можеше да се откаже от тях. А и дори сега отново да я предаде, тя вече знае какво трябва да направи. *Господи, защо я гледаше така?* Когато я погледнеше така, Сари знаеше, че не може да си тръгне от него, не може да му каже „не“. Остава чашата си и се опита да се отпусне. Конър следеше всяка нейно движение. „Като че ли иска да изпие душата ти“, припомни си Сари думите на Мириам. *Или бяха на Конър?* Господи, каква каша беше в главата ѝ!

— Искам те завинаги до мен, винаги съм те искал — кадифеният му глас я галеше нежно. — Толкова пъти съм мечтал за този миг и мисля, че нищо и никой не е в състояние да ме спре. Никой и нищо.

Конър стана. Сари бе вече почти готова да тръгне към него, когато той ѝ подаде ръка и тя протегна своята, без да усеща земята под краката си, като че ли се носеше във въздуха. Конър я притегли до себе си, прегърна я през кръста и се притисна в нея. Устните му бяха горещи и настойчиви. Погали чувствителната ѝ кожа зад ухото. Милувката я парна.

— Кажи ми, Сари, кажи ми защо не мога да те махна от мислите си? — нежно прошепна той.

По същата причина, заради която аз не мога да те премахна от моите мисли. Сари затвори очи. Искаше да му прошепне всичко това, но нямаше сили. Обичаше го толкова много! Дъхът му бе топъл, устните — омайващи...

Сари обви ръце около кръста му и се притисна към него с всички сили. Дланите ѝ се спускаха по гърба му, а после отново се качваха нагоре. Усещаше силните му мускули. Той погали с устни устата ѝ и тя потръпна от нежността на целувката. Изви се към него, нетърпелива за още целувки. Конър докосна последователно ъгълчетата на устните ѝ и се опита да ги отвори с език, за да усети сладостта ѝ и да отпие от нея.

Господи, каква нежност! Устните ѝ бяха горещи, влажни и напористи. Конър ги искаше изцяло. Желаше я непоносимо. Захапа нежно горната ѝ устна и тя му отвърна по същия начин. Пръстите ѝ нежно се вплетоха в косата на тила му и тя силно се притисна към него.

И природата беше с тях — снегът се виеше около къщата, засипваше стените и ги оставяше сами на този свят, далече от хората, скрити от чуждите погледи, в плен единствено и само на любовта си.

За това бе мечтал и бленувал толкова дълго! Сега го имаше. Топлината на Сари и нейното сладострастно тяло! Желаше я повече от всеки друг път. Ръцете му трепереха, докато разкопчаваше роклята ѝ. Подплатата се заплете в пръстите му, после бавно се спусна надолу и откри нежната извивка на раменете ѝ. Конър дръпна дрехата по силно и тя се свлече на пода. Помилва бедрата и вдигна ръцете си на кръста ѝ и я привлече към себе си. Гърдите ѝ се опряха в неговите. Отново сложи ръце на бедрата ѝ и нежно я повдигна.

Сари разкопчаваше рилата му. Спомените го връхлетяха отново — как лежах двамата, заплетени в обърканите чаршафи, в плен на любовта. Господи, как искаше тази любов да се върне отново и да се любят до късна нощ, без да се интересуват от съседите, от миналото, от отговорностите.

Конър се изви на една страна и ризата му падна на пода върху роклята ѝ. Обърна се. Търсеше очите ѝ, но тя бе свела глава. Искаше му се да го погледне, да види силата на чувствата му и жаждата за нея.

Но Сари не го погледна. Вдигна ръка и нежно погали гърдите ѝ. Хвана връзките на корсета и бавно ги освободи. Дрехата се отвори, разкривайки прелестта на пълните ѝ гърди. Муселинът се задържа на набъбналото ѝ зърно и Конър леко го освободи. Целуна го нежно, а после отново придърпа корсета и меката материя потъна в устните му заедно с кадифената кожа на гърдата ѝ. Едва тогава отмести корсета и впи устни в зърното. Вкусът му беше опияняващ. Никога не бе срещал жена като нея! Никога не беше вкусувал омаята на такава сладост! Никога не бе чувствал и милвал толкова нежна и мека кожа!

Леко се отдръпна и погали главата ѝ. Прокара пръсти през косата ѝ. Искаше да е нежен, искаше да не бърза, но копнежът измъчваше тялото му. Сари го изгаряше. Устните ѝ ухаеха на сливово вино и опрощение.

— Докосни ме — прошепна той и думите заглъхнаха в устните ѝ, стопени в страстна целувка. Сари отговаряше на милувките му със същия копнеж и това го правеше още по-безсилен. Конър смъкна панталоните си и придърпа ръката ѝ бавно към себе си. Господи, това докосване го опияняваше до полуда! Той не можеше да мисли за нищо друго, освен за желанието да бъде в нея, да отпие от душата ѝ, да я има цялата — сега и завинаги. Косата ѝ милваше лицето му. Ръцете му галеха гърдите ѝ, а тя продължаваше да се притиска към него. Изведнъж Конър усети толкова силна слабост, че се подпря на стола и седна. Нежно придърпа Сари и тя се отпусна в скута му. Леко я повдигна нагоре. Очите ѝ тъмнееха. Отметна полата ѝ и тя падна при останалите дрехи на пода. Обви ръце около бедрата ѝ. Сари го погледна. Очите му тутакси се впиха в нейните. Пръстите му леко притиснаха бедрата ѝ и потънаха в нежната кожа. Мускулите му се стегнаха и той отново я повдигна леко нагоре. Сари усети ръката му на бельото си. Пръстите му го дръпнаха. Коленете ѝ опираха в грубата извивка на стола, но преди да успее да помръдне, ръцете му отново я претеглиха. Пръстите му рошеха косата ѝ. После ръката му се спусна надолу между бедрата. Сари се изви и единственото, което поиска, бе да се притисне още по-силно към него. После се отпусна назад, неспособна да овладее силното желание. Конър винаги бе знаел какво точно иска тя. Сари отново се наведе към него и косата ѝ, мека и топла, погали раменете му. Конър помилва гърдите ѝ и впи отново устни в тях. Езикът му настойчиво подчиняваше меката плът.

— Сари, любов моя... О, Сари, нуждая се от теб!

Шепотът му потъна в кадифената ѝ кожа и остана там, топъл и нежен. Сладострастно стенание изпълни въздуха, но Сари дори не осъзна, че това беше собствената ѝ душа. Снегът шумолеше по стъклата, вятърът извиваше нежни струни и ехото им отекваше в сърцето ѝ, закопняло за ласки, нежност и любов. Страстта я връхлетя като истинска буря. Не можеше да се контролира.

Пое дълбоко въздух, отметна главата си назад и Конър впи устни в нежната кожа на врата ѝ. Сари вече бе готова да му предложи и душата си дори. Звукът от биенето на сърцето му отекваше в гърдите ѝ и тръпки преминаха по цялото ѝ тяло. Диханието му я изгаряше. Жадуваше за ласките и целувките му.

— Моля те... Моля те... — промълви тя, останала почти без дъх.

Конър отмести ръцете си от гърдите ѝ, нежно ги спусна към бедрата и я притисна надолу към себе си. Дишането ѝ спря в мига, в който той проникна в нея. Очите ѝ искряха. Тя срещна погледа му, изпълнен с нежност и желание, обещаващ толкова много любов. Тя се опита да помръдна, но ръцете му я задържаха и още по-силно я притиснаха. *Пленница на страстта!*

— Бавно, любов моя, бавно. Нека удължим този миг!

Сари прегърна силните му рамене и вплете пръсти в косата му. Мускулите му тръпнеха от напрежение. Бавно започва да се движи вътре в нея. Очите му бяха затворени, пръстите му — впити в бедрата ѝ. Сари се извиваше в ръцете му, притискаше се към него, после бавно се отдръпваше и отново се притискаше. Толкова силно го желаше! Винаги го бе желала! Искеше да го почувства не само с тялото си, а с цялата си душа. Милваше косата му, заравяше пръсти в нея и държеше очите си затворени, за да не позволи на мига да отлети, а заедно с него и щастието. *Нямаше нищо по-красиво от това! Никога не е имало! Защо си налагаше да се съпротивява досега? Защо криеше истинските си чувства? Защо се страхуваше да ги признае?* Тялото ѝ се извисяваше от сладкото терзание на любовното удоволствие. Думите ѝ бяха несвързани, молбите — неразбираеми. Нежни тръпки препускаха по нея. Сари се люлееше в люлката на екстаза. Душата ѝ ликуваше. Усети, че се освобождава от цялото напрежение, събрано през изминалото време. Господи, ако можеше само да задържи този миг още малко! Някъде отдалече чу стенанието на Конър. Тялото му

започна да тръпне, опирайки се нежно в нея. Пръстите му притискаха гърба ѝ и я привличаха още по-силно. Сари се отпусна в ръцете му — спокойна и приласкана. Сега бяха едно цяло — една душа, едно сърце, едно тяло.

И точно в този момент осъзна, че единствено неговата близост можеше да я накара да се чувства така — сигурна и спокойна. Вилицата вече не ѝ се струваше толкова страшна, целият свят беше техен и тя разбра, че нищо не се беше променило между тях. Тя все още го обичаше. Сега не можеше вече да отрече тази истина и да се престори, че чувствата ѝ не съществуват. Копнежът по него никога не беше загасвал в сърцето ѝ. Самозалъгването, че неговото предателство е унищожило всички нейни чувства, бе просто една илюзия, с която тя се бе опитвала да живее през последните няколко месеца. Сега с гордост можеше да отрече всички тези измислици и да признае силната си обич и привързаност. Длъжна беше да го направи заради самата себе си. Миналото вече беше далеч и тя щеше да го забрави. Но най-важното сега бе, че той е тук, при нея. Чуваше тежкото му дишане. Тялото му се издигаше и спускаше, нежно галейки бузата ѝ. Меката му коса милваше раменете ѝ.

Конър се обърна на една страна и я прегърна. Тя се усмихваше в просъница и шептеше нещо, но думите ѝ бяха неразбираеми. После се сгуши в прегръдката му и силно се притисна към него. *Колко дълго време не се беше чувствал по този начин! Колко му липсваше нейната ласка! Колко му липсваше самата тя!* Страхът, че отново може да я загуби, го беше събудил в късния следобед, но сега, когато я видя, свита близо до себе си, изпита отново радостта от всяка извивка на тялото ѝ, от всяка една прекрасна нейна частица. Мисълта, че отново бе вкусил от сладостта на устните ѝ, че беше близо до нея, докато тялото ѝ политаше, го накара да потръпне от щастие. Да, тя беше тук — нежна и топла. Той можеше да я прегръща и гали. Изведнъж страхът от загубата ѝ отново завладя душата му. *Господи, ами ако всичко това свърши? Ако чувствата изчезнат и се стопят заедно с отминаването на бурята?* Е, поне ще има време да свърши онова, заради което се беше върнал тук!

Конър зарови лицето си в косата ѝ. Искаше да вдиша целия ѝ аромат. После затвори очи и се отдаде на спомена от изминалия ден. Какво неизмеримо щастие! Можеше да остане така още дълго време,

за да попие от нея и последната частица ухание, да я вземе и съхрани завинаги в себе си. Без да мисли за нарежданията на Пинкертън. Без да допуска повече страхът да се върне в мислите му.

Можеше пък да излезе добър фермер от него — струваше си да опита поне. И той отново се отдаде на мечти и блянове. Щеше да дои кравите, да храни добитъка, ще поправи оградата и ще стегне къщата, щеше да си изкарва прехраната с честен труд и всеки ден, когато слънцето залязваше, да влиза в кухнята, опиянен от аромата на шунка и сладък пай. Сари щеше да го чака, изправена до печката. Лицето ѝ ще грее от щастие, косата ѝ ще го обрамчва; когато се обърне към него, устните ѝ ще бъдат озарени от усмивка, а очите ѝ ще го приканят да се качи с нея горе, в нейната стая. Господи, колко щастлив щеше да бъде тогава!

Конър лежеше замаян. Но мисълта, че може да се наложи отново да я изостави и да нарани душата ѝ, помрачаваше безмерното му щастие. Та Сари бе всичко за него! Всичко, от което се нуждаеше на този свят! Едва сега осъзнаваше, че чувствата му към нея са толкова силни, че не може да ги контролира. Ами ако все пак се лъжеше? Ако всичко това беше просто последица от близостта им? Нейното спокойствие постепенно го завладяваше. Присъствието ѝ бе като балсам за изстрадалата му душа. Нищо друго нямаше значение. Дори отмъщението. Това го плашеше най-много.

Още когато тръгна за Колорадо, в душата му се зароди съмнение, че може да дойде ден, в който гневът от разплатата да се стопи. Беше се уморил вече от болката, която разкъсваше сърцето му. Споменът за баща му отново изплува пред него — задъхан, Шон Рорк бе казал с последни сили: „Недей да ги преследваш!“ *Дали наистина не трябваше? Дали да спре дотук?* Конър притвори очи. Болеше. Все още чуваше гласа на баща си, помнеше съветите му. Шон Рорк не би се съгласил с това, което вършеше сега Конър. Неведнъж му бе казвал, че отмъщението е жалко, низко чувство, признак на слабост, най-краткият път към ада. Но Конър дълбоко в себе си не вярваше в тези думи. Пък и откъде би могъл Шон да знае колко ужасно е желанието за отмъщение, как постепенно те изяжда, докато не ти остане нищо друго, освен да го следваш докрай. Пред очите му отново изплува онази ужасна нощ — таванът над него се пропуква и се срутва; облаци

прах и пламнали греди падат отвсякъде; всичко гори и се руши; ето го и безпомощния вик на бащата...

Дали трябваше да спре дотук? Конър отново затвори очи и притисна Сари до себе си. Спомените го връхлетяха като буря, но вместо да се пребори с тях, той ги остави да го завладеят и да му припомнят ужаса от смъртта на баща му. И сега още чуваше последните му думи: „Недей да ги преследваш! Остави ги!“... на Господ, довърши мислено изречението Конър. Той познаваше добре баща си и знаеше, че точно това е искал да каже. Църквата беше неговият свят. Какво друго би могъл да каже? Единствено Господ имаше право да наказва, така твърдеше Шон Рорк. Майкъл Дойл и приятелите му щяха да получат своето наказание и да отидат в ада след Деня на Страшния Съд. Баща му вярваше в това. Ако можеше да го види сега, сигурно би му казал да остане в леглото при Сари, да бъде щастлив с нея и да забрави отмъщението. Сигурно щеше да го посъветва да не я губи повече — рискът да я загуби отново застрашаваше собствената му душа. Ако тръгнеше след брат й, тя нямаше да му прости никога, колкото и да казваше, че Майкъл е мъртъв за нея. Ако го убиеше, за да отмъсти за смъртта на Шон Рорк, щеше да сложи край на отношенията си със Сари. Тогава ще трябва да я напусне завинаги, за да не гледа омразата в очите й. А това той не би могъл да понесе. За първи път Конър се почувства длъжен да вземе решение, което после да не го кара да съжалява.

Сари трепна насън и се сгуши с него. Сложи главата си на рамото му, копринените й коси нежно го погалиха. Конър се остави приятното усещане да го завладее изцяло. Тя беше толкова крехка и нежна. Топлината й сгриваше сърцето му. Обич и опрощение изпълниха душата му. Отдаването й, за което толкова нощи бе бленувал, събуди нови чувства в него. Имаше нужда от нейната любов — нещо, което никога досега не бе усещал, дори там, в Тамагуа.

Не искаше да си признае, че започваше да преосмисля отмъщението си. Чудеше се как да приеме думите на баща си — дали той наистина не бе прав. Съществуваше ли Господ? Щеше ли Той да накаже Майкъл Дойл и останалите?

Може би през цялото време се е ръководил от неправилно взето решение. Може би трябваше да си тръгне. *А беше ли възможно да живее още в лъжа и измама? Можеше ли да живее без насилие и*

непрекъснати предателства спрямо хората, които обича? Можеше ли просто да води нормален живот като всички обикновени хора, да има семейство и съпруга, която да го обича?

Никога досега не бе желал точно това, а изглеждаше толкова хубаво! Сега му се струваше още по-далечно и неосъществимо. Имаше толкова хубави неща в живота на един фермер, но най-вече — сигурност, деца, любов, топлина. Точно това искаше и той, точно тази топлина, разбирателството и обичта, които даряваха надежда и вяра.

Той се наведе към Сари и зарови лицето си в косите ѝ, за да вдъхне още малко от нейната топлина и уханье. Да, той искаше точно този живот и нищо друго не го интересуваше. Нищо вече не можеше да го откъсне от нея. Това бе в пълно противоречие с неговата същност. За първи път повярва на мечтите си, за първи път в сърцето му запърха надеждата. Щеше да я обича и да се грижи за нея, щеше да я накара отново да се влюби в него, щеше да опознае земята и да се грижи за нея не по-зле от Чарлз. Можеше да направи това! Трябваше да го направи! Дори съмнението, че може да не се получи нищо, не го изплаши, нито разколеба.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— По дяволите! — изруга Конър и отскочи от печката, за да се предпази от пръскащата мазнина. — Господи, как пари само!

Сари го погледна иронично иззад книгата, която четеше, и се опита да го подразни:

— Доста странно се държиш за човек, израснал в енории и заобиколен от духовници, не смяташ ли?

Той я стрелна с поглед, но се усмихна и отвърна:

— Така казваше и баща ми. За нещастие, аз така и не можах да се откажа от ругатните, единственото, което постигнах, бе да се науча да се сдържам.

Конър уви кърпата около ръката си и вдигна металната вилица.

— Искаш да кажеш, че не си ругаел пред баща си, нали?

Конър се усмихна.

— Точно така.

Той заобръща цвъртящите парчета наденица в малката тенджерка, която пръскаше гневно гореща мазнина към него.

— И до ден-днешен си спомням как успях за секунди да изгоня сестра Урсула от стаята си. Тя каза, че това било „отказване да се подчиня и да бъда дисциплиниран“, или нещо такова, ако не ме лъже паметта.

— Мили Боже, това звучи страшничко!

— Никак не ми харесваше да ме пляскат с дървената линия по пръстите — усмихна се Конър. — Оттогава престанах да се страхувам от всички — дори и да ме набият след това, аз пак не се съгласявах с тях.

Сари се смееше с глас.

— И къде те пляскаха? По ръцете? Или и по гърба? А ти напляска ли сестрата?

— Никога не съм правил такова нещо — увери я Конър, клатейки глава. — Просто взех линията и я счупих в коляното си. Спомням си, че я нарекох с много обидни думи, все от „забранения списък“.

— Представям си! А после какво стана? — през смях попита Сари.

Никога Сари не беше виждала Конър в такава светлина, дори изглеждаше малко глупав. Тя се втренчи в очите му изненадано, но той наведе глава и стисна устни някак странно. Нещо стегна сърцето ѝ.

— Бях в кабинета на баща ми — заспомня си отново Конър. — Той имаше един странен навик — както говореше, спираше по средата и млъкваше, обземаше го колебание и притеснение, може би търсеше подходящите думи. Тогава беше много ядосан. Мислех, че въобще няма да разговаря с мен. Трябваше да минат много месеци, докато осъзная какъв човек всъщност е бил. — Конър отново преобърна парчетата наденица. — Спомням си колко обезпокоен беше, като че ли някой бе ограбил собствената му душа. Косата му падаше на една страна и той непрекъснато прокарваше пръсти през нея, не за да я оправи, а като че ли това му помагаше да мисли по-добре.

— Имало ли е други деца преди тебе там? — предпазливо попита Сари.

— Не зная — вдигна рамене той. — Може би понякога му се е налагало да поучава децата в енорията. Около година, след като ме беше осиновил, той откри сиропиталище близо до църквата.

Усмихна се и я погледна ведро.

— Не мисля, че му се е налагало да се сблъска с някой като мен, преди да се появя аз. Бях живял съвсем сам толкова години. Затруднявах се да изпълнявам чужди съвети. Първата седмица, след като здравословното ми състояние се подобри, се опитах да избягам. Беше през нощта. Бях отмъкнал броениците му. Смятах, че като ги продам, ще мога да се храня няколко дни. — Конър се вгледа в очите на Сари и забеляза в тях недоверие.

— Но те хванаха?

— Да, отново сестра Урсула — кимна той. — Господи, тя беше моето нещастие и наказание! Истински ужас! Най-едрата жена, която някога бях виждал. Просто не можех да избягам от нея — толкова огромна беше.

— Конър!

Той се засмя и Сари видя как изведнъж лицето му се промени — на бузите му се образуваха весели трапчинки, а очите му почти се скриха от игривите бръчици около тях. Беше толкова приятно да го

гледа човек в такъв момент. Смехът му беше заразителен и Сари не можа да се сдържи и също се разсмя.

— Самата истина — протестираше Конър. — Но най-важното бе, че ни свързваха уважение и страхопочитание. — Конър замълча за миг, а след това продължи: — Тя беше преместена в Ню Йорк, една година преди да напусна Пенсилвания. Неотдавна получих писмо от нея. Ужасно съжалявала! Пишеше, че ще се моли за душата ми, тъй като баща ми повече не се нуждае от молитви.

— Благодаря на Господа, че все пак има някой, който се грижи за душата ти — опита се отново да го провокира Сари.

Конър усмихнато я погледна.

— Не знаеш обаче как само се моли сестра Урсула! Той взе една чиния от полицата над печката и сложи вътре изпържените наденички и царевични питки. После взе купата с прясно изпечени бисквити, сложи всичко на масата и се изправи пред Сари. Прегърна я нежно през кръста, притисна я до себе си и зарови лице в косата ѝ. Сари притвори блажено очи. Устните му играеха с кичурите ѝ и щастието, че е обичана, отново изпълни сърцето ѝ. Дъхът ѝ спря, когато той нежно целуна шията ѝ и прошепна:

— Остави книгата, любов моя. Закуската е готова.

Рязко се отдръпна и се запъти към масата. Седна на стола и се усмихна. Сари остави книгата и също седна.

— Не съм и предполагала дори, че можеш да готвиш — каза тя притеснена и набоде парче наденица на вилицата си, помириша го и го постави в чинията си.

— А как мислиш, че съм успял да оцелея толкова дълго съвсем сам?

— Съвсем сам ли? — многозначително го погледна Сари и повдигна вежди. — Не мога да си представя, че е трябвало сам да си готвиш, дори и в Пенсилвания. Мислех си, че службата ти е осигурявала изцяло издръжката — и спането, и храната.

Конър намаза една бисквита със сладко и подхвърли:

— Явно нищо не знаеш за службата ми.

— Не — съгласи се тя. — Никога не съм и предполагала какво точно представлява. Евън винаги казваше, че „там“ ти осигуряват всичко.

— Ако бях на мястото на Евън — нежно каза Конър, — щях навсякъде да те водя със себе си; щях да направя така, че всички да разберат, че си моя жена и ми принадлежиш; щях да убия всеки, който дръзне да те докосне.

Сари затаи дъх и сърцето ѝ замря, но бързо се опомни и побърза да отговори:

— Ако Евън разсъждаваше така, щеше да те убие още тогава.

— Може би — неохотно се съгласи Конър, после замълча, наведе глава и се вторачи в чинията си. — Успя ли да разговаряш с него, след като го бяха арестували, Сари?

Сари стана сериозна. Мислите за Майкъл отново нахлуха в главата ѝ, а заедно с тях и чувството ѝ за вина. Тя въздъхна и каза:

— Не, не ми позволиха.

— Но ти беше негова съпруга, Сари!

Тя вдигна рамене. Опита се да изглежда спокойна, но гласът ѝ беше развълнуван. Усецането, че Конър не и вярва, започна да я измъчва отново.

— Мисля, че ако Евън бе пожелал да ме види, щеше да бъде по-лесно.

— Евън е отказал да се срещне с теб?

— Той... аз... — Сари пое дълбоко въздух. — Той не можа да ми прости.

— Да ти прости? За какво?

— Че съм го предала. Колкото до нас... Преди процеса той все още не беше открил, че... имаме връзка... Мисля, че така и не разбра.

Сега и двамата замълчаха. После Конър се изкашля и каза:

— Не, той знаеше!

— Как разбра? — попита бързо тя.

— Аз ходих да го видя точно когато го бяха арестували. Тогава повечето от бандата подозираха, че съм шпионин, но не знаеха със сигурност. Пинкертън реши, че трябва да се срещна с Евън, за да мога да получа още информация от него. — Конър се вгледа в очите ѝ, но те бяха напълно безизразни. — Причината, поради която процесът се проточи толкова дълго, беше именно тази, Сари. Искрахме да ги арестуваме всички до един, но имахме малко доказателства за престъпленията им и трябваше да изчакаме големия им удар. Трябваше

да получим доказателства за преднамерени убийства и решихме, че Евън може да бъде ключът на загадката.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Останах при него повече от час. Евън не беше глупак и ти го знаеш. Нямаше да ми каже нищо за бандата и за плановете им, но мислех, че трябва да го предизвикам по някакъв начин, да го провокирам. Беше готов да стане и да ме удуши.

— Евън имаше много тайни — промълви Сари.

— Да — съгласи се Конър и я погледна право в очите. — Той знаеше за нас. Беше ме извикал, за да ми го каже. Знаеше, че се обичаме, знаеше, че сме любовници.

— Но... това е невъзможно! — извика Сари, като че ли не искаше да повярва на думите му. — Ако беше разбрал, щеше да те убие! Щеше да убие и двамата ни!

— Точно това го е забавлявало — продължи Конър. — Чудел се е как да ти отмъсти, било му е като игра. Аз просто... просто исках да го знаеш. Не се измъчвай. Не бива да мислиш повече за това като за предателство от наша страна към него, Сари. Той отдавна те е бил зачеркнал от списъка на хората, които имат значение за него.

Сари рязко се обърна и затаи дъх. Още едно прегрешение на Евън! Беше експерт по подигравките, обичаше да измъчва хората около себе си. Но дали все пак е разбрал, че Конър е този, които го е предал; и че тази негова „игра“ е била доста опасна и му е коствала живота?

Сари въздъхна.

— Евън е мъртъв — изрече бавно тя, а вилицата в ръката ѝ трепереше. — Онова, което беше между него и мен като мъж и жена, отдавна беше приключило, много преди да те срещна теб. Не искам да говорим за Евън повече.

Очите му бяха прозрачно сини и като че ли искаха да погълнат и последната частица безпокойство от нея. Конър я погледна и нежно ѝ се усмихна.

— Съжалявам, че подхванах тази тема.

— Да се престорим, че изобщо не сме я започвали.

— Добре, Сари, нека бъде така, както казваш.

Бурята се усилваше, вятърът виеше и снегът продължаваше да вали, но Сари нищо не чуваше. Тънки ледени късчета влизаха вътре

през цепнатините на вратата, плъзваха се бързо по пода и се задържаха мъничко около печката. Отвън бялата покривка беше достигнала до височината на прозореца. Конър седеше в люлеещия се стол и прелистваше някаква книга. Тъмен кичур покрива начелото му, устните му бяха свити, а погледът съсредоточен в страниците. Сари се усмихна — хубаво беше да го гледа човек и да го има до себе си. Толкова лесно свикна с мисълта за него и с присъствието му. Припомни си всичко, което той обичаше, всичките му навици и привички, като че ли не бяха изминали толкова месеци, а само няколко дни — нищо не беше забравила. Нямаше съмнение, че Конър беше нейната ценност. Дали щеше да я съхрани, когато бурята отmine? Конър продължаваше да прелиства книгата и Сари отново се замисли. Сега можеше да признае пред себе си, че го обича. Устните ѝ го шептяха тихо: *Обичам те! Обичам те! Обичам те!*

Знаеше, че не може да събере достатъчно смелост, за да му го каже, поне не сега. Не искаше нищо да развали настроението ѝ през този ден. Мислено чуваше отговора на Конър: „Аз също те обичам.“ *Но дали я обичаше? Дали не беше постъпил така само защото работата му го налагаше? Или желанието за отмъщение? Дали имаше любов в сърцето му?*

Сари се опита да не мисли за това, сега то нямаше значение. Беше уморена. Искеше да не живее повече с мисълта за предателството. Искеше да бъде обичана, дори това да бъде поредната лъжа, дори отново да бъде наранена и наскърбена. Тези мисли я изумиха и Сари изведнъж се разсмя с глас.

Конър вдигна глава от книгата, опита се да отгатне какво я беше разсмяло и също се усмихна.

— Какво има?

— Нищо — отговори Сари. — Спомних си един анекдот.

— Кажу го и на мен!

— Не го помня целия — отговори Сари и се приближи до него. Сложи ръце на раменете му и се наведе. Косата ѝ падна върху лицето му. Той нежно я махна и я сложи зад ухото ѝ. — Беше нещо за едно градско момче, което искало да стане фермер.

Сари обърна корицата на книгата и прочете:

— „Ръководство за отглеждане на мексиканска люцерна“. Сериозно ли мислиш да се заемеш с това?

— Че какво лошо има? — попита Конър усмихнат. — Не можеш ли да си ме представиш да ора земята, загорял от жаркото слънце?

— Мога, разбира се — усмихна се Сари. — И с пушка на гръб, а Уилям Пинкертън ще ти изпраща всеки ден по една телеграма: „Още един спешен случай, Конър. Трябва ни експерт като тебе.“

Конър се разсмя.

— Горкият Уилям, толкова унижен ще се чувства, ако чуе всичко това за себе си. По-скоро би написал нещо такова: „Строго секретно, Рорк. Само ти можеш да се справиш.“

— Явно няма да отгледаш много люцерна!

— А може и въобще да не успея да я засадя — каза Конър, остави книгата и прегърна Сари.

Тя обви ръце около врата му и се сгуши в обятията му. Коляното ѝ се опря в ръба на стола.

— Мислил ли си някога да имаш семейство? Да се установиш на едно място и да заживееш спокойно?

Сари видя в очите му изненада и неочаквано смущение. Може би се чудеше какво да ѝ отговори? По лицето му премина сянка от болка.

— Не съм имал време за това досега, Сари.

— Но понякога си мислел, нали?

Конър вдигна рамене.

— Веднъж или два пъти.

— Сигурно, когато си бил млад и си гледал по друг начин на живота — Сари се опитваше да изглежда спокойна, но гласът ѝ беше развълнуван, а сърцето ѝ се свиваше. — Колко ли любвеобилен ще бъдеш, докато Пинкертън те отнеме отново? Една нормална жена не би се влюбила в теб, Конър.

— Какво искаш да кажеш? Само луда ли може да се влюби в мен?

Сари се засмя.

— Или жена без капка ум.

Конър силно я притисна към себе си и се вгледа в лицето ѝ. Ръцете му нежно милваха гърба ѝ.

— А ти коя от тези жени си?

Усмихна му се и го попита:

— Когато се влюбих в теб ли?

Конър кимна.

— Мисля, че бях от тези без капка ум.

Конър се вгледа в очите ѝ. Лицето му стана тъжно и замислено. Сари се умълча.

— Лъжеш толкова красиво, любов моя!

Тя не отговори. Изчакваше следващия му въпрос: „А сега какво чувстваш?“ *Как ли би му отговорила? Дали щеше да му каже истината или щеше да предпочете да го излъже, само и само да се предпази от него?* Но той не попита. Вместо това я привлече към себе си и сложи глава на гърдите ѝ.

— Не знаех, че си загубила бебето си — каза нежно Конър. Имаше толкова болка в гласа му!

— Мислех, че съм ти казала още тогава.

— Не — рече Конър и се отдръпна. Очите му нежно я гледаха, като че ли търсеха нещо.

Беше толкова отдавна, почти преди седем години, но Сари и до ден-днешен помнеше радостта, че носи в утробата си нов живот. След това дойде онзи другият момент, когато започна да се чувства ненужна, опропаствена, сама...

Не можеше да го погледне в очите — Конър не беше част от това минало и то бе твърде лично за нея, за да го обсъжда с него.

— Бях щастлива, че съм бременна — бавно каза Сари. — Това бе първото хубаво нещо, което ми се случваше.

Конър мълчеше. Дали щеше да я попита още нещо, чудеше се Сари. Когато загуби бебето, всички в къщи бяха много внимателни с нея, но никой не я попита как точно етана това. Явно не се чувстваха длъжни да се поинтересуват. Евън все я упрекваше. Мислеше, че вината е само нейна. Беше ѝ казал за съня на леля си, а Сари само му се изсмя — толкова сигурна бе в бременността, че глупавите сънища на една стара жена съвсем не я интересуваха. Затова Евън не можеше да ѝ прости. Това погуби брака ѝ, който и без това беше станал съвсем лабилен. След това Евън изобщо не я докосваше.

Сари погледна Конър в очакване на въпросите му. Той също я погледна, но не продума нищо — само погали бузата ѝ с ръката си и сложи пръст на устните ѝ.

— И сега какво, Сари? — попита тихо той. — Когато избяга от Тамагуа и от миналото, беше ли планирала какво ще правиш? Искаше

ли да се установиш някъде, да се омъжиш отново, да имаш друго семейство?

Конър я питаше за всичко онова, което тя искаше да узнае от него. *Дали наистина го интересуваше? Дали решенията му ще зависят от нейните отговори?*

Сари реши, че това няма значение, защото още от самото начало знаеше, че той едва ли е решил да остане тук завинаги. За нея вероятно нямаше място в неговото бъдеще, но поне сега можеше да изживее цялото щастие от това, че той е тук. Ще го обича, ще му се довери, ще направи всичко за него с надеждата, че един ден той отново ще се влюби в нея и ще се върне завинаги! Макар и за малко искаше да се почувства обичана.

Сари отвори уста да отговори, да се опита да му обясни, без да показва болката, която разкъсваше сърцето ѝ. Беше толкова тихо в стаята, че чуваше собственото си дишане. Тишината звънтеше в ушите ѝ силно и болезнено. Конър погледна към вратата.

— Какъв е този звук, по дяволите?

— Това не е звук — каза Сари. — Това, което чуваш, е тишината. Виелицата е спряла. Вече няма буря.

Очите му срещнаха нейните и Сари видя отчаянието и разочарованието в тях. Беше абсолютно сигурна, че всички тези чувства са отразени и в нейните очи.

Светът се връщаше към обичайния си ход.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вече трети ден времето бе тихо. Чарлз се беше завърнал и Сари и Конър не можеха да останат насаме, нямаше никаква възможност да поговорят дори. Вече трети ден Сари виждаше Конър да прекосява стаята, но не можеше да го докосне; трети ден улавяше нежните му погледи; трета нощ се будеше сама и изгаряше от желание да го види.

Сега играеха на шах. Сари вдигна глава, за да срещне погледа му, но той се беше навел толкова ниско, че не можеше да я забележи. Беше само една невинна игра, но тя не искаше да е така, искаше него, искаше милувките му. Дори когато го гледаше, нещо я изгаряше — косата му беше разпиляна небрежно, а устните му готови да се усмихнат всеки момент. Не можеше да откъсне очи от него. И на нея ѝ се искаше да се усмихне. Ето защо, когато Конър премести офицера си и събори царя ѝ, тя го хвана за ръката и се развика през смях:

— Какво правиш! Не е честно! Ти лъжеш!

Конър се наведе още по-напред и преобърна цялата дъска с фигури, те се разпиляха по пода, а той едва не събори и Сари, за малко едва не падна отгоре ѝ, но обгърна кръста ѝ с ръце и я притисна към себе си.

— А ти нечестно напредваш още от самото начало. Не се шегувам и не лъжа. Просто сега сме квит.

— О, разбира се, сега можеш да си измисляш какво ли не!

Той се наведе още над нея и я събори на пода. Роклята ѝ се заплете. Сари се опита да стане и подпря ръцете си на кръста му.

— Защо не можем една игра да изиграем, без да се дразним?

— Мисля, че ти казах защо. Ти започна да печелиш прекалено бързо още от самото начало.

— И какво от това?

— Всяка секунда те наблюдавах, без да мога да се съсредоточа върху играта си.

Сари усети как лицето ѝ пламва. *Господи, защо ѝ говореше така?* Не знаеше как да му отговори, нито какво да направи. Всичките

му комплименти й харесваха, но не знаеше как да реагира на тях. Дори когато я наблюдаваше скришом, тя пак забелязваше. Тогава устните му се отпуснаха и той изглеждаше замечтан. *За какво ли си мислеше?* Толкова дълго никой не я беше гледал по този начин...

— Мисля, че трябва да се научиш да се владееш — дяволито се усмихна Сари. — Onkle може да дойде всеки момент.

— И какво ще направи? — попита Конър закачливо.

— Ще опре дулото на пушката в челото ти, най-вероятно.

— Мисля, че мога да устоя на такава заплаха — каза Конър и отново сложи ръцете си на бедрата й, привлече я към себе си и я прегърна. — За какво мислиш, любов моя? Дали не смяташ да ме приютиш тази нощ в твоята стая?

Горещи вълни обляха цялото й тяло. Тя се усмихна и се наведе към него толкова близо, че косата й отново покри лицето му.

— Не знам дали да те пусна — промълви тя. — Мисля, че не си заслужил.

— Не съм ли? — попита Конър и я целуна по шията. — И защо ме наказваш така?

— Заради нечестната игра на шах — отвърна Сари, но въздухът вече не й стигаше.

— О, любов моя!

Конър вдигна брадичката й с ръка и очите им се срещнаха. Беше толкова красив, а очите му — сини, сини...

— Играя така само за да те победея, любима!

О, този глас! Сари разбра, че единственото нещо, което искаше и желаше от цялото си сърце и душа, бе да го има до себе си, да я докосва нежно и да я обича. Конър милваше с пръсти устните й. Беше толкова близо до нея, че тя усещаше дъха му върху лицето си, виждаше желанието в погледа му, изгаряше от топлината, която той излъчваше.

Външното резе щракна и Сари скочи. Оправи полата си и припряно приглади косите си. Вратата се отвори и Чарлз влезе, изтупвайки снега от дрехите си.

— Как издържаш там в плевнята, Рорк? Толкова е студено! — каза той, свали шапката си и я сложи на масата.

Сари събра фигурките от шаха и се опита да не мисли за пламналите си бузи и за Конър. Дори не искаше да го погледне. Той

стоеше, без да помръдва и когато Сари се обърна към него и срещна очите му, ѝ изпрати една от онези усмивки, които разпалваха желанието в кръвта ѝ още по-силно. Пръстите ѝ се разтрепериха и тя събори една от пешките. Няколко пъти се опитваше да я изправи, но все не успяваше. Най-накрая пешката се задържа.

— Шах ли играете? — дочу тя гласа на чичо си някъде отдалече.

Сари кимна енергично, но не го погледна.

— Да, нямаше какво друго да правим.

— И кой печели? — попита Чарлз, а в очите му затрептяха любопитни пламъчета.

Конър се надигна, подпря се на лакът и се усмихна.

— Сари ме победи. Ти толкова добре си я научил да играе.

— Защото шахът е игра, в която се използват стратегии — всеки ход трябва добре да се прецени и обмисли. Бърджис също обичаше да играе шах. Тя не беше от жените, които пропускат хода си.

Чарлз свали палтото и отиде до печката, за да си налее горещо кафе. Отпи една глътка, погледна през прозореца и се замисли. После поклати глава и се усмихна.

— И Сари играе доста добре — отвърна Конър и отново се вгледа в очите ѝ. Погледът му беше многозначителен, като че ли намекуваше нещо. Той леко ѝ намигна и съучастнически се усмихна.

Сари се изправи и се отмести от дъската за шах.

— Може би е по-добре вие двамата да продължите играта — предложи тя.

Лицето на Чарлз грейна от удоволствие.

— Съгласен ли си, Рорк?

— Защо не, едва ли си много по-добър от мен, Чарлз — прие Конър и се засмя. — Аз съм горделив и победата на Сари доста ме огорчи, няма да мога да понеса още една загуба.

Конър беше весел, но Сари усещаше погледа му и се почувства много притеснена. Тръгна към стълбите, направи няколко крачки нагоре и спря. Усещаше, че Конър наблюдава всяко нейно движение, страхуваше се, че чичо ѝ ще забележи и не знаеше какво да прави. После реши просто да изчака.

— Е, Рорк — предизвикателно подхвърли Чарлз. — Давам ти възможност да започнеш пръв.

— Господи, не ми харесва този тон — каза Конър и двамата се разсмяха.

Сари продължи да се качва нагоре, притворила очи. Меката тъмнина я погълна и тя се почувства по-спокойна. Гласовете на Конър и Чарлз постепенно заглъхнаха и тя престана да ги чува. Влезе в стаята си, отиде до леглото и седна на края. Навън се спускаше здрач. Вътре беше тихо и почти тъмно. Сари затвори очи и се опита да се отпусне, но ѝ беше невъзможно. Пред очите ѝ стоеше Конър силен, мъжествен, мускулите по гърба му играят, докато тя го милва, той шепти нежни думи в ухото ѝ. Всичко това я омайваше по особен начин.

Щеше ли да може да се отдели от него да го обича само с тялото си, а не с цялата си душа и сърце? Съществуваше ли въобще такава възможност? Никога досега не беше постъпвала така с някого, дори с Евън — ако обичаше, обичаше истински. Безполезно беше да се заблуждава, че може да се промени, и то точно сега, когато усещаше присъствието на Конър навсякъде, като че ли бе влязъл в нея самата и беше неразделна част от нея. Така беше и първият път, когато го срещна. Коледа... Той я кани да танцуват... Беше най-дръзкия и самоуверен мъж в Тамагуа. Още тогава като че ли взе частица от нея, частица от сърцето ѝ. *А ако той реши да я напусне отново? Какво би направила тогава? Как би понесла загубата му?*

Не искаше да мисли за това, беше си обещала да не мисли, но не можеше. Обичаше го толкова много. Желаше го. Това чувство беше прекалено силно, за да се пребори с него. Не искаше да го загуби. Не искаше да го мрази. Искаше само да бъде до нея. Нищо повече...

Играта продължаваше и двамата мъже се въодушевяваха все повече. Чарлз беше добър играч, но и Конър не му отстъпваше по нищо. Беше като обезумял. Не можеше да пропъди образа на Сари от мислите си — тя беше пред него, бедрата ѝ леко се накланяха, виждаше нежната извивка на гърдите ѝ, усещаше дъха ѝ. Беше се качила по стълбите и сега със сигурност беше в стаята си, лежеше на леглото си, може би беше взела книга, за да се разсее. Виждаше я косата разпиляна на възглавницата, раменете ѝ се повдигат и спускат от равномерното дишане, дъхът ѝ е спокоен и тих.

— Шах и мат! — извика Чарлз, а лицето му грееше от току-що постигнатата победа. Конър се стресна.

— Къде? Как? Не мога да видя!

— Разбира се, че не виждаш — закани се с пръст Чарлз. — Можеш да бъдеш добър играч, Рорк, ако успееш да се концентрираш само върху играта, но ти не успя. Мечтаеш си за нещо като малко момче.

— Поне мечтата ми е хубава — усмихна се Конър.

С изненада забеляза как за секунди лицето на Чарлз помръкна. Мъжът се изправи, без да го погледне, и тръгна към прозореца.

— Стана късно.

— Да — рече Конър, но мислено беше при Сари, в нейната стая.

— Искаш ли да отидем в моята къщичка, да изпусим по една лула?

Конър се изненада и не знаеше какво да отговори. За първи път Чарлз го канеше в своята къща, никога дотогава не бе го правил. Винаги си мислеше, че онова място е неговата крепост и никой няма право да влиза там. Дори Сари. Без съмнение, Чарлз го бе удостоил с висока чест, но Конър не беше сигурен, че трябва да се съгласи. Отново образът на Сари нахлу в мислите му. Дишането му се учести.

— Не е ли много късно за това, Чарлз? — опита се да го отклони от желанието му Конър.

— Да, но имаме време за една лула. Хайде!

Беше като заповед, а не покана. Конър се изправи и погледна към стаята на Сари. Разкаля се за предложението на Чарлз, но трябваше да го приеме. Мека светлина идваше от горния етаж. Сари може би четеше или беше задрямала. Конър се изкашля.

— Лека нощ, Сари!

Отговорът ѝ беше толкова тих, че едва я чу. По дяволите Чарлз! Защо не му каза, че е прекалено уморен, за да му прави компания?

Чичото загаси лампата, извика „лека нощ“ на Сари, отвори вратата и кимна на Конър да го последва.

Навън вече не валеше, но снегът скърцаше под краката им. Денят си беше отишъл. Небето беше ясно, обсипано със звезди. Конър се загледа в далечината и му се стори, че вижда очертанията на планините. Може би това беше само илюзия — толкова често бе наблюдавал тази местност, че дори с вързани очи би могъл да разпознае всяко кътче в околността, без да се страхува от настъпилия мрак. Беше тихо. Само вятърът нарушаваше спокойствието на нощта. Конър се сгуши в топлата яка на палтото си. Погледна към плевнята —

беше мрачна и самотна. Защо Чарлз толкова много настояваше да го последва? Искеше да може да отгатне за какво ще говорят, но не можеше. А беше такава красива нощ! Дали лулата ще направи разговора им приятен?

Стигнаха къщичката. Чарлз отвори вратата и тя изскърца. Той бързо влезе вътре и Конър го последва. Чарлз запали лампата и стаята се изпълни със светлина. В печката тлееха въглени, които излъчваха приятна топлина. Чарлз отвори решетката и хвърли слама, за да разпали огъня. След това си свали палтото и се настани в един от дървените столове до масата.

Стаята беше оскъдно мебелирана. Нямаше горен етаж. Таванът беше нисък и пушекът от печката се виеше над главите им. В единия ъгъл имаше легло — тясно, с масивни дървени табли, покрито с дебело вълнено одеяло. По цялата стена над леглото имаше полици със списания за фермерство; на една от тях стоеше снимка — Чарлз и Бърджис с грейнали лица. Друго нямаше. Това беше къщата на Чарлз.

Конър свали палтото си и също седна на един от столовете до масата. Чарлз се беше навел и търсеше нещо в шкафа. Извади малка кутия и я остави на масата. Отвори капачето, извади силен, ароматен тютюн и го натъпка в лулата си. Запали клечка от лампата, поднесе я към лулата и вдишвайки няколко пъти, изпусна кълба дим. Въздъхна от удоволствие и подаде лулата на Конър.

— Хубаво е, че има още един мъж в къщата — каза той и се облегна блажено на стола си. — Сари няма да има смелостта да си го признае, но и тя се чувства по-добре.

Димът влезе в гърлото му, едновременно дразнещ и приятен, и Конър вдиша дълбоко. С блаженство изпусна дългата бяла диря.

— Наистина ли мислиш така?

Чарлз кимна и отново взе лулата.

— Тя се страхува от преследвачите на Моли не по-малко от мен, но е твърде горда, за да си го признае.

— Няма нищо лошо в това човек да се страхува за живота си. Независимо от кого... — започна Конър, но не довърши думите си.

— Да. Те са особено жестоки — добави Чарлз. — И аз бих бил жесток, ако нямам пари и храна. Това важи за всеки.

Конър пое на свой ред лулата и отново всмукна от тютюна.

— Няма нищо по-тежко от това децата ти да гладуват — каза го и чак тогава се замисли за същността му.

— Това не е оправдание — възпротиви се Чарлз. — Когато преди години работех като миньор в Ланкастър, ние също бяхме бедни и понякога гладувахме. Но никой не убиваше заради прехраната.

— Различно е — продължи да настоява Конър. Спомените го върнаха към времето, когато трябваше да бъде един от бандата на Моли. Какво отчаяние беше обхванало всички!

— Защо ги защитаващ, Рорк? — попита Чарлз и присви очи.

Конър въздъхна.

— Не ги защитавам — заклати глава той. — Знаеше какви хора бяха отишли в бандата. Нещата не стояха така, както смяташе Чарлз. Не всички бяха като Майкъл Дойл и Евън Травърс. Повечето момчета като Моли бяха обикновени работници, хора, които честно изкарваха прехраната си и пътят, по който бяха тръгнали, за тях бе единственият начин да променят живота си. Това, че трябваше да се пролива кръв и да има жестокост, те смятаха за неизбежно.

Докато беше сред тях, Конър разбра, че не можеш да се откажеш от тази дяволска работа, тя те влече и ти не осъзнаваш какво става с теб и как се променяш. Просто трябва да има някой, който да те спре. През тези две години в мината той имаше чувството, че всичко му е ясно, но после разбра. Онези мъже нямаха морал, те слушаха един човек, който бе всичко за тях, и сляпо следваха нарежданията му.

— Евън например не беше човек на компромисите — продължи Чарлз, издишвайки дима от лулата. — За него доброто не съществуваше! Единственият начин, по който общуваше, бе жестокостта. Приятелите му бяха същите.

Конър се замисли. Спомни си Евън и му стана тъжно. Някога го беше нарекъл „свой приятел“.

— Мисля, че Евън знаеше какво иска от живота.

— И си го получи — горчиво добави Чарлз.

Тонът му изненада Конър и той погледна стария мъж — беше сериозен, лицето му унило, погледът помръкнал.

— Някои хора наричат това „решителност“.

— Други не оценяват това, което имат. Прибягват към прибързани и необмислени решения — каза замислен Чарлз и подаде лулата на Конър. — Сари не е моя дъщеря, но винаги съм я обичал

като собствено дете. Беше добро и много послушно дете. Беше силна. Бърджис обичаше да казва, че е силна като бик, но нежна и кротка като агънце — усмихна се Чарлз.

Сравнението се хареса на Конър. Напълно ѝ подхождаше.

— Дори когато беше дете, Сари беше нещастна, очите ѝ винаги бяха тъжни. Бърджис и аз се опитвахме да я направим щастлива, грижехме се за нея като истински родители. Веднъж тя се усмихна. Не можеш да си представиш колко щастливи бяхме! — Чарлз спря за миг, въздъхна дълбоко и продължи: — Евън не беше добър човек, нито красив, нито умен, но успя да излъже Сари, а тя беше още дете. Омъжи се за него и с всеки изминал ден ставаше все по-тъжна и нещастна. Нищо не остана от тази Сари, която ние с Върнис върнахме към щастието и живота.

Гласът му трепереше от болката, която измъчваше душата му. Конър също се развълнува. Спомни си думите на Сари за живота ѝ с Евън, за самотните нощи, за пренебрежението му. През цялото време, докато живееше в Тамагуа, само веднъж бе видял Евън да докосва Сари. Тогава не можеше да си го обясни. Сега, след толкова време, Конър искрено желаше Евън да е жив, за да може да го удуши със собствените си ръце; и той да умре бавно и мъчително, както постепенно бе убивал Сари. Колко силна духом е тя, след като е могла да преживее всичко това!

Чарлз продължаваше да говори и Конър се заслуша в думите му:

— ... не бих искал това да се повтори — завърши той и замълча.

Конър премига. Не знаеше какво точно бе пропуснал. Главата му се замаиваше от дима и той изрече първото, което му дойде на ум:

— Разбирам как се чувстваш, Чарлз — и нищо повече не можа да каже.

— Това е добре — кимна удовлетворен Чарлз. — Значи разбираш защо те питам какви намерения имаш спрямо нея.

— Какви намерения? — изненадан повтори Конър.

— Към meine Kichte.

Конър преглътна. Гърлото му пресъхна. Какво можеше да отговори? Не беше подготвен за такъв въпрос. Самият той не беше решил. Искаше този път да внимава. Не трябваше да заблуждава Сари, че може да ѝ даде това, което никога не бе имал.

— Аз... аз все още не знам...

— Разбирам те — каза Чарлз и отново взе лулата. — Не мисли, че съм сляп. Вие останяхте сами по време на виелицата. Мога само да предполагам какво се е случило, но едва ли съм на грешен път.

— Не, разбира се, че не грешиш — успя да каже Конър.

— Сари е тази, която трябва да реши какво точно иска. Аз само ще ѝ помогна да направи избора си. Ще я попиташ ли дали ще се омъжи за теб? Мислех, че отдавна си взел това решение, още в Пенсилвания, но тогава Евън е бил там и не е било възможно.

— Аз изпълнявах дълга си в Пенсилвания.

— Така казваш винаги.

— Аз съм агент на Пинкертън, Чарлз. Мисля, че никога няма да мога да се откажа от тази професия.

— Искаш да кажеш, че Сари въобще не те интересува, така ли?

— Не, не е това, което си мислиш — заклати глава Конър. — Нищо подобно не съм казал.

— Тогава какво?

— Не зная какво ще се случи в бъдеще, Чарлз. Не зная какво ще стане — той пое дълбоко въздух. Не искам да прибързвам, нека нещата сами се подредят. Не искам да я нараня отново.

— И какво, цял живот ли ще бъдеш агент на Пинкертън?

— Не знам. Още не съм решил — отговори бавно Конър, опитвайки се да обмисли следващите си думи. — Едва ли мога да върша нещо друго, а Сари не заслужава такъв съпруг.

— Ами любовта? — прекъсна го Чарлз, нетърпелив да получи отговор на всичките си въпроси.

— Какво за любовта? Предвидима ли е любовта, Чарлз? Или идва ненадейно? Дали ще мога да обичам Сари? — Конър сведе глава. Болката и тъгата като че ли притискаха гърба му. — Дали ще мога да зачеркна годините на лъжа и измама?

— А опитвал ли си досега?

— А какво мислиш, че се опитвам да правя, Чарлз? Мислиш ли, че имам някакъв опит?

— Мисля, че знаеш достатъчно, но не искаш да го проумееш — промълви Чарлз. — Вярвам в теб, Конър Рорк! И ти трябва наистина да повярваш в себе си!

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Думите на Чарлз продължаваха да звучат в главата му. Конър отново премисляше всичко, докато отиваше към плевнята. Беше станало още по-студено, но той не обръщаше внимание на ледения вятър, нито на снега. Дори когато си легна и се зави през глава, още чуваше гласа на Чарлз. Животните пръхтяха в ъгъла, но Конър не ги забелязваше.

Трябва да повярваш в себе си. Лесно е да се каже. Като че ли чуваше баща си да му повтаря същите думи: „Трябва да вярваш в себе си. Конър!“

Пъхна ръце под главата си и се вторачи в тъмнината. Винаги си мислеше, че е от този тип мъже, които не са родени да имат семейство. За него работата беше всичко. Всички добри агенти на Пинкертън бяха ергени, единаци. Мъже на риска, които нямаха какво да губят. Конър смяташе себе си за точно такъв мъж. Той поемаше рискове и знаеше, че е неуязвим. Но когато светът се сгромоляса върху него, когато всичко над главата му рухна, едва тогава разбра, че може да бъде наранен до смърт.

Стисна очи, но сълзите сами потекоха по бузите му. Дори и след толкова месеци не можеше да ги сдържи, щом си помислеше за баща си. Не искаше отново да преживее загубата на някой близък. Страхуваше се да обича някого, за да не го нарани.

Дали все пак не трябваше да опита? Дали Чарлз не беше прав? Ако той наистина бе мъжът, когото Сари обича, той би могъл да я направи щастлива. Но дали той може да ѝ даде това щастие? Дали от него ще се получи мъжът, когото Сари очаква — доволен от живота във фермата, отговорен за семейството и децата?

Дори да се откаже от отмъщението...

Спомни си лицето на Шон Рорк, нежните му очи, мъдрите черти, кадифения глас. Искеше да види дали ще почувства същия гняв, заради който търсеше отмъщението. Да, желанието за мъст съществуваше, усещаше го как отново се пробужда в сърцето му, но заедно с него

растеше и съжалението, тъгата и болката. Сега те бяха станали по-силни и значими и Конър разбра, че малко по малко гневът и яростта се стопяват и изчезват. Може би една от причините беше пристигането му тук, във фермата. Може би в очите на Сари бе прозрял опрощението и то постепенно се беше настанило в душата му, без да го осъзнава и без да го иска. Може би доверието, което тя му даде, го беше променило. Сари имаше достатъчно основания да не му се доверява, но въпреки това беше отворила сърцето си отново за него, беше приела думите му за истина. Защо тогава продължаваше да я лъже? Така ли трябваше да се отплати за чувствата ѝ?

Мислеше за това дори когато виелицата ги беше хванала в канапа си. Толкова много нови неща научи и за нея, и за Евън. Разбра, че не е толкова лесно, както си го представяше. Всичко бе толкова по-различно от онова, с което той бе свикнал преди, когато живееше в Тамагуа. Дори разбра, че не Сари го е предала, тя не беше казала на Евън за отношенията им. Беше предупредила дори брат си да стои далеч от нея. Ако Конър беше на нейно място, дали щеше да постъпи по същия начин?

Повярва ѝ, когато каза, че не поддържа никакви отношения с Майкъл, че не иска да го вижда и не го е виждала оттогава. Тя никога не беше приемала техните действия и решения за правилни. Ненавиждаше жестокостта и всичко онова, което наричаха „тяхна борба“. Много често в Тамагуа я беше чувал да се кара с Майкъл. Още тогава подозираше, че тя не приема неговите постъпки. Сега вече нямаше никакво основание да не ѝ вярва. Само това негово подозрение...

Беше се вживял в професията си до такава степен, че вече не знаеше кой е всъщност. Гордееше се, че работи точно това, но беше забравил достойнствата на честта и любовта, отдавна се беше отрекъл от тях. Дали можеше да живее повече така?

Вятърът виеше в комините. Снегът шумолеше. Беше му студено и се чувстваше ужасно самотен. Но сърцето му... сърцето му бе топло. За първи път от толкова години.

Почукването по вратата потъна във воя на вятъра и скърцането на снега. Сари седна в леглото и се опита да запали лампата. Конър е, помисли си тя и сърцето ѝ заби още по-силно. Радост изпълни душата ѝ.

Грабна лампата, скочи от леглото и се втурна към вратата. Толкова дълго очакваше този миг, цели три дни и три нощи, но сега, сега той отново щеше да бъде до нея, щеше да го докосва, да почувства топлината на тялото му, да бъде щастлива.

Отвори вратата, готова да се хвърли на врата му и да го целуне. Но той бързо се вмъкна вътре. Снегът и вятърът се шумугнаха заедно с него и Сари се дръпна назад несъзнателно. За малко да се спъне в люлеещия се стол.

Не беше Конър.

Сари затвори вратата.

— Майкъл...

Той се строполи на пода, целият покрит със сняг и лед. Дишаше учестено. Трепереше.

— Майкъл? — Сари приближи лампата и седна до него. — О, Майкъл!

Той вдигна очи и я погледна. Погледът му беше странен. Очите му бяха зачервени. Целият гореше.

— Сари... — Гласът му беше друг, непознат — приглушен и дрезгав. — Сари... скъпа, страхувам се... имам нужда от твоята... помощ.

Сари се опита да свали шапката му. Челото му гореше. Косата му беше мокра. Свали и палтото му.

— Ти целият гориш! Да не си ранен?

— Не, не съм ранен.

— Тогава какво ти е? Какво се е случило?

— Треска... от няколко дни. Знам, че ти обещах... Не трябваше да идвам...

Думите му бяха откъслечни. Кашлицата го давеше и той не можеше да диша. Целият се тресеше в ръцете ѝ.

Опита се да се усмихне, но устните му само леко се разтвориха и той се свлече отново назад.

Сърцето ѝ се сви. Толкова беше бледен и отпаднал. Сигурно с последни сили се беше довякъл до къщата. Беше напълно безпомощен. Това я върна в детството — той бе по-големият, но толкова безотговорен и безгрижен, все я очароваше с веселите си истории, които непрекъснато фантазираше.

— Няма нищо — нежно каза Сари. — Просто... се изненадах. Не те очаквах.

— Дойдох само да те видя — промълви Майкъл. — Аз съм с Тими и Шон О'Малъри.

С цялата банда убийци, помисли си Сари.

— Те ли те оставиха тук?

— Не мислеха, че... ще им разрешиш да... останат.

Майкъл се опита да се изправи, но усилията му предизвикаха нова кашлица. Сари взе кърпата от джоба му и я поднесе към устните му.

— Стой спокойно!

— Аз... не искам да те тревожа. Само ме... премести в плевнята, мила... там ще съм по-добре.

В плевнята? Сари изтръпна. Ами Конър! Конър, който търсеше мъжете, убили баща му. Въпреки че не й беше казал, тя подозираше, че Майкъл е един от тях.

— Не можеш да останеш тук, Майкъл — отчаяно проплака Сари. Майкъл се вгледа в нея с умоляващ поглед.

— Сари... скъпа... съжалявам...

— Няма защо да съжаляваш, Майкъл.

Сари се колебаеше какво да направи. Погледна към вратата. Как да му обясни? Каквито и да бяха отношенията й с Конър, за него най-важно си оставаше отмъщението. Тя беше сигурна в това. Нямахше да може да го спре. А колкото до брат й...

Сари прехапа устни. Как да разбере и да предвиди реакцията на Конър? Какво ли щеше да направи Майкъл? Дали поставянето на бомбата и смъртта на бащата на Конър е достатъчно отмъщение за брат й? Дали щеше да спре дотук? Дали не искаше да убие самия Конър? Майкъл се беше втренчил в нея. Уплашеният поглед помрачаваше още повече лицето му, бледо и изпито от болестта. Сари се обърна към него и се вгледа в очите му. Искаше да разгадае изражението му. Тъмната коса покриваше челото му. Устните му се мъчеха да се усмихнат. Нейният брат! Въпреки че се беше отрекла от него, въпреки че не искаше да го вижда повече, не можеше да го изгони на студа.

Сърцето й се сви и болката отново се върна в душата й. Нейният брат! Беше му разказала всичките си подозрения за Джейми О'Брайън.

Дори на съпруга си не беше споделила нищо от това, което довери на Майкъл. Може би заради това Евън бе мъртъв. Не искаше същата съдба да сполети и брат ѝ.

Сари помилва косата му и зарови пръсти в нея — беше топла и мокра.

— Майкъл, обещавай ми, че ако ти кажа нещо, ти няма... обещавай ми, че ще се постарая да ме разбереш.

Майкъл смръщи вежди.

— Какво?

— Обещавай ми първо — настоя Сари.

— Мила, аз не мога... — и отново се закашля. Целият се тресеше.

Сари взе ръката му и я помилва.

— Моля те, Майкъл, обещавай ми!

Майкъл кимна. Сари все още се колебаеше дали да му каже истината. Не знаеше какви думи да подбере, как да започне.

— Ще останеш в къщата на чичо.

Майкъл започна да протестира, но Сари сложи ръка на устата му и той замълча.

— Не можеш ли да разбереш, Майкъл? В плевнята има друг човек.

Майкъл присви очи и подозрително я изгледа.

— Друг човек? Кой е там?

— Конър Рорк.

Новината го порази. Майкъл направо подскочи, но това само поднови кашлицата му и той се задъха. Когато Сари се опита да му помогне, той отблъсна ръцете ѝ.

— По дяволите, Сари! — успя да каже най-накрая. Очи те му искряха от ярост и гняв. — Онзи предател! Защо е тук? Защо сестричке? Да не би отново... да спиш с него?

Сари се отдръпна и Майкъл се свлече на пода, без да има сили да се задържи.

— Това не е твоя работа! — каза твърдо тя.

— Това е жестоко... не трябваше...

— Това е моят живот и аз ще постъпвам, както намеря за добре — рече Сари. — И преди съм ти го казвала. Ще ти помогна, Майкъл,

но... моите отношения... моята връзка с Конър не те интересува!
Разбра ли?

— Но... той ни предаде...

— Това е минало, Майкъл!

— За теб!

Сари се вгледа в него.

— И за тебе трябва да е така, Майкъл, ако ли не — можеш да си вървиш още сега.

Мускулите на лицето му потрепваха злобно, но изтощението постепенно ги смекчи и той отново побледня. Подпря се на ръката си. Беше прекалено слаб. Тялото му потрепваше, но не можеше да се помръдне. Той се поколеба, после бавно каза:

— Добре, момиче...

Сари стана и му подаде ръка. Той я хвана и я задържа. Опита се да стане. Краката му се люлееха. Трябваше да го прегърне през кръста. Майкъл се облегна на нея. Тялото му гореше. Тръгнаха към вратата. Беше й много трудно да пристъпва. Все пак успяха да стигнат до вратата и Сари отвори. Вятърът я блъсна. Ледените иглички се забиха в лицето и ръцете й. Студът проникна през тънката й нощница. Тя погледна навън — откъм плевнята беше тихо и тъмно; единствено вятърът и затрудненото дишане на Майкъл нарушаваха покоя. Снегът скърцаше под краката им. Вървяха плътно долепени до стената. Едва го придържаше, имаше усещането, че вървят цяла вечност. Когато найсетне стигнаха вратата на Чарлз, Сари почука и се притисна до брат си, за да го задържи прав.

— Onkle, Onkle, аз съм — прошепна тя.

Не можа да разбере дали чичо й я чува. Вятърът беше толкова силен, че отнасяше думите й надалеч. Вратата обаче се откряна. Чарлз остана зад нея. Чу се прещракване от зареждане на пушка и дулото й се показа през процепа.

— Аз съм, старче, махни... махни пушката! — каза Майкъл.

Чарлз изтръпна.

— Сари?

— Аз съм с Майкъл — отговори ти. Onkle, Майкъл е болен!

— Майкъл? — в гласа му се усещаше изненада и неодобрение.

За секунди Сари си помисли, че сигурно ще откаже да ги приеме и ще прогони Майкъл, но Чарлз свали пушката и отвори вратата

широко.

— Влизайте! — каза бързо той.

Чарлз прегърна Майкъл през кръста и той се облегна на него. Влязоха вътре тримата заедно и отведоха Майкъл до леглото. Той се отпусна безпомощно.

Чарлз затвори вратата и запали лампата. Светлината ѝ бе слаба, но достатъчна, за да може Сари да види не одобрението в очите на чичо се.

— Майкъл — започна бавно той, — защо се върна при нас?

— Болен съм... може би... умирам — каза Майкъл.

— Все още не умираш, въпреки че точно това заслужаваш — рече Чарлз и поклати глава.

— Моля те, Onkle!

— Той винаги ни носи беди — продължи тъжно Чарлз. — Знае ли, че Рорк е тук и спи само на няколко ярда от къщата?

— Знам, че е в плевнята каза Майкъл. Поне не е... в леглото на сестра ми.

— Защо се върна, Майкъл? — настоя Чарлз. — И не ми казвай, че просто си минавал оттук. Колорадо е доста далече от Тамагуа.

— Исках да... видя... сестра си.

— Мислех, че вече си разбрал — тя не те иска тук.

Майкъл се сви в леглото и сложи ръка на челото си.

Липсва ми...

— Ja — промърмори Чарлз. — Както мишката липсва на котката.

— Ти... никога не си... ме обичал, Onkle.

— Ja — съгласи се неохотно Чарлз. — Ти си нашето нещастие, Майкъл Дойл! Винаги ни носиш само беди. Ти си като лоша поличба.

— Спрете и двамата — извика Сари. — Остави го, Onkle! Казах му, че може да остане няколко дни само докато се възстанови.

— Ти си истински ангел, миличка!

Сари строго го изгледа.

— Престани да ме дразниш, Майкъл — отсече тя и се обърна към чичо си. — Ще отида да му донеса малко супа. Целият гори. Но не искам Конър да разбере, че е тук. Не искам да се изпречваш на пътя му, Майкъл! Разбра ли какво ти казах?

Майкъл изведнъж се разтрепери още по-силно. Усмивката му беше едва забележима.

— Защо, Сари? Страхуваш се... за мен?

— Не, не се страхувам за теб — излъга тя.

— За него ли?

— Ти вече се опита веднъж да го убиеш!

Майкъл се намръщи.

— Какво... искаш да кажеш?

Сари пристъпи към него, наведе се и го погледна право в очите.

— Кажи ми, Майкъл, но истината! Ти ли уби бащата на Конър?

Чу тежката въздишка на чичо си и му направи знак да мълчи.

Майкъл погледна сконфузен и неразбиращ.

— Баща му? И защо... по дяволите... ще го правя?

Искрица надежда припламна в сърцето ѝ, все още му вярваше, а толкова много пъти я бе лъгал!

— Беше ли там? Кажи ми!

— Къде да съм... бил?

— Домът на Конър е бил взривен от бомба през юли миналата година. Баща му е бил убит — Сари спря за миг и отново се вгледа в очите на брат си — те излъчваха злоба. И последната ѝ надежда умря. Имаше чувството, че ще се задуши. — Бил си там...

— Не знаехме... че баща му... е там — едва успя да промълви Майкъл.

Думите му ѝ причиниха такава мъка и отчаяние, че ѝ причерня и тя усети как полита назад. Подпря се на масата и закри лице с ръцете си. Значи той наистина е бил там. Той е убил бащата на Конър. Искаше ѝ се да не го беше питала. По-добре щеше да бъде, ако само се съмняваше. По-добре щеше да бъде, ако само го подозираше, без да е сигурна. Но сега вече знаеше... Сари се обърна към чичо си и видя в очите му съчувствие, но то не я успокои. Как щеше да живее с тази истина? Как щеше да облече най-красивата си рокля и да отиде с Конър на коледния бал, след като знаеше, че брат ѝ е убиецът на единствения човек, когото някога Конър бе обичал. Той никога нямаше да прости на Майкъл и тя не можеше да го вини. За себе си също не беше сигурна, че някога ще му прости.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи и тя се обърна с гръб към Майкъл.

— Отивам да донеса малко супа.

Отвори вратата и излезе навън в студената тъмна нощ.

Чарлз я последва, без да каже нищо. Сари чуваше стъпките му, знаеше защо беше тръгнал след нея, но не се обърна. Когато влязоха вътре, той закачи палтото си и въздъхна.

— Само беди ни носи, Сари.

— Той е от нашето семейство.

— Проклет да е!

— Onkle!

— Не мога да се преструвам, че съм щастлив да го видя, мила, не мога — продължи тъжно Чарлз. — Той ти причини толкова много болка, съсипа целия ти живот. Още от малък непрекъснато те тормозеше. Той е белязан от дявола, кръвта му е заразена, той никога няма да стане добър.

— Той ми е брат!

— Една случайност, нищо повече.

Сари въздъхна.

— Не мога да го прогоня. Не мога и да го променя.

Чарлз тъжно наведе глава. Отиде до печката и си наля кафе, но не отпи. Лицето му беше изкривено от болка.

— Не можеш да продължаваш да рискуваш заради него щастието си, Сарилин — промълви той. — Идва време, когато всеки сам трябва да плати за греховете си. Не можеш цял живот да го криеш и щом се появи, да тичаш да го спасяваш.

Думите на чичо ѝ бяха самата истина.

— Той е болен...

— Той винаги си намира причина!

— Да не би да искаш да кажеш, че трябва да го изгоня?

— Ти го беше предупредила да стои настрана от тебе и да не се меси в живота ти. Покажи му, че държиш на думите си, Сарилин.

— Не мога да повярвам, че го казваш!

Чарлз кимна рязко.

— Отдавна чакам да ти го кажа.

— Но той ще остане само няколко дни.

Чарлз въздъхна.

— Прекалено дълго е — настоя той. — Бъди разумна. Кажи истината на Рорк. Кажи му, че Майкъл е тук.

— Не мога. Не зная как би реагирал Конър. Майкъл е отговорен за смъртта на баща му. Той го е убил. А Конър иска да отмъсти. При

първа възможност той ще убие Майкъл.

— Преди Майкъл да е убил нас?

Сари изтръпна и погледна чичо си ужасена.

— Onkle, не го мислиш наистина, нали? Та Майкъл е от нашето семейство! Той не би ни наранил!

— Така ли? — попита Чарлз и повдигна вежди. — Забрави ли онази нощ? Забрави ли нападението?

Сърцето ѝ отново се сви. Тръсна глава. Не искаше да повярва.

— Ние не знаем дали е бил той.

— А кой е бил, Сарилин? Кой? Рорк ни каза за пъклените им планове. Не мислиш ли, че точно затова се е върнал Майкъл?

— Но той е мой брат!

— Този твой брат е убиец, Сарилин! — извика отчаян Чарлз. — Той отдавна не мисли за теб като за семейство, мила! Ще позволиш ли да рискуваме живота си, като го оставиш тук, при нас?

Сари наведе глава. Не смееше да погледне чичо си в очите. Знаеше, че той осъжда постъпката ѝ.

— Мисля, че грешиш.

— Толкова ли си сигурна? Можеш ли да се закълнеш в живота си?

— Не мога просто така да го изхвърля на студа.

— Тук няма място за лоялност, Сарилин!

— Може би, но аз... когато бях малка той се грижеше за мен. Длъжница съм му, Onkle.

— Ти вече достатъчно рискува. Тогава спаси и неговия живот. Толкова ли е голям дългът ти към него, че пак да рискуваш?

— Не е така.

— А как е, Сарилин? Сари, умолявам те, недей! Не бъди глупава! Ако направиш това, Сарилин, то трябва на всяка цена да кажеш на Рорк, че Майкъл е тук. Поне така ще сме сигурни, че той може да ни защити.

— Тази защита ще ми струва много скъпо — отвърни Сари тъжно. Казах ти, че той преследва Майкъл.

— Ако му кажеш за Майкъл и го помолиш, да не му причинява нищо лошо, той ще те послуша, Сари.

Сари изненадана го погледна.

— Мислиш ли?

— Той те обича, мила.

— Никога не ми го е казвал.

— Може и да не ти е казвал, но е така. Той не иска да те нарани отново.

Сари погледна чичо си.

— Ако можех да бъда сигурна в това...

— Сарилин...

Сари сложи ръка на рамото му и го прекъсна.

— Не казвай нищо повече, Onkle. Моля те, спри! Нито дума повече! Уморена съм и... искам да си помисля.

Чарлз остана сериозен, но кимна в знак на съгласие.

— Лека нощ тогава, мила, и помни какво ти казах.

— Да, ще го помня — отговори Сари и изпрати чичо си с поглед, докато той излезе навън.

Леденият вятър го обвини. Вратата се затвори. Отново бе сама. Стаята ѝ се стори зловеща и самотна. Започна да трепери. Думите на чичо ѝ още звучаха в ушите ѝ. Той е убиец! Точно това най-много я шокира. Тя не се самозалъгваше. Знаеше ролята на Майкъл в бандата, знаеше и неговата същност. Евън и приятелите му криеха от нея, но тя все успяваше да научи по нещо. Самият Майкъл се опитваше да я заблуди с красиви думи и нежни усмивки, но това не можеше да прикрие истината — брат ѝ вярваше единствено в насилието и убийството. Смяташе, че правото да отнема живота на другите му е дадено едва ли не от Бога.

Майкъл беше убиец и тя го знаеше. Но в сърцето ѝ той беше неин брат и човек от нейното семейство. А един мъж не убива собственото си семейство. *Дали беше наистина така? Можеше ли да убиеш семейството си? Можеше ли Майкъл да стори това?*

Сари мразеше въпросите — те я караха да се чувства несигурна. Искеше да повярва на Майкъл, но съмнението все не си отиваше и точно това я измъчваше.

Все още трепереше. Загърна шала около врата си, но не почувства топлина. Може би пък нямаше никаква опасност. Сега, когато Майкъл беше болен, той просто имаше нужда от нейната помощ. Майкъл не би я предал, той ѝ обеща да не се изпречва на пътя на Конър. Когато оздравее, ще си тръгне и тайната за него ще остане между нея и чичо и. Конър нищо нямаше да разбере. Понякога лъжите

помагаха. Именно с лъжа тя беше спасила живота на Майкъл и не позволи на Конър да си изцапа ръцете с неговата кръв. Така успя да запази единствените мъже, които обичаше — Конър и Майкъл.

Все още чуваше предупрежденията на чичо си: „Не можеш цял живот да го криеш и да го спасяваш.“ Но той беше нейната слабост и винаги получаваше от нея това, което иска. Бяха изживели заедно детските си години, бяха се грижили един за друг и това не можеше да се забрави просто така. Имаше и още нещо, което дори Чарлз не разбираше. Майкъл бе нейният единствен брат и тя го обичаше. Въпреки всичко.

Имаше и още нещо, което и беше трудно да признае дори пред себе си. Сари знаеше, сигурна беше, че Конър не би се поколебал да убие Майкъл, ако му кажеше къде е. Не е толкова лесно за него да пренебрегне смъртта на баща си, честта, достойнството и гордостта си. Колкото и да го моли, той пак ще го убие. За него отмъщението беше на първо място. Колко много ѝ се искаше да повярва, че не е така.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сари излезе навън с купа топла супа. Вече не валеше сняг, но вятърът все още носеше ледени иглички, които пощипваха бузите ѝ. Дъхът ѝ излизаше на големи бели облаци. Докато бързаше към къщичката на Чарлз, непрекъснато се оглеждаше за Конър. Страхуваше се да не я види, въпреки че знаеше, че е излязъл на полето. Чарлз все още настояваше да му каже, но тя не можеше да се реши. Единственото, което искаше сега, бе да помогне на Майкъл да се възстанови. Тежестта в гърдите ѝ беше понамаляла, но продължаваше да я измъчва.

Отвори вратата, влезе вътре и въздъхна. Майкъл спеше неспокойно. Дишаше тежко и гърдите му свиреха, дробовете му бяха болни. Чичо ѝ му направи лапа от лук. Острата миризма изпълваше цялата стая. Сари затвори вратата внимателно и остави купата на масата. Свали шала от главата си и го преметна през облегалката на стола. Отиде до Майкъл и сложи ръка на челото му.

Той веднага отвори очи, погледна я и бегла усмивка премина по устните му.

— Мислех, че си ме изоставила, миличка.

Сари премести купата по-близо.

— Донесох ти нещо за хапване.

Майкъл се опита да стане, раменете му потръпнаха и кашлицата го задави. Лапата с лук, увита в кафява хартия падна от гърдите му и той леко я избута на пода.

— Казах му, че няма да помогне — промърмори той.

— Не е така! Помага и ти го знаеш! Вече си по-добре — не се съгласи с него Сари.

— Не, не се чувствам по-добре.

— Със сигурност си по-добре. Дори видът ти е друг.

Майкъл отново се усмихна. Не беше онази усмивка, която тя познаваше, но имаше малко сърдечност в нея. Сари се почувства задължена да му отвърне по същия начин и на свой ред се усмихна.

— Ето такава те познавам. Отново си същата Сари.

Усмивката ѝ изчезна мигновено. Тя взе купата и му я подаде. Той я пое и започна да се храни. Сари почака малко и след това реши да поговори с него.

— Майкъл, знаеш, че не можеш да останеш дълго тук. Въпрос на дни е Конър да те открие.

— Ами остави го да ме открие тогава — отговори Майкъл с пълна уста. — Нямам нищо против да се срещна с копелето.

— Не ти ли стига това, че уби баща му?

Майкъл се обърна към нея. Очите му искряха от злоба.

— Той причини смъртта на деветнадесет мъже, Сари — грубо извика брат ѝ. — Твои приятели. Мои приятели. Съпруга ти. Деветнадесет мъже. В библията пише: „Око за око“. Това са тридесет и осем очи, а аз съм избол само две.

Думите му я ужасиха.

— Така пише в Стария Завет — уточни Сари. — В Новия Завет такива думи няма, освен това те бяха престъпници, Майкъл. Евън също. И ти си като тях — ако те открият, тебе също ще те обесят.

— И какво от това? Ти ще ме жалиш, нали? По същия ли начин ще тъгуваш и за мен както за съпруга си, Сари?

— Не си справедлив към мен!

— Така ли? — попита грубо Майкъл. — Ти не си от верните съпруги, Сари!

— Не, но не съм го предала — отвърна спокойно тя.

— Не съм казвал, че си го предала.

— Но си го помисли! Ти измисли цялата тази история за мен. Че аз съм ви предала на Конър.

— А какво друго трябваше да си помисля?

— А какво ще кажеш, ако аз нищо не съм знаела за това? Евън и аз не се разбирахме, бракът ни не вървеше, дори беше станал непоносим. Той не споделяше плановете на Моли с мен, нито пък ти. Откъде бих могла да разбера нещо? Как бих могла да го кажа на Конър?

— Но ти знаеше, че е агент на Пинкертън!

— Научих го много по-късно. Точно когато ти го казах. Спасих ти живота, като те предупредих, Майкъл.

— Но не каза на Евън!

Сари отново се ужаси. Да, това беше истината. Не можеше да я отрече. Не беше казала на Евън, че подозира Конър в предателство. А можеше да го предупреди и той да избяга. Беше го оставила да върви към смъртта. Беше пожелала смъртта му.

Сари наведе глава. Купчината лук от лапата беше все още на пода — мръсна, мазна, навяваща тъга. Душата и пустееше. Всеки ден отново и отново преживяваше смъртта на Евън — виждаше го как отива към бесилката, ризата му се развява от вятъра, лицето му е наведено надолу към гърдите. Не можеше да забрави този ден, никога нямаше да може да го забрави. Той не пожела да я погледне дори. Майка му и сестра му я упрекваха с ледени очи. Всички се бяха отчуждили от нея. Всяко едно движение, всяка една дума беше насочена срещу нея. Всички я обвиняваха. Затова не можеше да остане в Тамагуа нито ден след обесването му. Страхуваше се да не нахлуят в дома ѝ посред нощ. Страхуваше се, че ще трябва да плати за предателството си.

— Ти не знаеш как точно стана — каза бавно Сари. — Ти просто не знаеш.

— Евън никога не ти е посягал, Сари. Знам това със сигурност. Ако беше вдигнал ръка срещу теб, щях да го убия.

Лицето му се изкриви, очите се притвориха, скулите изпъкнаха. Сари се чудеше кое най-много предизвиква гнева му — тя или споменаването на Евън.

— Сари, ти винаги си била зависима от някого, винаги си се покорявала.

— Това време отдавна отмина — горчиво промълви тя. Знаеше, че в мислите си брат ѝ беше далече, в онова време, когато родителите им бяха все още живи; когато все още имаха семейство, а тя и Майкъл бяха много близки. Баща им почина в мината, майка им се стопяваше пред очите им от треската и умря малко след това. Тогава Сари не беше на себе си. После отиде да живее при чичо Чарлз и леля Бърджис, а Майкъл пое по грешния път.

Макар и малко Майкъл и Конър си приличаха. Майкъл беше на десет години, когато родителите им починаха, и вече беше разгневен на целия свят. Смъртта на баща им при срутване в мината само подсили този гняв. Майкъл стана член на една от бандите в града и въпреки грижите на Чарлз и Бърджис той рядко се завръщаше в

къщата при тях, дори не се хранеше там. Проклинаше съдбата. Ненавиждаше живота. Това го тласна към бандата, която се беше обявила срещу управниците.

Сари го погледна и си спомни колко добър беше и как се грижеше за нея. Родителите им ги бяха лишили от ласки и обич, но тя получаваше обичта на Майкъл. Колко вечери поред майка им не се прибираще от бара, а той я държеше на коленете си и я хранеше...

Сигурно вече беше забравил онези дни и какво означаваха един за друг.

Изненада се, когато Майкъл се обърна към нея и я погледна мило. Очите му излъчваха топлина и разбиране.

— Не ти беше лесно с мен през последните години, нали, момиче? Мразиш ли ме?

Сари въздъхна.

— Не те мразя, Майкъл — отвърна вяло тя.

— Но би искала да си отида, нали?

— Животът ни е различен, Майкъл. Различни неща ни вълнуват. Не ми... не ми харесва начина ти на живот, нито средствата, с които се бориш. Жестокостта... убийствата... — тя го погледна открито и продължи: — Да, бих искала да не ме забъркваш отново. Искам да си отидеш.

— Няма друг начин — каза горчиво Майкъл, но в очите му вече припламваха искрите на злобата, яростта и фанатизма. — Компанията ти го изисква, нали?

— Майкъл! — не се стърпя и извика Сари, след това стана.

— Добре, добре — той хвана ръката ѝ и я накара да седне отново. — Съжалявам. Кажете ми само едно нещо, Сари! Защо Рорк е тук?

Тя издърпа ръката си.

— Не искам той да пострада. Обещай ми, че няма да го нараниш! Обещай ми!

— Сари...

— Обещай ми!

Майкъл въздъхна тежко.

— Добре, обещавам ти да не го наранявам, поне докато съм тук — увери я той, а на лицето му изгря усмивка — странна, неразгадаема. — Обещавам ти, но не мога да му се доверя, не разбирам какво души

около сестра ми, какво търси, освен ако не е същото, което търсеше в Тамагуа.

— Майкъл!

— Сари, скъпа, просто ми кажи! Не искам да ти се случи нещо лошо.

Сари се изсмя.

— Много интересно! Точно заради това и Конър е тук.

Майкъл я погледна изненадан.

— Той каза, че съм в опасност и че съм белязана за следваща жертва. Дошъл, за да ме защитава.

Майкъл стана изведнъж много сериозен. Точно заради това Сари реши, че Конър е казал истината.

— Наистина ли съм в опасност? — попита тихо тя.

— Трябва да го разбереш, Сари. Те всички мислят, че ти си дала информацията на Конър и си ни предала.

— И ти не им каза нищо? Не ги ли убеди, че не е така?

Майкъл замълча, само погледна отчаян към сестра си и лицето му помръкна.

— Не можех да им кажа, че не е така, защото не знаех. Но сега ще им кажа да не те преследват. Това поне мога да направя.

— Но то не означава, че няма да бъда повече белязана, нали?

— Да, за съжаление — съгласи се Майкъл.

— А ти затова ли дойде? — попита Сари и сърцето ѝ замря в очакване. — За да ме убиеш? Затова ли беше нападението?

Майкъл я погледна изненадан.

— Не знам за какво говориш!

— Нападнаха ни и пребиха Onkle — поясни Сари.

— Не са били от нашите! За бога, Сари, ти си ми сестра! — извика Майкъл. — Може за теб това да не означава нищо, но аз все още те обичам. Ти спаси живота ми и ще направя всичко възможно, за да запазя и твоя.

Сари мълчеше. Признанията на брат ѝ я шокираха. Не беше повярвала на Конър, когато ѝ каза, че е в опасност, но сега повярва на Майкъл, че може да я спаси. Защо обаче Майкъл казваше, че те не са предприемали нападение? Не знаеше какво да мисли и не искаше да мисли.

— Всичките ти приятели са мъртви, братко продължи уверено тя.
— Този начин на живот също е мъртъв. Пинкертън унищожи бандата ви. Крайно време е да го разбереш и ти, и останалите.

Майкъл стисна устни и каза през зъби:

— Грещиш, Сари!

— Деветнадесет мъже бяха обесени, но не защото Конър ги е предал, а защото са престъпили законите. Колко още трябва да умрат? Колко още, Майкъл?

— Още не е дошъл краят. Имаме други планове...

— Докато те видя да висиш на бесилката ли? — прекъсна го Сари. Скочи бързо, грабна шала си от стола, уви го около главата си и се обърна към него. Лицето на Майкъл беше гневно и очите му светеха от ярост. — Искам да разбереш само още едно нещо, Майкъл. Не се грижа за теб, за да те видя после мъртъв. За последен път ти помагам. Това е последната ми дума. След два дни е Коледа, дотогава искам да си си отишъл.

Погледът му беше безизразен, очите студени. Тишината беше тягостна и напрегната. Само кимна — рязко и твърдо.

— Разбирам те, мила сестричке.

В думите му имаше и малко тъга. Сари завърза шала си на възел и излезе.

Конър продължаваше да се бори с оградата. Бодливата тел подскачаше около ръкавиците му, а вятърът вледеняваше лицето му. Студът като че ли се промъкваше през палтото. Конър спря за малко и избърса челото си с опакото на ръкава. Полето се простираше, докъдето очите му виждат — чак до белезникавия хоризонт. Тежка земя! Ако успееш да се пребориш с нея, получаваш богати дарове! Имаше какво да очаква от тази земя и щеше да го получи! Някак странно спокойно беше тук и равнината. Толкова спокойно, че даже самотно. Въпреки това му харесваше. Обичаше тази земя! Замисли се как ли ще изглежда, когато бъде засадена с пшеница и царевица, как високите им стебла ще се полюшват от силния вятър. Запита се дали ще му хареса една такава промяна и се усмихна. Само преди месец дори мисълта за земята го караше да потръпва, да се чувства изоставен, самотен и чужд. А сега? Сега си представяше как ще изглеждат тези ниви напролет и му ставаше приятно.

Конър Рорк — земеделец! Господи, как ли щяха да му се смеят приятелите, ако научат!

Изведнъж се натъжи. Приятелите... Опита се да си спомни лицата им. Тогава разбра — той нямаше приятели. Беше сам, както сега, само студеният вятър виеше, а бодливата тел проблясваше на зимното слънце. Беше станал приятел с бандитите на Моли. После се обърна срещу тях — службата му го изискваше. Изправи ги пред закона да отговарят за делата си, без да съжалява.

Имаше и баща... Имаше Сари...

Зачуди се дали тя щеше да му се смее, ако го види да обработва земята. Дали въобще си го беше представяла някога така. Как ли щеше да се чувства, ако останеше тук завинаги.

От няколко дни искаше да ѝ зададе всички тези въпроси, но все не успяваше да намери подходящ случай, за да поговори с нея насаме. Чарлз все се навърташе около тях, ако пък го нямаше, Сари изчезваше тайнствено от стаята — или отиваше да дои кравите, или да нагледа животните.

Толкова много въпроси имаше към нея, а тя напоследък избягваше погледите му. Все изглеждаше напрегната и уморена. Конър знаеше какво означава това, той познаваше Сари много добре. Сигурно тя съжаляваше за дните, прекарани заедно по време на бурята. Тя обичаше да премисля нещата твърде много.

Конър се загледа надолу по посока на къщата. Чарлз беше там и поправяше своята част от оградата. Конър му махна с ръка. Чарлз го разбра и на свой ред му махна да се прибират. Конър избърза, за да открие Сари, преди Чарлз да се е прибрал.

Почти беше стигнал, когато я забеляза да пресича двора, цялата увита в шал, само брадичката ѝ се виждаше. Не беше я виждал досега да бърза толкова много, почти тичаше. Носеше нещо в ръце.

Конър се усмихна, избърза напред и се притисна до стената. Когато Сари наближи, той изведнъж изскочи пред нея, грабна я за раменете и я привлече към себе си. Тя извика от уплаха и изпусна нещо на земята. То се търкулна беше купа. Остатъците от храната се разсипаха по снега.

— Конър! — извика тя почти без дъх. — Изплаши ме!

— Извини ме, любов моя — той се усмихна, наведе се и взе купата, загърна я отново в кърпата и ѝ я подаде. — Кого си хранила?

— А... ами птиците — неуверено отвърна тя и тръгна към вратата.

— О! Не знаех, че обичат супа.

— Да — отговорът ѝ прозвуча доста странно. Сари отстъпи назад и наведе очи. — Ти нали работеше по оградата?

— В момента имам почивка — каза весело Конър. — Помислих си, че доста отдавна не сме били сами и реших да се прибера по-рано.

— О, така ли? — засмя се Сари, но лицето ѝ остана сериозно и напрегнато. — Мога да отгатна защо.

— Ами да, защо не ми направиш чаша кафе? Много е студено навън, а аз доста поработих.

— Разбира се — отвърна Сари и пое дълбоко въздух.

Отвори вратата и Конър я последва. Топлината на стаята беше приятна. Миришеше на прясно изпечен царевичен хляб, на фасул и шунка. Конър затвори врата и се облегна на стената. Наблюдаваше как Сари оставя купата, след това развива шала от главата си и къдриците ѝ се разпиляват по раменете. Сари свали и палтото си и го закачи зад вратата, след това отиде до печката и взе порцелановия чайник, който винаги беше пълен с горещо кафе.

Конър разкопча палтото си и свали шапката. Беше му приятно да усеща Сари близо до себе си. Беше толкова нежна — дори начинът, по който наливаше кафето, му доставяше удоволствие. Главата ѝ беше леко наклонена и откриваше прекрасната ѝ шия. После го погледна и страните ѝ пламнаха.

— Защо ме гледаш така?

— Просто те гледам.

— Но защо?

— Защото си много красива, Сари!

Взе чашата и седна на стола до масата. След това протегна ръка и я прегърна през кръста. Привлече я към себе си и се сгуши в нея — ухаеше на студ и кафе.

— Липсваше ми през последните дни, любов моя!

Сари сложи ръце на гърдите му и се наведе към него.

— Ти също ми липсваше — каза тя, но в гласа ѝ прозвучаха нотки на безпокойство.

Конър се смяташе за добър познавач на душите на хората и това не му убягна.

— Какво има, Сари? Какво те тревожи? — попита нежно той.

Сари го погледна невинно.

— Няма нищо.

— Не ме лъжи, Сари! Толкова дни наред не ме поглеждаш и отбягваш очите ми. Какво има, Сари? Да не съм сгрешил в нещо? Каж ми, моля те!

Тя наведе глава и промълви:

— Не, не, няма нищо! Всичко е наред!

— Тогава защо изглеждаш така?

Сари се дръпна назад, разпери ръцете си и се обърна към печката.

— Просто... няма нищо.

Конър се разтревожи.

— Мислех си за Коледа, за танците. Това е всичко. Нямам... какво да облека.

Конър си спомни за плата, който извади от шкафа ѝ и го даде на Чарлз, за да го занесе на мисис Ландърс, когато тръгна за Удроу във вилицата. Мисис Ландърс можела да я ушие, поне така каза Чарлз, когато Конър му обясни какво точно харесва Сари, но роклята вее още не беше готова и сигурно нямаше да стане за празненството.

— И в най-обикновената рокля ти пак ще бъдеш красива, мила — опита се да я успокои Конър. — Но не това те тревожи, нали?

Сари го погледна през рамо. Страните ѝ още горяха. Гледаше го развълнувана и притеснена.

— Ето това е — каза Сари, като че ли искаше да се защити от нещо, после пристъпи към него, хвана ръцете му, наведе се и го целуна по устните нежно и силно.

— Липсваше ми... — прошепна тя.

Конър се усмихна. Прегърна я и я притисна до себе си, говорейки близо до устните ѝ.

— Каквото и да облечеш, ти ще бъдеш най-красива!

Сари се усмихна.

— С рокля от памук?

— Е, аз ще имам камара кифлички пред себе си и няма да те гледам — подразни я той.

— Значи кифлички, така ли? — закачаше се Сари и отново го целуна. — И цигулар, който да ти припява нежно?

— Няма ли да има валс?

— Надявам се, проповедникът да му забрани, защото това е дяволски танц, а и не е на мода вече — каза Сари през смях.

— Е, да, едно невинно момиче би могло да се замае от валса и да попадне право в лапите на греха. Само едно докосване и край — Конър потръпна и се разсмя.

Сари също се засмя. Гласът ѝ беше нежен и звънлив.

— Надявам се, че всичките тези години в енорията са те променили и без съмнение ще отидеш в Рая. Един танц не бива да те отклонява от правия път.

— Аз през цялото време се опитвам да не вървя по правия път.

Сари сложи пръст на устните му.

— Мисля, че окончателно се провали и няма връщане назад.

— За мен Раят е тук, Сари, тук, където си ти.

Беше сериозен. Сари се дръпна назад и извърна очи от него. Лицето ѝ помръкна. Конър още повече се разтревожи. Приблужи се до нея. Отчаянието ѝ се предаде и на него. Страхуваше се, че са се отчуждили и няма да може да я върне при себе си. Хвана ръката ѝ и склочи пръсти около китката ѝ — беше малка и нежна, с почти прозрачна кожа.

— Сари, любов моя, трябва да поговорим!

Отначало помисли, че тя ще откаже, че ще се дръпне и ще избяга, но Сари не помръдна. Вгледа се в очите му, като че ли търсеше нещо, и каза:

— Да, знам.

След това се притисна към него. Конър я прегърне отново и се вгледа в очите ѝ — в тях имаше страх, не, не точно страх, а безнадеждност и самота.

— Само, моля те, не днес... Има някои неща... трябва да премисля всичко...

— Какви неща?

— Просто някои неща, Конър — каза Сари с разтревожен глас и нежно се усмихна. — Моля те, нека поговорим друг път.

Той кимна. Отговорът ѝ не можа да го успокои. Мълчанието ѝ правеше напрежението още по-осезаемо и това го плашеше. Той погледна към нея, без да я вижда — пред очите му бяха хартиите по стената, здрача, който се спускаше навън и който обграждаше душата

му. Изведнъж се почувства много самотен и тъжен, като че ли всичко му се изплъзваше, дори и Сари.

— Нещо не е наред — повтори той.

Сари отрече с глава.

— Върви да поправяш оградата — каза тя и се опита да се усмихне. — Отивай да се учиш да бъдеш фермер.

— Фермер, а? Мислиш ли, че от мене ще стане фермер?

— Не знам — отговори Сари. — А ще опиташ ли?

След това Сари се обърна с гръб, грабна престилката си от закачалката до печката и си я сложи. Конър остана така, без да помръдне. Въпросът ѝ още звучеше в ушите му, а той нямаше сили да отговори. А и Сари не го попита повече — сигурно знаеше какъв отговор щеше да ѝ даде.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Конър хвана юздите, за да ги стопли поне малко в ръцете си. Отиваха в града. Времето беше ужасно, не биха могли да изберат неподходящ момент за пътуване. Тази вечер беше коледният бал. Студът се просмукваше през палтото му. Още веднъж Конър провери топлите тухли на пода на файтона — бяха затрупани със слама и все още приятно грееха. Стопли ръцете си, пъкна ги в джобовете и погледна към къщата.

Вратата се отвори. Светлината се разля по снежната пътека като ярък килим и по него тръгна Сари. Беше прекрасна, въпреки че старото ѝ палто висеше и приличаше по-скоро на преметното одеяло, отколкото на дреха, а главата ѝ беше увита с износения шал.

Тя го погледна и се усмихна, но не жизнерадостно, а вяло. Отново на лицето ѝ беше изписано напрежение. Сари беше нервна и той го усети. Спомни си, че когато ходиха в града за първи път, тя изглеждаше по същия начин. Тревожеше я любопитството на хората там. Сигурно по същата причина сега изглеждаше още по-притеснена.

Усмихна ѝ се нежно. Искаше да я увери, че всичко ще бъде наред, затова се почувства длъжен да я успокои:

— Не се тревожи, няма да се отделя от теб цялата вечер.

Сари го погледна малко учудено, а после извърна глава.

— Нали не си забравил сладкишите?

— Те са отзад — отговори Конър и застани пред файтона, за да поеме ръката ѝ и да ѝ помогне да се качи.

— Не си забравил одеялата, нали? — попита Чарлз.

— Как бих могъл да ги забравя в такъв студ — отвърна Конър и изчака Чарлз да се качи и седне до племенницата си. Най-накрая се качи и самият той и взе юздите.

— Надявам се това празненство да си струва мръзненето — подхвърли закачливо. — Мисля, че вече можем да тръгваме.

Сари кимна разсеяно.

— Увериха ме, че ще прекараме чудесно.

Файтонът потегли. Снегът изскърца и конете препуснаха към града. И тримата мълчаха — беше прекалено студено, за да разговарят. Конете пръхтяха и белите облачета пара ги обгръщаха. Конър се наведе и придърпа одеялата още по-нагоре. Сари седеше до него тиха и примирена. Чувстваше топлината на тялото ѝ и му беше приятно. Срамуваше се да признае колко много го възбуждаше, но това беше самата истина. За нищо друго не мислеше през последните няколко дни само за тази вечер, когато ще танцуват заедно, той ще я държи в обятията си, ще се носят под звуците на музиката, Сари ще бъде до него и ще се усмихва. Спомни си онази вечер в Тамагуа, когато танцуваха заедно за първи път; тя слезе по стълбите в синята си рокля беше като видение и той не можеше да откъсне очи от нея. Още тогава тя завладя сърцето и мислите му. Цялата вечер ѝ се наслаждаваше и дори когато някой му каза, че е съпруга на Евън Травърс, той не престана да я следи с очи. Трябваше още тогава да разбере, че е в беда. Трябваше да стои настрана от нея — така постъпваха истинските агенти, те не забелязваха жените. Но Конър не беше като останалите. Той забеляза Сари...

Погледна към нея. Лицето ѝ беше отново напрегнато. Спомни си разговора от предишния ден. Трябваше да ѝ каже истината, трябваше Сари да узнае истинската причина, поради която се беше върнал тук, трябваше тя да разбере всичко, което го притесняваше — подозренията му, че поддържа връзки с Майкъл, желанието му да го залови, колебанието, което го обхващаше при мисълта за отмъщението. Трябваше да ѝ каже всичко това и да разбере дали тя щеше да продължи да го обича... Ако въобще го обичаше...

Конър като че ли се страхуваше да узнае истината. Беше стигнал до най-опасното положение, в което може да изпадне един мъж, който обича. А колко пъти бе рискувал живота си? Беше преследвал убийци и хора, обявени извън закона бяха стреляли по него, бяха го взривявали и винаги оцеляваше. Сега за първи път се страхуваше. По дяволите, поне трябваше да опита! Ако Сари го обича, всичко ще бъде наред.

Вече навлизаха в Удроу. Прозорците на Грейндж Хол се виждаха отдалече. Целият двор беше пълен с файтони. Градът кипеше от живот. Смях и весели викове отекваха в нощта. Въздухът беше наситен с вълнение. Снегът проблясваше около уличните лампи.

— Колко е красиво! — прошепна Сари, задъхана от вълнение. — Не бях и помислила дори, че ще изглежда толкова внушително!

Внушително? Конър гледеше скептично малката сграда. За него тя не беше никак „внушителна“. Нямахте гирлянди от малки свещички, които да обкичват стените ѝ, не се чуваше шумоленето на коприни и кадифе, нямаше нищо общо с празненствата, на които бе присъствал в Чикаго.

Единственото хубаво беше звънкият смях, песните и звуците на цигулката. Жените бяха повдигнали леко басмените си рокли и танцуваха весело, очите им искряха от безгрижие; дрехите им бяха преправяни и наподобяваха скъпите рокли от тафта; мъжете пристъпваха около тях и очите им бяха отправени към усмихнатите им лица. Цялата зала излъчваше близост и нежност, и любов. Това опияняваше. Конър се почувства завладян от тази красота още от първия миг. Усмихна се. Може пък и да му хареса този малък град. Чикаго си имаше своите предимства — блясък, разкош, красиви жени, които все флиртуват, но никога не се смеят, позират и стоят неподвижни, за да не развалят фризури си или да не измачкат роклите си. Той би предпочел да е тук, в Удроу, при този единствен цигулар и при този искрящ смях.

Конър се обърна към Сари. Тя седеше до него, бузите ѝ все още бяха зачервени от студа, а очите ѝ блестяха. Конър се вгледа в нея и на душата му стани топло и приятно. Беше развълнуван и щастлив. Спря конете, скочи долу и подаде ръка на Сари. Чарлз му помогна да разпрегнат.

— Чарлз! Конър! — чу се отнякъде и след малко видя ха Уил Шмахер да им протяга ръка. — Радвам се, че дойдохте!

Чарлз стисна ръката му и каза весело:

— За нищо на света не бихме пропуснали. Надявам се, че празненството не е започнало без нас.

— В никакъв случай! Как можем да започнем, след като Сари не е донесла великолепия си пай със смокини?

— Не бих искала да те разочаровам, Уил, но смяташ ли, че два пая ще бъдат достатъчни за всички — попита Сари и се усмихна нежно.

— Не, ако аз сам изям единия.

— Мисля, че Бърта ще те принуди да го поделиш с нея. Все пак е Коледа — засмя се Сари.

Тя се обърна към файтона и извади кошницата, където беше пая. Уил се притече на помощ и я пое.

— Позволи ми да ти помогна, Сари — каза той и ѝ подаде ръка. — Надявам се твоят кавалер няма да има нищо против, ако влезем заедно вътре, тук е ужасно студено.

Сърцето на Конър се сви при мисълта, че тя ще отиде в залата сама, без него. Той през цялото време си беше представял, че ще бъде един от онези щастливи мъже, които влизат в залата със съпругите си, придържайки ги да не се подхлъзнат по заледените стъпала. Е, Сари все още не му беше съпруга и той нямаше право да се сърди, но много му се искаше тя да е до него.

Изкашля се и каза:

— Ще се видим вътре, Сари.

Тя кимна и му махна с ръка, след това се хвана за Уил и те тръгнаха внимателно по ледената пътека. Конър я наблюдаваше как върви изправена до Уил, после се обърна към конете и му се прииска вече да е приключил и с разпрягането, и с всичко, което го разделяше от Сари. Нямаше търпение да влезе вътре, да я потърси и да я покани на танц, а тя да се отпусне в ръцете му.

— Конър Рорк?

Конър погледна през рамо. Мъжът, който го извика по име, му беше много познат, но не можеше да се сети откъде.

— Да.

— Джон Кланси. Нося ви телеграма.

Конър се поколеба. Пусна поводите и избърса ръцете си. Погледна към Чарлз и видя, че беше много притеснен. Тръпки преминаха по тялото му.

— Телеграма?

— Пристигна вчера. Не можах да я донеса, но татко каза, че сигурно ще дойдете тази вечер тук и аз реших да ви открия веднага щом пристигнете. От Денвър е.

Денвър? Питър Девлин беше изпратен в Денвър. Той беше най-старият агент на Пинкертън, именно той беше препоръчал плана, който следваше Конър. Беше му много добър приятел. Лошо

предчувствие изпълни душата му. Той пое жълтото листче от ръката на Джон и му благодари.

— Съжалявам, че не успях да я донеса навреме.

— Няма нищо. Все пак благодаря — Конър се усмихна и се обърна към Чарлз. — Не ме чакай, Чарлз, влизай на топло, идвам след малко.

Чарлз стоеше объркан, не знаеше какво да прави, като че ли не искаше да го оставя сам, но после кимна, сложи бързо сеното на конете и каза припряно:

— Ще се видим вътре, Рорк.

Конър изчака, докато Чарлз се отдалечи и се скрие зад ъгъла. Тогава се облегна на стената и се загледа в листчето хартия. Няколко мъже минаха покрай него, забързани към входната врата, разговаряха на висок глас, но Конър почти не ги чу. Необяснимо притеснение го обхвана, докато гледаше телеграмата. Страх се прокрадваше в душата му, но той се постара да не му обръща внимание. Все още обаче се колебаеше дали да отвори плика. Можеше да се престори, че никога не го е получавал и да го захвърли, все едно че Пинкертън не съществува. Но знаеше, че не бива да постъпва така.

Бавно отвори плика и извади тънкото листче. Думите плуваха пред очите му, без да може да ги разчете, но изведнъж всички букви се проясниха и дъхът му спря.

ДОЙЛ Е ЗАБЕЛЯЗАН ТОЧКА
ЧАКАЙ МЕ ТОЧНО
В ПЕТ УТРЕ В ДЕНВЪР ДО ОГРАДАТА ЗА ДОБИТЪК
ТОЧКА БЪДИ ВНИМАТЕЛЕН ТОЧКА
ВЗЕМИ МЕРКИ
ТОЧКА

Конър остана шокиран.

Значи Майкъл беше тук, в Колорадо. Спомни си последните дни, когато Сари непрекъснато го отбягваше, като че ли му се изплъзваше. Дали причината беше в него или в брат й?

Беше ужасен от тази мисъл. Спомни си виелицата и дните, прекарани заедно с нея, думите й, че вече не иска да види или да чуе нещо за Майкъл. Дали му беше казала истината? Тогава й повярва. Тя го гледаше право в очите, докато изричаше тези думи, и той й повярва.

Реши, че това е най-важното нещо — да ѝ има доверие — и че винаги ще ѝ вярва.

Погледна към Грейндж Хол. Светлината от прозорците все още се разливаше по снега. Трябваше да реши — дали да вярва на Сари, или не. Моментът изискваше той да направи най-важната стъпка в живота си. Пъхна бързо телеграмата в джоба, заобиколи конете и забърза към входа. Мъжете край него го изгледаха учудени. Трябваше да открие Сари. Трябваше незабавно да говори с нея. Трябваше да разбере дали го обича достатъчно, за да ѝ се довери, дали го обича толкова, че да му помогне да открие себе си, истинската си същност. Ако го направеше... Господи, ако само малко му помогнеш, той щеше веднага да изпрати телеграма в Денвър и да напише на Девлин да върви по дяволите.

Ако беше сигурен, че Сари го обича, щеше да постъпи така, както го беше посъветвал баща му, както му беше казал и Уилям Пинкертън — щеше да премахне от сърцето си желанието за мъст, омразата и гнева. Заради Сари беше готов да забрави за Майкъл, щеше да отпрати всички тези мисли и чувства в миналото и никога да не им позволи да се върнат отново.

Тя стоеше в ъгъла и потропваше нервно с пръсти. Свиреха цигулки и всички пееха, но Сари си оставаше все така напрегната. Искаше да се отпусне, да се почувства добре, да се повесели и да се наслаждава на приятната вечер. Седмици наред беше чакала този ден, много преди Майкъл да се появи. Беше си представяла как ще танцува с Конър, как ще се облегне на ръцете му, а той ще се усмихва и ще бъдат толкова близо един до друг. Много беше мечтала за тази вечер, но сега всичко беше различно. Нищо от това, което си беше представяла, не се случи. Непрекъснато мислеше за Майкъл. Треската вече беше отминала. Той ѝ обеща, че когато тръгнат за празника в Удроу, ще си отиде. Сари искрено се надяваше да държи на думата си, но това никак не я успокояваше. Не можеше да вярва на Майкъл, защото когато говореше за Конър, в гласа му все още имаше силна омраза. Сари се опасяваше, че той може да предприеме нещо срещу него, въпреки обещанията си да тръгне незабелязано, че ще се опита да отмъсти, че няма да удържи на думата си. Той е убиец, ѝ беше казал Чарлз за Майкъл и това продължаваше да я измъчва, защото знаеше, че е истина.

През последните дни непрекъснато мислеше и за Конър. Искаше да го предупреди, но после отхвърляше тази възможност и тревогата ѝ се засилваше. Имаше лошо предчувствие. Чувство за вина я измъчваше. Ако Конър узнаеше по някакъв начин...

Оставаше ѝ само надеждата, че Майкъл ще удържи на думата си и ще спази обещанието да си тръгне, без някой да разбере, че изобщо е бил там. Беше уморена от напрежение, притеснение и лъжи. Винаги, когато Конър се опитваше да я успокои, че всичко ще бъде наред, тя се чувстваше още по-несигурна. Струваше ѝ се, че той подозира нещо, че едва ли не усеща присъствието на Майкъл в къщата и ще тръгне да го търси. Спомни си разговора им в кухнята предишния ден. Дали се беше престорил, че приема историята ѝ за птиците? Дали ѝ вярваше? Какво щеше да измисли, ако отново я свареше неподготвена за въпросите му? Щеше ли да успява винаги да се измъква от трудните ситуации?

Сари въздъхна дълбоко и се опита да се усмихне на двойката, която мина покрай нея. Така ѝ се искаше да бъде като всички останали. Така ѝ се искаше да може поне малко да бъде щастлива и безгрижна като тях. Да се смее, да танцува, да се весели, да се сгуши в обятията на любимия мъж, да гледа звездите и да си мечтае за бъдещето, да премине под клончето имел, закачено на вратата и да го целуне, за да покаже истинските си чувства, да танцува, докато бузите ѝ пламнат и дъхът ѝ спре, а после да излезе навън в студената зимна нощ и да прошепне всички онези тайни, които трябва само любимият човек да знае, само Конър и никой друг.

Но какви тайни да му сподели, след като те щяха да ги разделят! Можеше ли да му каже всичко? Дали то нямаше да го отдалечи отново от нея? Сари затвори очи. Цялата трепереше. Така искаше Майкъл да си беше отишъл вече.

Вратата зад нея се отвори. Студеният въздух я облъхна и разроши косата ѝ, а толкова се постара да направи кока си, толкова много грижи положи и да сплете панделка във френската си плитка. Беше облякла роклята си на сини райета, която беше преправяла толкова много пъти, но коприната все още пазеше блясъка си. Малка якичка, тънки панделки от дантела, тесен ръкав, бухнала пола — тоалетът ѝ беше скромнен, но достатъчно красив. Сари остана много доволна, когато реши да облече точно тази рокля, но сега вече не се

чувстваше така. Мислеше си за онзи плат, който беше харесала в магазина. Пред очите ѝ блестяха тъмнозелените линии, преплетени с нежните райета в светли тонове. Искаше да бъде красива и Конър да я забележи, но какъв смисъл имаше... Сега единственото, което я тревожеше, бе бедата, която можеше да навлече на Конър. Надеждата ѝ, че Майкъл вече няма да е вкъщи, когато се приберат, ѝ се стори съвсем напразна. Нямахше бъдеще за Конър и нея. Връщането на Майкъл като че ли беше знак, който още веднъж показва безсмислието на тази нейна мечта. Ако имаше как да промени всичко и да върне времето назад...

— Ето те и теб — каза Конър, навеждайки се към нея толкова близо, че тя усети дъха му в лицето си. — Чакаш ли ме?

Сари го погледна и се опита да се усмихне. Надяваше се, че изглежда добре.

— Толкова много се забави навън. Страхувах се, че вече съвсем си измръзнал.

— Е, не съвсем — отвърна Конър и се усмихна.

Сари се вгледа в лицето му и забеляза сянка от напрежение в очите му. Смехът му беше пресилен, чувстваше се точно като нея — тъжен и напрегнат.

Конър протегна ръка, Сари сложи своята в неговата и тръгнаха към средата на залата. Танците започнаха. Цигулките свиреха весела и игрива мелодия, дамите придържаха роклите си, а кавалерите прилякваша около тях. Всички бяха усмихнати и щастливи.

— Имаш ли друга покана за танц или мога да те запазя за себе си през цялата вечер? — попита усмихнат Конър.

Сари се опита да отговори спокойно.

— А какво ще си помислят хората, ако танцувам само с тебе през цялата вечер? Ще провалиш всичките ми планове да срещна някой млад и красив фермер — вдовец. Позволявам ти да ми бъдеш партньор на първия танц.

Лицето на Конър помръкна и пръстите му стиснаха ръката ѝ.

— Няма фермер, който да те заслужава! Губиш си времето! Ще танцуваш с мен! — отвърна малко грубо Конър и я дръпна към танцуващите двойки.

Дори не беше съблякъл палтото си. Сари чувстваше, че се задушаваше. Знаеше, че е добър танцьор, стъпваше плавно, но сега беше

различен, като че ли не го беше грижа как танцува. Спомни си първия им танц в Тамагуа. Тогава ѝ се струваше, че ще се стопи в прегръдката му; не усещаше земята под краката си; слушаше напевния му глас, а ръцете му нежно я прегръщаха. Евън никога не беше танцувал с нея, но тогава се появи Джейми О'Брайън. Той не се притесняваше от скандалното си поведение и точно това предизвикателство я беше накарало да се влюби в него. Този спомен дори сега малко я успокои и Сари се отпусна в ръцете на Конър и се усмихна. Реши повече да не мисли за Майкъл, хвана полите си и се впусна буйно в танца. Не биваше да позволява на когото и да било да развали хубавата ѝ вечер. Сари знаеше, че връзката им няма бъдеще, но какво значение имаше това сега? Важното беше, че тази вечер са заедно, че са един до друг и всичко едва започваше.

Когато цигуларите забавиха темпото, Сари прилекна, погледна Конър в очите и нежно му се усмихна. Ръката му помръдна на гърба ѝ и леко я притисна. Сари усещаше тялото му до своето. Вгледа се в очите му Конър беше свел глава, очите му бяха напрегнати, лице то сериозно.

— Какво има, Конър? Да не съм те настъпила — попита през смях Сари.

— Не, защо? — все още сериозен отговори Конър.

— Прекалено сериозен си, чак ме е страх.

— Извини ме, мисля, че изгубих настроението си за тази вечер — въздъхна Конър. Сложи ръцете си на кръста ѝ и отново я притисна към себе си. Тя ухаеше толкова приятно на свежест и любов!

— Предполагам, че мога да ти простя. Трябва само да ми кажеш истинската причина за твоите тревоги.

Той я погледна в очите и попита:

— Наистина ли искаш да узнаеш причината, Сари?

Стомахът ѝ отново се сви, а сърцето ѝ замря. Начинът, по който я гледаше, гласът му, сериозното изражение на лицето му, напрегнатото дишане — всичко подсказваше, че той знае за Майкъл. Беше разбрал. Не е била достатъчно предпазлива. Всеки път, когато е преминавала през двора, за да занесе храна на брат си, той я е наблюдавал. Та нали беше таен агент, нали това му беше работата! Разбира се, че я е разкрил, само дето не е казал нищо, чакал е тя да му го съобщи!

Улисана в мислите си Сари не забеляза, че Конър я водеше към задната врата. Хората стояха около отрупаната с лакомства маса, разговаряха и се смееха, но когато Сари и Конър минаха покрай тях, те ги погледнаха изненадани и се отдръпнаха настрана. Сари беше останала почти без дъх, когато Уил Шмахер отвори вратата пред нея и Конър я дръпна навън. Студът проникна през роклята ѝ, но тя беше толкова паникьосана, че нямаше време да мисли за това. Единственото, което се въртеше в главата ѝ, бе мисълта, че само след няколко минути всички в града щяха да говорят за това как Конър я е извел навън, как тя е била в обятията му и какво ли още не. Толкова изобретателни бяха жените в този град...

Преди да успее да каже на Конър какво мисли, той я притисна към стената и я прикри с тялото си от студа. Беше сложил ръцете си на кръста ѝ. Дъхът му беше топъл и нежен. Сари така се замая, че не можа да каже и дума. Вятърът рошеше косите ѝ. Луната всеки момент щеше да изчезне зад облаците. Прехвърчаха снежинки.

— Сари! — прошепна Конър, но изведнъж се изсмя тихичко, после извърна глава.

Сари стана още по-озадачена. Досега никога не го беше виждала такъв. Миг след това Конър стана сериозен и я погледна в очите.

— Сари, мислех си за нас.

Глупаво беше, че толкова обикновени думи разтупаха сърцето ѝ. Необяснима радост обземаше душата ѝ, въпреки че знаеше, че е прекалено рано. Опита се да бъде сериозна.

— И какво реши, докато мислеше?

— Реших... Господи! — думите му едва се чуваха, но Конър като че ли бързаше да ги изрече, преди вятърът да ги е отнесъл някъде далеч. Сари търпеливо чакаше и мълчеше. Конър наведе главата си към нея и опря челото си в рамото ѝ. Ръцете му я притиснаха още по-силно.

— Реших, че трябва да ти кажа истината — рече най-сетне той.

Думите му пронизаха сърцето ѝ, причинявайки ѝ ужасна болка. Дъхът ѝ спря. Страхът, който през цялата вечер разкъсваше душата ѝ, отново я обсеби.

— Истината? — повтори Сари, без да чува гласа си.

Конър кимна и въздъхна.

— Ти беше права, като не ми повярва, че съм се върнал заради теб — започна бавно той.

— Ами нападението — прекъсна го Сари. Всичките й подозрения започваха да придобиват нови очертания. — Нали имаше нападение!

— Беше предварително планирано.

Сари едва успя да си поеме дъх. Сърцето й се сви от болка.

— Искаш да кажеш, че...

Конър кимна.

— Аз ги наех. Искях да те изплаша, за да ми позволиш да остана в къщата ти. — Конър още по-силно притисна ръцете си около кръста й, като че ли се страхуваше, че всеки момент Сари може да избяга. — Те обаче малко са прекалили, бяха предупредени да не нараняват никого.

— Но те нараниха Onkle!

— Съжалявам. Не можеш да си представиш колко много съжалявам.

Сари чувстваше, че всеки момент ще рухне на земята. Обзе я неизмерим ужас. Опита се да намери очите му в тъмнината, но лицето му беше в сянка. Чуваше само отчаяния му глас.

— Върнах се заради Майкъл, Сари. Реших, че той ще се опита да се свърже с теб и аз исках да съм във фермата, когато се завърне. От агенцията разбрахме, че е на път за Колорадо. Мислех, че ще мога да открия писмо или бележка, която да ми подсказва нещо за него.

— И намери ли нещо? — попита го Сари, а пръстите й се свиха в юмруци.

Конър отново въздъхна и след кратко мълчание продължи:

— Не.

— Мислиш ли, че крия нещо от теб? Мислиш ли, че те лъжа и не ти казвам истината?

— Да, Сари.

Точно тези думи взривиха сърцето й.

— Чуй ме, Сари, мога да ти кажа със сигурност, че само допреди месец аз въобще не те познавах. Повярвай ми! Тези неща никога не можеш да ги планираш, поне аз не мога. Дори не бях сигурен, че онова, което чувствах към теб в Тамагуа и което знаех за теб, е било истина, а не измислица. Не можех да реша дали съм изпитвал към тебе

истински чувства, или съм си ги въобразил. Господи, понякога... — Конър търсеше точните думи. — Понякога всеки човек започва да се колебае, дали постъпва правилно, или греша. Толкова лесно е да се заблудиш...

— Аз не съм те лъгала — каза бавно Сари.

— Не съм сигурен, Сари. Ти предупреди Майкъл в Тамагуа. Не съм го забравил.

— Защото е убил баща ти.

— Да.

— И заради това ли те изпрати Пинкертън обратно? Заради баща ти?

— Не ме е изпратил Пинкертън.

Сари беше толкова изненадана, че остана така, без да мигне дори.

— Не те е изпратила агенцията?!

Конър кимна.

— Не, Сари. Аз съм в отпуск. Агенцията има изградена политика, според законите на която вендетата е забранена. Уилям Пинкертън знае какво изпитвам към Майкъл, но не ме е пратил тук. Той въобще не подозира, че съм тук. Предупреди ме да не идвам, но аз не го послушах. — Конър замълча, като че ли искаше да даде възможност на Сари да каже нещо, но тя също мълчеше. — Не можах да го преживея, Сари. Майкъл уби баща ми. Трябва да ме разбереш. Аз сам реших да дойда. Подозирах, че ще се свърже с теб и мислех, че му помагаш, затова реших да се върна и да те накарам да ми повярваш отново.

— Значи си дошъл тук, за да се възползваш от мен? — прекъсна го Сари.

Толкова потресена беше, че едва говореше. Защо всичките й подозрения се оказаха верни? Точно това ли трябваше да се случи след една година? Затова ли я беше напуснал тогава? А тя го беше чакала да се върне. При нея. Заради нея. Трябваше ли да минат толкова месеци, за да разбере, че отново е излъгана? Колко дни и ноци се беше надявала? Отново ли трябваше да го мрази?

— Съжалявам! Не мога да ти кажа колко много съжалявам — нежният му шепот я стресна и прекъсна мислите и. — Сгреших, Сари. Аз те обичам и заради теб съм готов на всичко. Ако искаш, дори ще

стана фермер. Готов съм да живея в тази пустош, само и само да съм до теб. Ще напусна агенцията на Пинкертън. Само ми кажи, че и ти ме обичаш! Просто ми кажи! Сгрехих, Сари! Аз те обичам!

Сари го гледаше изумена, чуваше думите му, за които беше мечтала толкова много, но те не звучаха така, както тя би искала. Конър казваше истината. В гласа му имаше надежда, че тя би могла да му прости и да предпочете любовта му, да забрави лъжите. Но защо ѝ се струваше всичко толкова далечно?

— Конър — бавно започна тя, — а какво ще стане О'Майкъл?

Конър мълчеше.

— Ако Майкъл се появи отново, ще тръгнеш ли да го преследваш, за да си отмъстиш?

Конър мълчеше. Той не можеше да ѝ отговори. Сари продължаваше да го гледа в очакване.

— Не... заради теб. Само ми кажи, че ме обичаш... ако можеш... да ме обичаш...

Сари беше объркана и шокирана. Болката в сърцето ѝ ставаше непоносима.

— Значи, ако те обичам, ти ще оставиш брат ми жив и няма да го преследваш?

Конър кимна, но очите му бяха изпълнени с колебание. Беше объркан.

— Да, ще го направя заради теб!

— Ами после? Трябва ли винаги да живея със страха?

Конър се наведе към нея, помилва я нежно и се вгледа в очите ѝ.

— Сари, любов моя, Майкъл няма значение...

— Но той е убиецът на баща ти, Конър! Как така няма значение?

Сари разбра колко много го измъчи нейният въпрос.

— Кажи ми нещо, Конър — проговори бавно тя, — ако ти отговоря с „не“, ако ти кажа, че не мога да те заобичам отново, това означава ли, че животът на брат ми е в опасност?

— Сари...

— Просто ми отговори! Кажи ми, Конър, моля те!

Ръката му конвулсивно стисна нейната, но в това движение нямаше никаква нежност, то беше чуждо и далечно.

— Ти го каза — той е убиецът на баща ми... — едва произнасяше думите.

— И ти няма да можеш да му простиш?

Внезапно пусна ръката ѝ.

— Не, Господи, не бих могъл! Няма да му простя, но ще се опитам да го преодоля. Ще направя всичко, което е по силите ми, и ще го...

— Никога няма да го забравиш, Конър — каза тъжно Сари. — През цялото време ще мислиш само за това. Тази мисъл винаги ще бъде помежду ни и винаги ще ни отдалечава един от друг, докато ни раздели...

Конър хвана ръката ѝ с толкова нежност и сила, но това никак не я развълнува. Беше ѝ чужд.

— Сари, моля те! Опитай се да ме разбереш! Правя всичко, което мога, за да се обичаме... Сари, Майкъл е убиец... За Бога, Сари...

— Той е мой брат.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Пътуването обратно към фермата беше тягостно.

Всички мълчаха. Чуваше се само проскърцването на колелата. От време на време и потропването на копитата нарушаваше тишината. Всичките им приятели ги канеха да останат в града и да им погостуват, но Сари беше непреклонна. Не искаше да се възползва от компанията им, не можеше, това беше свръх силите ѝ. Напрежението и безпокойството не я напускаха нито за миг. Мислеше си за Майкъл и за неговото обещание. Мислеше си за Конър.

Погледна към него крадешком. Седеше приведен, тих и тъжен. Напрежението му витаеше във въздуха около него. Ръката му се докосна до нейната, беше твърда и силна. Устните му бяха стиснати. Изражението на лицето му беше чуждо и далечно.

Не говориха повече. Сари беше влязла вътре и беше отишла при Мириам. Опита се да се разсее с веселото ѝ бърборене, но всъщност въобще не я слушаше. Мислеше за Конър, оглеждаше се навсякъде за него. Доста време измина, докато той се появи отново. Погледна я за миг, но после извърна очи от нея и повече не я погледна през цялата вечер. Когато танците свършиха, той вече беше отишъл до фойтона и стоеше от другата страна, навел глава. Гледаше в снега. Не се обърна. Мълчеше. Протегна ѝ ръка, за да се качи и после седна до нея. Конете потеглиха, но той продължаваше да мълчи. Не продумваше нищо, дори на въпросите на Чарлз не отговаряше, само кимаше.

Вече приближаваха фермата. Беше почти полунощ. Отдалече се мерзелееха очертанията на къщата. Никъде не се прокрадваше светлина — навсякъде беше тъмно. Сари въздъхва. Искрено се надяваше Майкъл да е изпълнил обещанието си.

— Господи, дано си е отишъл! — прошепна тя на Чарлз.

Той се замисли и бавно отговори:

— Да — проследявайки с поглед Конър, който вече вървеше към плевнята. — Скарахте ли се с Конър, мила? Той изглежда много натъжен.

Сари извърна глава.

— Не. Отивам да видя дали Майкъл си е отишъл.

Тя тръгна, а Чарлз остана до вратата. Дочу, че чичо ѝ казва нещо, но толкова бързаше, че не му обърна внимание и продължи към малката къщичка. Шалът ѝ се развърза, но тя и това не забеляза, само се молеше Майкъл вече да не е там.

Моля те. Господи, нека Майкъл да си е тръгнал! Моля те, Господи, нека Майкъл да си е тръгнал! Вратата на къщата беше леко открената. Зад нея не се виждаше нищо — беше тъмно. Сари затвори очи. Надеждата огря сърцето и душата ѝ. Главата ѝ се замая. Отвори вратата широко и извика:

— Майкъл? Майкъл?

Никой не отговори. Беше тихо. Сари пристъпи вътре — нищо не се виждаше и нищо не се чуваше, никакво дишане, никакво движение.

— Майкъл? — извика Сари отново, но името потъна в тъмнината и никой не се обади.

— Благодаря ти. Господи! — прошепна Сари.

— Е, и сега какво?

Сари изтръпна. Тя се обърна и едва не се блъсна в гърдите на брат си.

— Майкъл, нали щеше да си тръгнеш? По дяволите, Майкъл, ти ми обеща, че ще си тръгнеш!

— Тръгвам си, миличка — увери я той. — Ти просто се върна малко по-рано, отколкото очаквах. Тими и Шон вече са тук.

Сари погледна зад него и видя двете сенки, които се плъзнаха по снега. Мъжете водеха три коня и спряха точно до къщата.

— Махай се оттук! Конър е в плевнята! — прошепна тя.

— Видяхме го — просъска Майкъл през зъби. — Копеле!

— Ти ми обеща, Майкъл, обеща ми да си отидеш, преди да се върнем. Тръгвай си, моля те! — говореше Сари и буташе Майкъл навън.

Той само кимна, после изведнъж рязко се обърна и се наведе към сестра си, толкова близо, че тя почувства как трепери.

— Аз... Тръгвам... — той се изкашля, като че ли трябваше да каже нещо много важно, но гласът му пречеше. — Преди да тръгна, искам да ти кажа нещо, малката. Тими и Шон ми донесоха една новина. Те са видели телеграмата от Денвър. Рорк е по петите ми

заедно с още няколко агенти, а Тими, Шон и другите... другите преследвачи искат теб. Предупредих ги да не те докосват, но най-добре ще бъде да си намериш пушка и да се научиш как да я използваш, миличка!

Сари се помъчи да остане спокойна. Двамата мъже изчезнаха в мрака. Тя се обърна към брат си и каза тихо:

— Знам как да използвам оръжие, не се тревожи.

— Добре — Майкъл пое дълбоко въздух, пристъпи към вратата, но после се върна отново. — Ще направя, каквото мога, Сари. Обичам те, сестричке. Не искам да те видя мъртва.

Сари кимна.

— Знам, че ще се опиташ.

— Да, ще опитам.

Майкъл целуна Сари по челото и тя усети топлината на устните му. След това той се обърна и тръгна към двамата мъже, които го чакаха в мрака. Качиха се на конете. Сари погледна към плевнята. Там цареше тишина.

Дочу тихия смях на мъжете. После някой каза да тръгват. Сари изтича напред и се закова на място. Като че ли някой я наблюдаваше. Беше Тими. Ужас я обхвана и тя се разтрепери.

— Махай се оттук! Тръгвай веднага!

Тогав се чу прецракване като при зареждане на пушка. Усети, че някой я хваща за ръката.

— Добра среща, Майкъл Дойл.

Гласът имаше същия ирландски акцент, който беше чувала там, в Тамагуа. Гласът на Джейми О'Брайън. Дулото на пушката му опираше в гърба на брат й.

— Толкова отдавна не сме се виждали. Много отдавна. Не искаш ли да си поговорим малко?

Сари седеше до Конър и цялата трепереше. Той хвана ръката й и пръстите му се вкопчиха в нея. Не го интересуваше дали я боли. Единственото, което го интересуваше в момента, бе, че Сари го беше излъгала за брат си. Беше го лъгала през цялото време, а той, глупакът, й беше повярвал. Тази мисъл направо го влудяваше. Как можеше да е толкова сляп!

Конър стискаше пушката в другата си ръка и чакаше Дойл да се обърне към него. Толкова ядосан и разгневен беше, че ръката му

трепереше.

— Добре, добре — произнесе бавно Майкъл. Гласът му остана спокоен и по нищо не личеше, че е изненадан. — Много ми е приятно, че се присъединяваш към нас, Рорк. Можеш да се сбогуваш с малката ми сестричка.

— Ти и аз имаме нещо за довършване.

— О, така ли? Нямам нищо против.

Майкъл кимна на останалите. Конър видя Тими Бойд и Шон О'Малъри. Пусна ръката на Сари и леко я побутна напред.

— Скрый се вътре!

Сари се обърна към него и Конър видя в очите ѝ страх, ужас и още нещо, което го обнадежди — съжаление. Да, Сари съжаляваше за нещо.

— Конър, Конър — припряно извика Сари, — има нещо, което не знаеш...

— Без съмнение много неща не знам, но сега е по-добре да влезеш вътре!

Сари погледна отчаяно към брат си.

— Майкъл?

— Направи, каквото ти казва човекът, момиче! Тук няма да бъдеш в безопасност.

— Никъде не отивам! — отсече Сари, сложи ръце на кръста си и вирна глава предизвикателно — беше готова дори да се бие. — Можете да си кажете, каквото имате, но аз няма да мръдна оттук! — повтори тя.

— Твърдоглавка!

Майкъл не я обиди, а тъкмо обратното — стана ѝ приятно както в добрите времена, когато бяха малки.

— Не ставай глупава, Сари — не се стърпя Конър.

— Не съм глупава! Хайде, говорете! — извика тя, без да помръдва от мястото си.

В думите ѝ имаше толкова упоритост, че Конър се запита защо всъщност се разправяше с нея. Щом иска да стои, нека стои. Щом беше достатъчно смела, за да го излъже, значи има достатъчно смелост и да се защитава сама. Конър се обърна към Майкъл. Останалите двама бяха все още на конете, които нервно риеха с копита в снега. Майкъл обаче беше спокоен. Дори не трепваше.

— Толкова отдавна не съм имал удоволствието да те видя — засмя се той. — Отдавна те търся. С нетърпение очаквах нашата среща.

— Аз пък очаквам с нетърпение да те убия — отвърна Конър.

— Защо тази злоба в гласа ти, Рорк? Можем да бъдем приятели! Както някога... — Майкъл разпери ръце и се изсмя злобно. — Толкова ми липсват твоите истории. Защо не разкажеш някоя?

— Истории? — вдигна вежди Конър. — Ще ти разкажа една история, приятелю. Историята на един свещеник, който никога през живота си не е наранявал никого, добър човек, който умря в дома си, взривен от бомба.

— Горкият — каза Майкъл с престорена тъга. — Тъжна история. Но аз знам още по-тъжна, за един мъж, който предал приятелите си и всички те увиснали на бесилото. Един свещеник срещу деветнадесет мъже.

Конър присви очи. Майкъл се засмя отново. Белите му зъби проблеснаха в тъмнината.

— Ние искаме теб, Рорк! Но ти се инатиш! Инатиш се, защото искаш да умреш!

Конър затаи дъх. Спомни си деня, когато бандата на Моли организира обир в Шенандоа, на гарата, за да могат да го заловят. Той успя да им се измъкне и взе дилижанс, където прекара цялата нощ с револвер в ръка.

— Онази курва го защитава — извика Тими и изруга.

Сари затаи дъх. Майкъл се обърна рязко и извика:

— Затваряй си устата, Тими! Не забравяй, че тя ми е сестра!

Конър мълчеше и чакаше. Напрежението се усилваше, но заедно с него и гневът му.

— Остави я, Рорк — каза Майкъл и кимна към сестра си, — тя не знае нищо. Аз сам взех решение. Тя ще бъде щастлива, ако аз изчезна и повече никога не се появя пред очите ѝ.

Колко странно, помисли си Конър. Дали въобще можеше да му вярва?

— Каквото и да те е накарало да се въртиш около сестра ми, Рорк, помисли дали си струва да я жертваш. Всеки миг, когато си до нея, животът ѝ е в опасност.

Конър се обърна към Сари и погледът му стана по-дружелюбен, но само за секунди. В това време Майкъл ѝ каза нещо, което той не чу — може би се извиняваше за нещо, но точно за какво, не му стана ясно. След това Майкъл кимна към Тими и пристъпи към Конър.

— Той мисли, че тя ни е предала. Не ми вярва. Той иска нея, Рорк! — гласът му стана приглушен. — Иска я мъртва, Рорк, а тебе те мрази толкова много, колкото и аз самият. Мога да я предпазя, защото Тими ме обича като роден брат, какъвто винаги е искал да има. Той ще ме послуша и няма да ѝ направи нищо. Тя е моя сестра. Но не мога да обещавам същото и за теб. Ако си с нея... — Майкъл потрепери и се изсмя злобно. — Той може да убие два заека с един куршум, разбираш ли какво ти казвам, друже?

Конър разбираше. Животът на Сари беше в опасност, докато той е наблизо и ще продължи да бъде застрашен, ако той остане при нея. Сърцето му се сви, дъхът му спря, като че ли някой заби юмрука си в стомаха му. По-силна бе само болката, която почувства, когато разбра, че Сари го лъже. Тогава празнотата в душата му беше непоносима. „Отдавна съм прекъснала всякакви отношения с Майкъл“, така му беше казала Сари. И сега чуваше думите ѝ. Те отекваха в ушите му и пронизваха сърцето му. *Защо трябваше да му казва тези лъжи? Защо трябваше да го наранява толкова много?* Сега брат ѝ беше тук, стоеше пред него, смееше се с онази отвратителна усмивка и го заплашваше, а само преди няколко часа Сари беше в обятията му, чувстваше ръцете ѝ, тялото и... *Защо трябваше Майкъл да ги разделя?*

Едва сега Конър разбра защо се беше държала така с него Сари. През последните дни тя избягваше погледите му, извърщаше глава, когато той се приближаваше към нея, стараяше се да не остава насаме с него. Всичко е било заради Майкъл, а той, глупакът, се упрекуваше, че я мамил, че не я обича достатъчно, че не ѝ се доверява. *Къде е гледал през всичкото това време? Защо не е разбрал, че тя не защитава него, а брат си? Защо въпреки това той продължаваше да я обича? Защо?*

Спомни си отново разговора им до стената на Грейди Хол. Лунната светлина се отразяваше в очите ѝ, те бяха тъжни и самотни. Сега разбра, че се е лъгал — тя не е страдала за него. Всичко е било още една измама.

Трябваше да издържи! Трябваше да бъде твърд! Но все още чуваше думите ѝ: *„Никога няма да го забравиш, Конър. През цялото време ще мислиш само за това и няма да можеш да намериш покой.“*

Конър погледна Майкъл Дойл. Да, това беше самата истина — нямаше да може да се примири, нямаше да може да го забрави. Сари беше права. Никога нямаше да намери покой за душата си, но можеше поне да се опита да живее с мисълта, че Майкъл Дойл е жив. Баща му беше мъртъв и нищо не можеше да го върне. Убиецът му сега стоеше пред него, смееше се злобно, тържествуваше, очите му бяха пълни със злоба. Конър знаеше, че единствено смъртта на Майкъл Дойл можеше да компенсира празнотата в душата му, да го накара да изпълни дълга си и обещанието, което беше дал пред себе си и пред смъртния одър на баща си... но цената беше прекалено висока. Ако трябваше да плати със собствения си живот, не би се поколебал нито за миг, но сега беше друго, друг живот зависеше от решението му. *Защо Сари го беше лъгала? Защо не му беше казала за Майкъл? Защо не му се довери? Защо?*

Конър вдигна пушката си и се прицели в челото на Майкъл.

— Искам те мъртъв, Майкъл! — процеди той през зъби. — Нищо друго не ме интересува! Искам те мъртъв! Това е единственото ми желание!

Но Конър не натисна спусъка.

Майкъл се смееше. Обърна се с гръб към него и продължаваше да се смее. Смехът ехтеше в нощта. Той се качи на коня си и погледна през рамо.

— Сбогом, приятелю! Ще се срещнем следващия път само ти и аз! Тогава ще си уредим сметките!

Конър продължаваше да стои, без да може да помръдне. Стоеше и гледаше — мъжът, който бе убил неговия баща, се отдалечаваше и тъмнината го поглъщаше. Двамата му спътника го следваха.

Конър свали пушката и ръката му падна като отсечена.

„Никога няма да го забравиш, Конър. През цялото време ще мислиш само за това и няма да можеш да намериш покой.“

Думите ѝ продължаваха да звучат и Конър изруга. Не можеше да убие Майкъл пред очите ѝ, въпреки че тя го беше излъгала. *Защо?*

Сари мълчаливо изчакваше Конър да каже нещо. Нощта ги държеше в тъмната си прегръдка мълчаливи и чужди. Конър стоеше,

без да помръдва, загледан в посоката, в която тръгна брат й. Стоеше изправен, едва дишаше, болката разкъсваше сърцето и душата му.

Сари все още стоеше до къщичката, опряла ръце на стената. Беше премръзнала. Гневът се усещаше навсякъде, витаеше във въздуха и това още повече я плашеше. Искаше да отиде при Конър, да вземе ръцете му и да му каже цялата истина, да го помоли да се промени, да го помоли да не преследва брат й. Искаше да изкрещи, че все още го обича, че никога не е преставала да го обича, но дали щеше да й повярва!

Едва ли... Сигурно никога повече нямаше да й вярва!

Сари стоеше и чакаше. След миг Конър извърна очи и я погледна студено, гневно. Това й причини такава болка, че тя се разтрепери. Дори зимният вятър беше по-топъл от неговия поглед.

— От колко време Майкъл е тук?

— От няколко дни.

— В къщичката ли беше през цялото време?

Сари прехапа устни.

— Той беше болен, Конър... имаше треска... не можех да го оставя да умре. — Сари вдигна глава и го погледна в очите. — Той е част от моето семейство, Конър! Той е мой брат!

— Той е убиец!

— Ти също си убиец!

Конър изтръпна. Думите й го пронизаха. Той стисна устни и ръцете му се свиха в юмруци.

— Ти ме излъга, Сари!

Сари се усмихна тъжно и каза:

— И двамата лъжехме. Ти дойде, за да го убиеш. Аз го защитих. Можеш ли да си представиш, че ще го тикна в ръцете ти?

— Той е нарушил закона.

— А ти щеше ли да го арестуващ и да го предадеш из шерифа? Щеше ли да оставиш съдът да реши съдбата му?

Конър не отговори.

— Мисля, че нямаше да постъпиш така, Конър. Ти искаше да го убиеш. Ти щеше да убиеш брат ми, Конър! Само преди няколко часа ти ми каза, че ако те обичам, ще се откажеш от отмъщението и ще оставиш Майкъл жив.

— Това беше преди няколко часа — отговори тихо Конър. — Но ти не се съгласи на тази сделка!

Мразеше гласа му, мразеше, когато говореше така. Беше толкова чужд и далечен. Мразеше начина, по който я гледаше — злоба и гняв проблясваха в очите му и дори тъмнината не можеше да ги скрие. Защо ѝ причиняваше още по-голяма болка?

Сари извърна очи от него.

— От колко време ме лъжеш, Сари? Откога? Откакто се срещнахме в Тамагуа?

— Цяла година не съм виждала брат си — отговори Сари. — За това не съм те излъгала. Преди четири дни той дойде тук. Не мога да променя миналото, Конър. Не мога да избягам от Майкъл и не мога да върна баща ти. Не мога да променя факта, че той е мой брат. Не мога да преодолеем страха и за теб, и за него. Не мога да разбера омразата ви. Не искам да бъда част от всичко това.

— За съжаление си, любов моя — каза Конър, но в гласа му имаше сарказъм и Сари отново се разтрепери. — Ти ме излъга, Сари!

— Точно ти ли ще ми говориш за лъжи, Джейми О'Брайън?

— Това ми е работата. Аз бях изпратен в Тамагуа.

— Може би, но онези, които умряха, бяха мои близки приятели! Те също имаха семейства. Някои имаха дори деца. А аз... аз се влюбих в мъж, когото смятах за честен и доблестен. Замислял ли си се някога как се чувствах, когато разбрах, че не си този, за когото се представяш? Мислил ли си колко болка ми причини твоята лъжа?

Конър се изсмя. Жестоко.

— По същия начин, по който се чувствам аз сега.

— Така ли смяташ? — Сари се преви от безсилие, но успя да пристъпи към него, да го погледне в очите и да попита: — Знаеш ли как да обичаш, Конър? Знаеш ли какво е любов? Изпитвал ли си някога това чувство?

Конър се почувства, като че ли Сари го беше прободла с нож право в сърцето, но това не му попречи да изкрещи:

— Върви по дяволите!

Тя застина на място. Беше само на две крачки от него, а като че ли той беше отлетял на края на света. Не, това не беше Конър! Тя не познаваше този човек!

— Ти върви по дяволите — отвърна тъжно Сари. Обърна се и тръгна към къщичката. Миналото остана зад нея.

Конър тръгна за Денвър на другата сутрин. Качи се на влака, седна на твърдата скамейка и се загледа през прозореца. Пред очите му равнината се стелеше гола, пуста, черна и безжизнена. Небето сивееше. Чуваше се само тракането на колелата и звукът като че ли засядаше в гърлото му. В далечината се мярна малка къщичка — самотна, изоставена. Една жена стоеше отпред и помахаше с кърпата си. Сърцето му се сви от болка. Чувството беше непоносимо.

Конър отмести поглед от прозореца и се опита да се настани поудобно. Беше му студено. Но това нямаше значение. Нищо нямаше значение. Нито прахът и мръсотията във вагона, нито ужасната миризма на пот, нито непрекъснатото плюене по пода, нито шумът от разговорите, нито неприятното мляскане на двойката до него. Единственото, което имаше значение, бе омразата и ненавистта към самия себе си. Знаеше, че така ще стане, усещаше го. Това чувство беше в него, когато баща му почина. То бе почти толкова силно, колкото непоносимото чувство на загуба, страх, ужас и неизбежна самота. То беше в него, когато си тръгна от Тамагуа и изостави Сари — беше я целунал нежно за сбогом, беше ѝ обещал, че ще се върне на другия ден, въпреки че знаеше истината. Сега същото това чувство се беше върнало.

Сега обаче беше още по-тежко. *Защо повярва, че всичко може да се промени? Защо беше повярвал в бъдещето?*

Само за миг беше повярвал в бъдещето, когато вида сенките на тримата мъже и Сари там, в тъмнината до къщичката, тогава надеждата просветна в сърцето му. Дори не му дойде наум, че тя може да го е излъгала, че може да го е предала. Помисли си, че Сари е в беда и има нужда от неговата помощ, че тримата мъже искат да я убият. Но когато се промъкна покрай стената и застана до тях, разбра и надеждата умря. Тогава дойде гневът — силен и непоносим. Защо не го беше разбрал по-рано? Трябваше да прозре лъжата! Дълбоко в себе си той знаеше, че огънят на отмъщението винаги ще изгаря душата му и единствено пролятата кръв може да го потуши. Мислеше си, че любовта е достатъчно силна, за да помете всичко останало, но не се оказа така. Сари беше права! Сари винаги беше права и думите ѝ

отново зазвучаха в ушите му: „Знаеш ли как да обичаш, Конър? Знаеш ли какво е любов? Изпитвал ли си някога това чувство?“ Дали въобще беше способен да обича? През всичките тези години единствените негови спътници бяха лъжата и предателството. Не се доверяваше на никого, дори на себе си. Любовта е непостоянна, променлива. Пали се лесно и лесно загасва — достатъчна е една-единствена дума. Той познаваше няколко семейства, за които любовта бе земна, силна и осезаема — те живееха заедно и не се разделяха дори и при най-големите трудности, преодоляваха заедно трагедиите, заедно се отърсваха от всичко нечисто и грозно, заедно преживяваха радостите. Винаги им беше завиждал, но тайничко се беше надявал и той да успее като тях да открие любовта. Смешно и жалко! Можеше ли да продължава да живее с тези надежди и мечти?

Лицето на Сари изплува пред очите му — черната коса, искрящите очи, нежните черти. Болката отново сви сърцето му. После си спомни за Майкъл и злобния му смях. Болката изчезна.

Не, това не беше любов, само сляпо увлечение, илюзия, родена в една снежна буря.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Конър пристъпваше бавно с ръце, пъхнати в джобовете. Беше се сгушил в яката си. От ресторантите и клубовете, покрай които минаваше, се носеше глъч. Кучешки лай и тропот на коне отекваше в нощта.

Той не забелязваше нищо — нито порутените сгради, нито тъмните сенки, които се плъзгаха по неравните камъни и изчезваха под бледата светлина на газените лампи. Някога тези места му бяха приятни. Познаваше всяко ъгълче на Денвър. Обичаше да върви по тъмните улици, това го успокояваше. Всичко си беше постарому — и ресторантите, и клубовете, и публичните домове. Но сега му бяха чужди.

Липсваше му тишината на равнината, липсваше му вятърът, който свири в комина, липсваше му тъмнината, в която можеше да се отпусне и да се наслаждава на звездите, без да се чувства самотен и изоставен.

Това го изненада, свари го неподготвен и Конър сбърчи вежди. Опита се да се концентрира. Загледа се в ярките светлини по Блейк стрийт. Беше стигнал сградата, която търсеше — грозна и неугледна, с надпис „Корал“. Този клуб беше най-известната бърлога на комарджии в цял Денвър. Нямаше съмнение, че Питър Девлин е отседнал точно тук. Само на такова място двамата можеха да разговарят спокойно, без да се страхуват, че някой ще ги подслушва.

Конър се шмугна вътре. Шумът и пушекът едва не го задушиха. Главата го заболя. Той огледа масите. Повечето мъже играеха на карти. Видя и Девлин. Беше седнал в ъгъла на една малка масичка. Насочи се към него.

— Рорк... — Питър Девлин кимна и сивата му коса се разпиля по челото. Протегна ръка и подкани Конър да се присъедини към него. — Нещо за пиене?

Конър отказа и отвърна глава — не искаше Девлин да разбере по погледа му как се чувства.

— Оценявам жеста ти, че се реши да дойдеш — подсмръкна Девлин, отпи една глътка и очите му се спряха на Конър. — Никой не знаеше къде си.

— Нали съм в отпуск — каза бавно Конър. Девлин се разсмя.

— Но все още работиш за агенцията. Уилям ни разпитваше. Безпокои се за теб.

— Всичко е наред.

— Така ли? — учуди се Девлин и повдигна въпросително вежди. После се наведе към него и каза: — Знаехме, че си в Колорадо. Няколко от нашите момчета отдавна са по петите на Майкъл Дойл. Уилям се страхуваше да не си навлечеш беля.

— Не се притеснявай за това — промърмори Конър. — Никой в агенцията не иска да си цапа ръцете с него.

— Виж, Конър, ние сме доста различни, но аз винаги съм се възхищавал на начина, по който си вършиш работата. Нашата професия е мръсна. Не позволявай да те увлече до такава степен, че да почнеш да се възхищаваш от това, което правиш! Дойл трябва да отиде в затвора. Остави на нас да се справим с него. Недей да бъдеш роб на отмъщението. Все пак ние не сме банда злодеи.

— По-кратко, Девлин! Не се прави на глупак.

Девлин почервеня, но се опита да се овладее и продължи:

— Ти разбираш какво ти казвам. Ние сме се клели да бъдем справедливи. Остави Дойл на нас. Върви при онази хубавица и се...

— Остави Сари! Не я намесвай!

— Добре, добре — Девлин вдигна ръка, като че ли искаше да го увери в искреността си. После се облегна на стола и въздъхна. — Добре, ще се опитам да ти помогна по някакъв начин.

— Можеш да кажеш на Уилям, че си свършил всичко сам. Сега, ако нямаш нищо против...

— Седни, Рорк! — настоя Девлин. — Казах ти вече — Дойл е в Денвър.

— Видях го. Той е с Тими и Шон — отговори бързо Конър.

— Значи си ги видял и тримата?

— Да, в Удроу.

— Господи! — Девлин стисна чашата и отпи нервно няколко глътки. — По дяволите! Закъсняхме!

— Закъсняхме? — намръщи се Конър. — За какво, по дяволите, говориш? Какво означава това?

Трябваше да ми телеграфираш, Рорк! Трябваше да ми съобщиш, че си го видял, преди да дойдеш тук, разбираш ли?

— И каква е разликата?

— Огромна! — Девлин облиза устни. — Не можеш да си представиш колко огромна. Господи, Рорк! Вчера получих телеграма от Уилям. Преди два дни Тими е изпратил съобщение обратно в Тамагуа.

Конър се приведе, гърбът му се схвана. Ужасът го притисна като желязо.

— В Тамагуа?

Девлин кимна.

— Било е кратко съобщение. „Ще се погрижим за всичко“.

— За какво ще се погрижат?

— Смятаме, че това е отговорът на телеграмата, която им беше изпратена преди около седмица — Девлин пое дълбоко въздух. Изглеждаше загрижен за Конър и точно това го изненада. — Те са те следили още от Чикаго, Конър! Знаели са, че си при Сари Травърс. Животът ѝ е в опасност, тя е белязана за жертва, също както и ти.

Лицето му се вцепени. Кръвта се вледени във вените му. Белязана?! Нали точно това беше казал на Сари, нали точно в това искаше да я увери през цялото време, докато беше при нея. Тази беше причината, която го беше отвела във фермата, само че си я беше измислил сам, за да я изплаши до смърт. Но тогава какво означаваха думите на Майкъл онази нощ: „Той иска нея, Рорк! Искан я мъртва!“

Това не беше просто омразата на един мъж към друг, това не беше ненавист към нея, това беше заплаха. Предупреждение за убийство!

— Господи! — промълви Конър и скочи на крака. — Връщам се обратно! Телеграфирай на Уилям. Кажи му да изпрати още някой. Имам нужда от помощ. Трябва да ѝ помогна, по дяволите! Разбираш ли?

— Конър...

— Просто направи, каквото ти казвам!

Конър изчака, докато Девлин кимне, обърна се и се втурна към тълпата, за да си пробие път към изхода. Излезе на улицата. Сари беше

в опасност! Трябваше да го разбере още там! Защо не прозря истинската причина, поради която Майкъл се беше върнал в Колорадо? Защо не се досети, след като видя и другите с него? Защо, по дяволите, не тръгна след тях?

Беше заслепен от недоверието на Сари към него. Беше се поддал на чувствата си, без да обърне внимание на фактите. Сари го беше наранила и това му попречи да осъзнае грешката си. Цели две години в Тамагуа Конър непрекъснато я мамеше. Цели две години делеше леглото си с нея и се преструваше за такъв, какъвто не е. Цели две години я използваше, без да има намерение да остава при нея. Затова и тя не му повярва. Беше си заслужил недоверието и.

Това още повече го разстрои. Ледени тръпки преминаха по тялото му. Лъжец и измамник! На това го беше научил Уилям Пинкертън. Беше усвоил доста добре тези пороци. „Целта оправдава средствата.“ Той повярва на тези думи. Но сега...

Сега мислеше за жената с красивите тъмни очи и нищо не можеше да го спре или да го разколебае. Не можеше да позволи тя да умре.

Влакът извири. Нямаше никакво време. Затича се с всички сили. Трябваше да успее.

Сари вдигна ведрото с мляко. Ръцете ѝ отмаляха. Гърбът я болеше. Излезе от плевнята и студът я грабна в ледената си прегръдка. Небето беше навъсено. Отново щеше да завали сняг. Само мисълта, че ще трябва отново да изчисти пътеките, я умори. Не може да се наспи миналата нощ и всичко ѝ тежеше до смърт. Събуди се призори. Загледа се в хоризонта. Оттам се носеше тропот на копита. Конър. Отиваше си.

Сари затвори очи, за да спре сълзите си. Не знаеше чия беше вината за случилото се — нейна или на Конър. Трябваше да му каже истината, но нямаше достатъчно смелост. Душата ѝ копнееше за него. Студената нощ и бледата светлина на луната ѝ изглеждаха злокобни. Искаше само да чува гласа му и да го вижда до себе си. Нищо повече.

Докато стояха вкъщи през онази виелица, Конър я беше попитал дали има планове за бъдещето, дали иска да има семейство и деца. Би било ужасна лъжа, ако кажеше, че не иска. Нали точно за това мечтаеше непрекъснато. Само това искаше — съпруг, който да я обича, деца, които да играят на двора и да огласят със силни викове

околността. Толкова пъти си беше представяла тази картина, дори чу ваше гласовете им, усещаше миризмата на кафе и тихия им шепот, докато се боричкат, и строгия глас на баща им, който ги усмирява. Гласът на Конър...

Но това, което Сари искаше, Конър не беше в състояние да ѝ даде. Не можеше да ѝ предложи любов, защото не знаеше какво означава това чувство. Той никога не би повярвал достатъчно на някого, за да го заобича. Беше ѝ жал за него, но много повече съжаляваше себе си. Обичаше го и това, че не ѝ вярваше, предизвикваше непоносима болка в сърцето ѝ. Но имаше още нещо, което терзаеше душата ѝ — тя също не можа да му повярва.

Чичо ѝ беше в градината. Вървеше бавно с ръце на гърба. Колко жалко, че го нямаше Конър да му помогне. Чарлз отдавна беше минал годините, когато можеше да се труди неуморно. С всеки изминат ден работата му се струваше все по-непосилна. Младостта му беше отминала в Пенсилвания, а заедно с нея и силите му. Трябваше му помощ, нуждаеше се от някой по-млад и по-силен от него, за да овладее земята. Равнината не прощаваше на слабите.

Сари се запъти към него. Млякото се разливаше по полата ѝ, но тя не обърна внимание.

— Добре ли си?

Чарлз се усмихна леко и кимна.

— Ja, Nichte, не се тревожи.

— Не мога с нищо да ти помогна и това още повече ме тревожи — каза Сари и взе ръката му. — Ела вътре. Ще ти направя компрес. Не е необходимо да работиш цял ден.

Чарлз бавно издърпа ръката си и се усмихна.

— Винаги трябва да се работи, мила. Я погледни какви облаци се задават. Няма да свърша оградата, ако завали сняг.

— Тогава да наемем някой да ти помогне.

— Не можем да си го позволим, Сарилин.

— Може би Джон Греъм...

— О, Сарилин, той си има достатъчно работа каза Чарлз и потупа ръката ѝ нежно. — Аз съм добре, уверявам те. Само съм малко гладен. Не бих отказал един топъл обяд.

Сари се изчерви.

— Извинявай, съвсем забравих за това. Нещо съм разсеяна днес.

— Виждам — усмихна се отново Чарлз.

— Просто...

— Рорк си отиде — продължи вместо нея Чарлз и въздъхна. — Все се надявах, че всичко ще се оправи. Мислех си, че ще свърши по друг начин. Отдавна не съм бил на сватба.

Думите на чичо ѝ отново я натъжиха.

— Няма да има сватба, Onkle — отговори бавно Сари.

Чарлз кимна.

— Той ще съжалява, мила, обещавам ти. Много сили изисква вътрешната борба на един мъж. Просто Рорк все още не е осъзнал колко много те обича, но ще разбере и ще се върне. Ще видиш!

— Само ме успокояваш.

— Ја, така е. Сега имаш поне мен.

Сари се усмихна, но я заболя.

Бяха почти стигнали къщата, когато се чу тропот. Сърцето ѝ подскочи и лудо заби. Помисли си, че Конър се връща, но когато се обърна, видя три коня, които пресичаха равнината и се движеха право към тях. Разочарованието отново обсеби душата ѝ и тя се облегна на стената.

— Кой може да е? — попита Чарлз и също се обърна. — Очакваш ли някого?

— Не.

Сари седна до ведрото с мляко и се загледа по посока на приближаващите се коне. Няколко секунди по-късно вече можеше да каже кои са ездачите — Тими Войл и Шон О'Малъри. Между тях беше брат ѝ.

Сари изтръпна.

— Onkle, по-добре да влезеш вътре — посъветва тя чичо си.

Той се приближи към нея и попита, взирайки се в далечината:

— Кой идва?

— Майкъл.

Чарлз се намръщи.

— Мислех, че си го предупредила да не се връща повече.

— Предупредих го.

Конете вече бяха на двора. Ездачите спряха и слязоха. Сари погледна брат си. Беше сериозен и напрегнат. Тогава си спомни обещанието, което даде на Конър, преди да тръгне.

„Ще се срещнем следващия път само ти и аз! Тогава ще си уредим сметките, разбра ли!“

Сега, докато гледаше Майкъл, Сари осъзна, че времето за разплатата бе дошло.

— Здравей, момичето ми! — поздрави весело той и въпреки че гласът му беше приятен, видът му беше зловещ. Погледът му обходи всяка част на двора. — Здравей, Onkle!

— Не ме наричай Onkle! — ядоса се Чарлз. — Ти не си mein Neffe от много години.

Майкъл само се изсмя.

— Все още не ме харесваш, така ли, старче?

Смехът му беше ужасен, всяващ страх. Сари мразеше, когато Майкъл се държеше така. Тя хвана чичо си за ръката, като че ли искаше да го предупреди за нещо. После се обърна към Майкъл и каза:

— Не се карай с него! Поне не днес.

Чарлз се дръпна и пристъпи напред.

— Вече не си от нашето семейство — каза той и се изправи срещу Майкъл. — Сари също ти го каза, но ти явно си забравил. Сега ти го припомням. Ние не искаме да имаме нищо общо с теб. Не си добре дошъл тук. Моля те, върви си!

Шон О'Малъри пристъпи към Чарлз заплашително, но после лицето му се изкриви в ужасна усмивка.

— А ти защо не си тръгнеш, а? — изломоти той и се изплю. — Прибирай се, старче! Искаме само да знаем къде е Рорк.

— Той си отиде — отвърна Сари. — Замина рано тази сутрин.

Майкъл въздъхна.

— Сари, миличка, не ме лъжи! И без това едва удържам Тими да не направи някоя глупост, за която после да съжаляваш!

Сари погледна Тими Войд. Той я поглъщаше с очи, като че ли всеки момент ще смъкне кожата от тялото ѝ. Тя се разтрепери и извърна глава, но вече беше твърде късно да прикрива ужаса и страха. Опита се да се успокои, но продължи да трепери.

— Не те лъжа — отговори Сари. — Замина за Денвър.

Тими пристъпи напред със стиснати зъби.

— Ако нямаш нищо против, само ще огледаме наоколо.

Чарлз застана пред Сари, като че ли искаше да я защити от нападките на Майкъл и го погледна строго.

— Махай се от земята ми! Ти си чужд за нас!

— Само ще огледаме, старче — засмя се злобно Майкъл. — Ако не го намерим, си тръгваме. Просто ни остани да си свършим работата!

— Искам да напуснете земята ми! Вървете си!

— Onkle, остави ги да огледат. Нямаме какво да крием — помоли го Сари.

— Тази земя не е тяхна, не ги искам тук — настоя Чарлз.

Тими отново се разсмя.

— Мисля, че грешиш, стари глупако. Цялата земя е наша и можем да правим, каквото си искаме, разбра ли! — закани се той — Няма да тръгна отгук, докато не огледаме навсякъде. Е, ти имаш избор. — Той пристъпи към Чарлз и го сграбчи за дрехите, извади пистолета си и го опря в гърдите му. — Навсякъде оставяме по един мъртвец. Защо да не направим така и тук? Какво ще кажеш?

Сари дръпна Чарлз за ръката и я стисна да мълчи.

— Вървете — каза тя на Тими и погледна Майкъл умолително. — Ти обеща, Майкъл!

Майкъл наведе глава, но изражението на лицето му не се промени. Той извади пистолета си и също го насочи към тях. Сари знаеше, че той трябва да се държи така пред Тими и Шон, за да му вярват и да разчитат на подкрепата му, по всичко това много я нарани.

— Хайде, момчета — подкани ги Майкъл. — Да си свършим работата. А вие двамата обърна се той към Сари и Чарлз, — влизайте вътре и не се показвайте повече, разбрахте ли!

— Дръж ги под око, Майк! — нареди Шон.

— Не се безпокой! Знаем какво да правя — отговори Майкъл и насочи пистолета отново към Сари.

— Мислиш се за голям човек, Майкъл Дойл? Срамувам се, че си част от нашето семейство!

Майкъл присви очи. Повдигна пистолета си. Сари стисна ръката на Чарлз и го задърпа към къщи. Шон ритна вратата и тя се отвори с трясък.

— Запали лампата! — заповяда Тими, когато влязоха вътре, и Сари отиде право към масата.

Майкъл кимна и процеди през зъби:

— Сядайте! Няма да отнеме много време!

Чарлз отново се дръпна и Сари още повече се разтрепери.

— Моля те, Onkle, ела тук! — прошепна тя. — Не им създавай повече усложнения. Те ще си тръгнат, като видят, че го няма.

— Но няма да е скоро, мила — отвърна тъжно Чарлз.

Майкъл го стрелна с поглед.

— Седни, старче!

Чарлз най-накрая се подчини. Сари остави млякото и седна до него. Шон продължаваше да ходи из къщата, взирайки се навсякъде — събаряше столовете, риташе сандъците с дрехи. Вероятно си мислеше, че Конър се е скрил някъде. Тими се качи горе в спалнята ѝ. Страхуваше се какво ли прави там. Сигурно гледаше под леглото ѝ. Чу се падане на нещо тежко — Тими изхвърляше нещата ѝ по пода. Сари все още трепереше. Затвори очи, стисна ръцете си в юмруци и се облегна на масата. Искаше ѝ се вече да са си отишли.

— Я да видим какво е това — чу се гласът на Тими и той се показа на стълбите. Държеше в ръцете си една от нощниците ѝ — тънка коприна с бродерия, останала от сватбата. Въобще не я обличаше. — Аха, много хубаво нещо — изломоти Тими и го показа на Майкъл.

Майкъл вдигна глава и се намръщи.

— Остави това, Тими! Не забравяй, че търсим Рорк!

— Помня — отговори той и се разсмя, но изведнъж лицето му се изкриви и той посочи към Сари. — Това ли обличаш за Рорк, а?

Сари почувства, че всеки момент ще припадне и се вкопчи в ръката на Чарлз.

— Няма нищо — каза чичо ѝ. — Остави го!

— Остави я Тими! — предупреди го Майкъл.

— Хайде, Сари, кажи! Това ли беше облякла, когато се чукаше с него? — продължаваше Тими, без да обръща внимание на Майкъл.

Сари усети, че Чарлз се надига. Той се спусна напред и взе пушката си, която беше в ъгъла до прозореца. Зареди я бързо и я насочи към Тими.

Сари така и не разбра какво точно стана.

Майкъл скочи, изви се на една страна и нещо присветна в ръката му. Шон извика, после Сари изкрещя и се чу изстрел. Чарлз се завъртя и натисна спусъка. Пушката падна от ръцете му. Чарлз се строполи на пода.

— Той ме простреля! Господи, той ме простреля! Мръсното копеле ме застреля! — Майкъл крещеше като обезумял, а кръвта се стичаше между пръстите на ръката му.

Сари скочи и се спусна към чичо си.

— Onkle! — извика тя и хвана Чарлз за главата, но той не помръдна. — Господи! Господи! — крещеше Сари и се суетеше, без да осъзнава какво прави. Заслуша се дали диша.

— Onkle! Onkle, моля те... О, Господи!

Чарлз хриптеше.

— Той ме застреля! Той ме застреля! — скимтеше Майкъл.

— Ти го застреля! — извика Сари и вдигна глава. Лицето ѝ бе бяло като платно, а очите ѝ тъмнееха. Отново се наведе към чичо си и се опита да го отмести, но едва не падна до него. Никой в стаята не помръдна да ѝ помогне. Тя коленичи и видя дупката от куршума на гърдите му — черна и грозна. Очите му бяха затворени, лицето — бледо, а от ъгълчето на устата му пълзеше тънка струйка кръв.

— О, Господи! — прошепна Сари и се притисна до чичо си. Вдигна главата му и го прегърна. Погледна тримата мъже. Зави ѝ се свят. — Някой да извика доктор! Извикайте доктор, по дяволите!

— Сарилин... — едва промълви Чарлз. — Lieb... ling, къс... но е вече...

— Не! — извика Сари и сълзите ѝ обляха бузите. Душата ѝ бе обзета от неописуем ужас, а сърцето ѝ се сви от болка. — Onkle, не! Моля те! Не е късно! Не си отивай! Опитай се да издържиш още малко, докато доведат лекар, моля те, Onkle! — После отново се обърна към Майкъл и извика: — Върви да доведеш лекар!

Устните на Майкъл потрепнаха, но тя не чу думите му.

— Успокой се, малката! — извика Шон.

— Той умира, Господи! Проклети да сте!

Чарлз трепна в ръцете ѝ.

— Оби... чам... те, мила...

— Моля те, Господи, не позволявай да умре! Моля те, не позволявай да умре!

Беше прекалено късно. Дишането му се забави и Чарлз се отпусна в ръцете ѝ. Последното, което той изрече, бе името на леля ѝ Бърджис. Сари продължи да се моли пред безжизненото тяло на чичо си. Ръцете ѝ бяха целите в кръв.

— Не... Не... — извика тя, но вече нищо не можеше да направи. Положи го бавно на пода и зарови лице в гърдите му. Не можеше да повярва, че вече го няма. Не искаше да повярва, че си е отишъл. Чарлз вече го нямаше. Нямаше го. Тя е сама. Нямаше си никого. Съвсем сама.

— Съжалявам, миличка — промълви Майкъл. — Не съм искал да го убивам.

Сари дори не го погледна.

— Не трябваше да вадиш оръжие срещу него!

— Стана случайно...

Сари вдигна глава и го прониза с поглед.

— Вече не си ми брат! — извика тя и се разрида още по-силно. — Не те искам тук! Не искам да те виждам повече! Махай се! Върви си! Никога не се връщай!

— Сари...

— Махай се!

Това бяха последните ѝ думи. После Сари се обърна към Чарлз и отново го прегърна. Сълзите се стичаха по лицето ѝ и премрежваха погледа ѝ, но тя не вдигна ръка да ги избърше. Вратата зад нея се отвори. Някой стоеше там, но нищо не каза. После си тръгнаха.

Сари остана сама в студа и тъмнината. Навън вятърът виеше. Ръцете ѝ бяха целите в кръв. Кръвта на чичо ѝ... Вече го нямаше... Чарлз си отиде и я остави съвсем сама...

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Конър яздеше право към къщичката, целият мокър и уморен. Ужасът сковаваше душата му. Бързаше, но когато видя, че никой не се мярка по двора и фермата е съвсем тиха, разбра, че е закъснял. Скочи от коня и се спусна към къщата. Едва не се спъна в прага вратата зееше. Страхът отново го обзе.

— Сари! — извика той и се закова на място.

Сари стоеше вътре, вперила поглед в неизвестността. В ръцете си държеше чаша с кафе. Очите ѝ — мъртви, празни, безизразни.

Беше закъснял.

— Какво се случи, Сари? — попита тихо той.

Сари погледна към него, но като че ли въобще не го видя. Не се изненада, не го попита защо се е върнал, само кимна. Конър се обърна и видя трупа.

— Господи! О, Господи! — извика той и отстъпи назад.

Чарлз! Мъртъв! Лежеше проснат на пода, със застинало лице, затворени очи, леко отпусната уста. Изглеждаше като всички мъртъвци, но положението на тялото му беше неестествено. Конър стоеше, без да може да каже нещо, като че ли не вярваше на очите си. Защо точно Чарлз? Защо? Отново почувства онази разкъсваща сърцето болка, тъгата от загубата и мъката от безпомощността. Същото беше усетил, когато баща му умираше.

— Как... Как се случи?

— Майкъл беше тук — каза Сари с безжизнен глас. — С Тими и Шон. Търсеха тебе. Onkle се опита да ги спре с пушката, простреля Майкъл в ръката и... той го уби.

В думите ѝ имаше толкова много болка. Конър почувства вина, която го задуши. Трябваше да бъде тук! Трябваше да го предотврати!

Погледна Сари. Тя стоеше тиха и безмълвна. Искаше да я прегърне, но знаеше, че тя няма да му позволи, още по-лошо щеше да бъде, ако го отблъсне — това би му причинило непоносима мъка. Затова остана просто така, загледан в нея.

Чарлз беше мъртъв и тази земя, която той толкова много обичаше и за която се грижеше с толкова любов, нямаше да бъде докосвана от него никога повече! Колко крехък е животът! Как внезапно може да бъде отнет! Конър затвори очи. Беше уморен до смърт от саможертви, от лъжи, от предателства.

— Къде е Майкъл сега?

Сари вдигна глава и го погледна така, като че ли току-що я беше ударил.

— Майкъл? Господи, това ли е единственото нещо, което те интересува? Тук има убит човек, човек, който винаги е бил честен и добър, а ти мислиш единствено за твоето проклето отмъщение! — Сари тресна чашата и тя се счупи в ръба на масата. Кафето се застича по пода. — Ти и твоята проклета работа! Не виждаш ли какво ми причини!

Конър беше отчаян и безсилен.

— Сари, никога не съм и предполагал дори, че ще стане така!

— Разбира се, че не си — отвърна саркастично тя, но думите ѝ се удавиха в сълзи. — Ти си знаел! Знаел си, че ще се върнат и въпреки това си тръгна! Така ли ни защити! Просто реши, че те лъжа и нищо друго нямаше значение за тебе! Означавам ли изобщо нещо за теб, кажи ми? Означаваше ли чичо нещо за теб?

— Сари...

— Всичко, което се случи в Тамагуа, сега се повтаря, не виждаш ли?

Всяка нейна дума му причиняваше болка. Слушаше я, без да може да ѝ каже нищо — беше си заслужил всеки един неин упрек. Господи, защо трябваше да си тръгва.

— Що за човек си ти, Конър Рорк? Има смелостта да си тръгнеш точно когато най-много имах нужда от теб! Защо? — тя посочи към чичо си. Ръцете ѝ трепереха. Погледни! Той е мъртъв, и то по твоя вина! Доволен ли си сега?

Конър мълчеше. Тишината още повече я потресе. Той се приближи към нея и я помилва. Кожата ѝ беше студена, ледено студена и мокра от сълзи. Сари се отдръпна.

— Не ме докосвай! Прекалено късно се сети! Не те желая повече! Вече не мога да ти простя, нито на теб, нито на Майкъл! Върви си! Тръгвай!

— Не, няма да си тръгна! Този път не! Оставам тук!

— Не разбираш ли! Не виждаш ли? Вече е прекалено късно! — гласът ѝ затрепери. — Прекалено късно е, Конър!

Сърцето му се разкъсваше от болка. Колко тъжна и самотна беше Сари! Спомни си за онази жена, която стоеше наред полето сама и махаше на влака. Защо беше направил толкова много грешки? По дяволите, защо?

Нещо стягаше гърдите му. Сари бе все така бледа и продължаваше да трепери. Искаше да ѝ помогне да преодолее мъката и тъгата. Господи, как можеше да направи това! Как да я убеди, че трябва да остане тук, при нея. Дали нямаше да предизвика само нейното негодувание и омраза? Защо трябваше отново да преживява всичко? Защо трябваше винаги да има нещо, което да им пречи да бъдат добри един към друг? Знаеше, че трябва да открие Майкъл. Трябваше веднъж завинаги да приключи с него. Не искаше той отново да застане между него и Сари, не искаше да преживява отново цялата тази болка и тъга, не искаше да бъде сам.

— Ще погребя Чарлз и тогава ще тръгна — каза тихо Конър. — Ще си тръгна, но няма да е за добро, Сари! Няма да е за добро!

Цял ден копа гроба на Чарлз. Лопатата се огъваше и отскачаше от измръзналата земя. Копаеше сантиметър по сантиметър. Потта се стичаше по челото му. Гробът трябваше да бъде достатъчно дълбок, за да не бъде изровен от мародери, и Конър реши, че колкото и усилия да му коства това, той ще го направи — след като не може да защити Чарлз приживе, поне сега трябваше да му осигури покой. Усещаше, че Сари стои зад него. Нищо не казваше, само го гледаше как копае. Понякога той се обръщаше да я погледне — очите ѝ бяха тъмни, пълни с тъга и сълзи.

Когато свърши, слънцето вече залязваше. Сари беше приготвила тялото на Чарлз — беше го измила и преоблякла. Приличаше на заспал — лицето му беше спокойно. Конър си спомни колко пъти точно това спокойствие му беше помагало в трудности и беди. Чарлз Доналдсън беше щастлив човек, доволен от съдбата си. Беше познал и любовта, и болката, и щастието, и тъгата. Конър дори усети, че малко му завидва. Сигурно се заблуждаваше, че животът на Чарлз не е бил толкова мъчителен, колкото неговия, но му се искаше да е така. Като че ли

животът се даваше на онези, които можеха да изкупят вината и несигурността.

Сари беше коленичила до гроба. Косата ѝ се стелеше по гърба, а пръстите ѝ бяха свити от болка. Искаше да ѝ помогне! Искаше тя да му прости!

Сари стана и се обърна. Конър затвори очи и прошепна:

— Обичаме те! Почивай в мир!

Думите му се понесоха над полето на крилете на вятъра.

Благодаря ти, че погребя Чарлз — промърмори Сари. После се обърна и тръгна към къщата. Конър я последва, загледан в бавните ѝ, неуверени стъпки.

— Аз тръгвам, Сари! — с мъка произнасяше всяка дума. — Не се тревожи. Майкъл няма да те безпокои повече.

— Защо? Защото ще го убиеш? — Сари въздъхна и продължи: — Какъв герой си ти! Махай се от земята ми!

Конър остави лопатата до стената.

— Отивам да го открия. Време е да изясним всичко. Не бива повече да отлагам. Не го правя заради мен, а заради теб, Сари!

— Аз не искам да правиш нищо заради мен. Не искам да си отмъщаваш за моя сметка. Направи го заради себе си, но не ме лъжи повече. Престани да лъжеш! Това, което си решил да направиш, не е нито заради мен, нито за мое добро — ти си толкова лош, колкото и той. Ти и твоят закон — „око за око“! — тя се изсмя гневно. — Махай се оттук!

— Не ми казвай повече тези думи! Никога!

Сари замълча.

Конър не дочака да види какво ще стане, знаеше, че е прекалено изтормозена от всичко, което се беше случило, и едва ли осъзнаваше какво говори. Но вътре в душата си той все още жадуваше да чуе молбата ѝ да остане и да не заминава.

Конър отиде до коня си, бавно се качи, но не се стърпя и се обърна към нея. Сари стоеше, без да продумва, ѝ чакаше.

— Обичам те, Сари! — прошепна той. — Ще се върна, без значение дали ме искаш, или не.

Сари тръгна към плевнята. Трябваше да се погрижи за животните. Но щом влезе, се спря и се облегна на стената. Зарови лице в ръцете си и притисна очите си, но сълзите ѝ рiekнаха. Животът

продължаваше, фермата си беше на мястото, времето си течеше, но Onkle вече го нямаше...

Трябваше да нахрани животните, да издои кравите. Никога досега не се беше замисляла колко много неща ще трябва да върши, никога досега работата не ѝ тежеше, но вече беше сама и никой нямаше да ѝ помага. Поне нямаше да мисли непрекъснато за Майкъл, да чува изстрела, който отне живота на чичо ѝ, и да си спомня онзи ужасен миг, когато той издъхна. Не трябваше да си спомня това! Не трябваше да си спомня и за Конър! Искаше да се събуди и всичко случило се да бъде сън. Очакваше да чуе стъпките на Чарлз и гласа му...

Сърцето ѝ се сви от мъка. Сложи ръце на ушите си, за да заглуши воя на вятъра. Всеки шум ѝ причиняваше болка.

Всичко това се случи заради Майкъл и Конър — заради тяхната сляпа, глупава омраза, заради отмъщението, което изгаряше душите им и ги правеше неспособни да бъдат добри. Сари погледна кравата, която пристъпваше покрай нея. Ведрото вече беше пълно догоре с мляко. От миризмата му ѝ прилоша. Видя отново как Чарлз пада, повален от куршума на Майкъл, и разлива млякото на пода, то се смесва с кръвта му и покрива цялата стая...

Сари бутна столчето и се изправи. Загледа се в тавана. Там, в горната част, беше „стаята“ на Конър. Гневът отново обзе душата ѝ, но успя да се овладее. Хвана полата си и се качи горе по стълбата. Навсякъде се усещаше присъствието на Конър. Дори миризмата беше като неговата — едва доловимо ухание на мускус, примесено със свеж мирис на кожа. Сърцето ѝ отново се сви и сълзите ѝ потекоха. Изтри гневно бузите си с опакото на ръката. Защо, по дяволите, трябваше да тъгува за него? Проклетата да е, ако отново закопнее за ласките и за нежните му думи! Тя пристъпи напред, строполи се върху одеялото, където още повече се усещаше присъствието на Конър, и се разрида:

— Проклет да е!

Бързо скочи, ритна завивките настрани и започна да ги тъпче с краката си.

Беше ѝ казал, че ще се върне — само да посмее! Ще му покаже как се посреща нежелан гост! Ще изгори всичко, до което се е докосвал — такъв огън ще запали, че ще го видят на край света! И тогава ще се успокои. Ще види той коя е Сари Травърс!

Сари изхвърли завивките и отиде до гредата, на която висеше чантата му. Отвори капачето и всичко се изсипа на пода. Гледаше как падат принадлежностите му и я обземаше неизмерима радост. Чу се звук от счупено стъкло, но това още повече я развесели. Чувстваше се замаяна. Имаше обаче още нещо вътре. Надяваше се да е нещо ценно, много скъпо за него, нещо, което да ѝ подсказе как би могла да го нарани още по-силно. Решението обаче не ѝ достави онази радост, която очакваше, а на дъното нямаше нищо друго, освен слама. Сари стоеше на ръба на дъските, гледаше надолу към купчината вещи, одеяла и завивки и очакваше да почувства удовлетворение и задоволство.

Стана тъкмо обратното — почувства самота.

Затвори за миг очи, заслуша се в звуците, които изпълваха плевнята, чу собственото си дишане — тежко и забавено — и горчиво заплака.

После слезе по стълбите. Вещите на Конър покриваха целия мръсен под. Няколко ризи, чифт панталони, самообръсначка и кожена лента. Счупената бутилка ром ѝ напомни толкова много за него, че дъхът ѝ спря. Клекна до купчината, събра всичко на едно място и започна да го пъха обратно в чантата. Пръстите ѝ напипаха нещо твърдо. Беше кожено портмоне. Намръщи се и го отвори бавно, като че ли се страхуваше от него. Видя снимката на някакъв мъж. Лицето му бе слабо, почти изпито, косата му беше разпиляна около лицето като ореол, беше леко усмихнат, като че ли напразно се е опитвал да застане сериозен. Беше целият облечен в черно, о малка бяла якичка на духовник. Свещеник. Сари се втренчи в снимката. Бащата на Конър Шон Рорк! Нежни черти, засмяно лице, добри очи — Сари почувства тъга, неимоверна мъка и съжаление, че е мъртъв. Беше загубил живота си по същата безсмислена причина, по която и чичо ѝ. Стана ѝ мъчно за Конър и за миг забрави гнева.

Спомни си, че го беше питала за миналото му, за детството. Тогава Конър ѝ разказа с болка в очите за годините, преди да срещне баща си, а после с гордост си спомни времето, прекарано с Рорк. Беше ѝ казал нещо много важно тогава и Сари все още го помнеше: „Не може да ти липсва нещо, което никога не си имал.“ Конър не е имал дом и семейство. Спомни си как ѝ рая казваше историята си и болката, която се промъкваше в погледа му, когато говореше за майка си, колко

сили му костваше, за да каже, че е била проститутка. Беше толкова тъжен и самотен...

Когато говореше за Шон Рорк, лицето му ставаше нежно и миловидно. Така умело разказваше, че Сари сякаш ставаше част от неговото трудно детство — изоставено дете, изгубено в големия град, гладуващо, прекалено болно, за да издържи на студа и прекалено слабо, за да потърси помощ. Дали се беше взирал в прозорците на чуждите хора, както тя самата беше правила? Дали си беше пожелавал да бъде част от нечие семейство, което разговаря и се смее около масата? Дали им беше завиждал за домашния уют? Дали си беше пожелавал любовта, която озарява лицата им, да сгрее и неговата душа?

Господи, колко ясно виждаше всичко това! Колко болезнено беше! Сари отново преглътна сълзите, които напиреха в очите ѝ. Тя самата неведнъж бе изпитвала самота, знаеше какво означава да бъдеш отхвърлен от всичко и от всички. На нея никога не ѝ се беше налагало да краде или да гладува, но имаше различни видове глад. Тя беше жадувала за истинско семейство и трябваше да изчака, докато родителите ѝ умрат, за да отиде при чичо си и чак тогава да разбере как живеят истинските семейства. Тогава нейният живот се промени изцяло.

Също както и на Конър, след като го бяха прибрали в енорията.

Господи, колко много си приличаха съдбите им! Едва сега Сари осъзна това и чувството на вина отново я завладя. Той е бил също толкова самотен и изоставен като нея, затова и се беше вкопчил толкова здраво в тяхната любов — беше повярвал в доброто и в бъдещето. Както тя самата, когато отиде да живее при чичо Чарлз и леля Бърджис. Сега разбра как се беше чувствал Конър при Шон Рорк, който го беше приел при себе си, давайки му храна и за тялото, и за душата.

Едва сега разбра защо беше толкова силно желанието му за отмъщение. Когато някой, когото силно обичаш, си отиде по глупав и безсмислен начин... тази загуба предизвиква само и единствено гняв — един вид тъга, чрез която никога не се разделяш с човека, който ти липсва. И Сари го почувства, след като загуби Чарлз — той все още беше част от нея, защото гневът не ѝ позволяваше да го забрави. Желанието за отмъщение беше просто другото име на гнева.

Колко много си приличаха тя и Конър! И двамата се вкопчваха в нещо силно и здраво, за да не му позволят да си отиде от тях. И двамата изпитваха силен гняв, защото се страхуваха от тъгата и мъката. И двамата се ужасяваха от мисълта да бъдат сами.

И въпреки това и двамата...

Отвън се чу тропот. Сари изтръпна. Помисли си, че той се връща, но после чу някой да подвиква на конете — не беше неговият глас.

— Сари! Чарлз! В къщи ли сте?

Беше Мириам. Сари избърса сълзите си и пхна снимката обратно в портмонето, а него остави в чантата. Побърза да излезе от плевнята.

Мириам вече пресичаше двора, когато Сари се показа на вратата. Тя държеше голяма кутия, здраво привързана с панделка, бузите и носът ѝ бяха зачервени от студа. Зад нея Джон бавно слизаше от файтона.

— А, ето къде сте били — каза Мириам и се втурна към нея.

Полата ѝ шумолеше, косата ѝ беше спусната около лицето и се развяваше.

— Мислех, че ще останете в града няколко дни след празненството, но Айда Ландърс ми каза, че веднага сте си тръгнали за къщи.

Сари се опита да се усмихне, но не успя.

— Да... ами... да бяхме останали...

— Разбира си! Толкова дълго пътуване късно през нощта...

— Мириам...

— И в тоя студ! Ами виелицата? Ако малко бяхте закъснели, щеше да ви погълне. — Тя връчи кутията на Сари. — Одра ви изпраща това. Каза да я извиня, че не е успяла да го свърши за празненството.

— Мириам...

Джон Грѐм се приближи и докато махаше ръкавиците си, попита:

— Къде е Чарлз?

Сари отмести кутията настрани и тихо отговори:

— Той си отиде.

— Как така си отиде? — учуди се Мириам. — Имаш предвид, че е отишъл в града?

— Не знам как да ви кажа — изрече бавно Сари, после пое въздух и продължи: — Ние... ние имахме... малък инцидент тук.

Мириам онемя, а Джон смръщи вежди.

— Инцидент? Какъв инцидент?

— Onkle е мъртъв — каза само Сари.

Мириам пребледня.

Джон остана като закован.

— Мъртъв... — едва успя да изрече думата Мириам. Но... но нали току-що го видяхме да танцува? Нали беше при нас! Той толкова се смя!

— Стана вчера — отвърна Сари. — Почистваше пушката си и... вътре имаше патрон. — Сари преглътна. Лъжата ѝ тежеше. — Погребахме го тази сутрин.

— Господи! — изхълца Джон.

— О, Господи! О, Господи! — изхлипа Мириам и се разплака. Обърна се и зарови лицето си в гърдите на съпруга си. Той пребледня, очите му се разшириха и от тях бликнаха сълзи. Прегърна жена си и я притисна до себе си. Това още повече разстрои Сари. Сърцето ѝ се сви от болка. Отново почувства самотата като огромен черен облак.

— Съжалявам! — промълви Джон. — Аз... не знам какво да кажа. Такъв добър човек беше...

— Да... — проплака Мириам. — Чудесен човек...

Сари посочи с очи гроба.

— Ако искате, можем да отидем при него.

Джон само кимна. Последваха я мълчаливо. Когато се спряха, Сари се наведе и махна сухата трева, която вятърът беше донесъл отнякъде. Мразеше тази гледка! Мразеше този гроб! Тя никога повече нямаше да види лицето на Чарлз. Никога нямаше да чуе гласа му и неговото „мила“. Мразеше тази безпомощност.

Тримата стояха до гроба. Сари чуваше шепота на Джон, който се молеше. Мириам мълвеше нещо толкова тъжно, че гласът ѝ ставаше все по-плачевен. Сари почувства как гневът я напуска. Камъните си бяха просто камъни, пръстта — пръст, а чичо ѝ... той беше някъде другаде.

— Страхувам се, че Раят не съществува — промълви Сари.

Мириам взе ръката ѝ и нежно я погали.

— Ако съществува, Сари, Чарлз със сигурност е там... и в сърцата на тези, които го обичат.

В сърцата на тези, които го обичат... Но не и тук. Сари се молеше да е при Бърджис. Раят не би означавал нищо, ако я нямаше Бърджис — нито светли облаци, нито златна светлина, нито херувими, нито ангели с крила. Чичо и би бил щастлив дори и в ада, стига Бърджис да бъде при него и да го очаква.

Сари се обърна към приятелите си.

— Мисля, че... Имате ли нещо против...

— Разбира се, че ще останем — отвърна Мириам импулсивно. — Толкова, колкото искаш. Няма да те оставим сама.

— Признавам, че много бих искала да сте при мен. Да ви предложи ли кафе?

— Аз ще го приготвя, Сари — каза Мириам и я прегърна силно, забравяйки, че Сари все още държи кутията. — О, Господи, кутията!

Сари също погледна към кутията — дори беше забравила, че я държи.

— Одра сигурно е изпратила нещо за Onkle — рече тя. Нали знаете колко много се харесваха.

Джон се усмихна тъжно.

— Чарлз обичаше да казва, че черешовият пай на мисис Ландърс е най-вкусният в цялата страна.

Сари също се усмихна.

— Той казваше същото и за моя.

Сари се спря пред вратата и се отмести да минат Джон и Мириам. После остави кутията на масата. Хубаво е, че бяха тук, при нея, че не беше сама. Сега в къщата отново имаше живот.

Мириам свали палтото си, закачи го зад вратата и отиде до печката. Наля кафе и свали тенджерите от местата им.

— Какво правиш, Мириам? — попита учудено Сари.

— Ще приготвя нещо за вечеря, разбира се — отговори приятелката ѝ. — Ти седни при Джон и се успокой. И отвори онази кутия.

Сари седна, придърпа кутията към себе си и започна да отвързва панделката. Ръцете ѝ трепереха. Джон ѝ помогна. Отвориха капака. Вътре беше коприната, която Конър ѝ беше купил, когато ходиха в Удроу. Тя блестеше на светлината на лампата — тъмнозелените линии

изглеждаха толкова красиви, а златните нишки искряха като слънчеви лъчи. Беше толкова приятно да я гледаш! Отначало Сари помисли, че е просто плат, който е съвсем същият като този в сандъка ѝ горе в стаята. После се вгледа внимателно и видя, че има шевове и дантела. Рокля! Сари ахна и я извади.

— О, Господи! О, Господи! — задъхано изрече Мириам. — Толкова е красива!

Роклята наистина бе красива. Сари беше като замаяна. Беше същият модел като на роклята, която носеше в Тамагуа, когато срещна Конър за първи път, но тази беше още по-красива и по-богато украсена — тогава не можеше да си позволи такива скъпи аксесоари: ръкавите бяха къси и буфонирани, завършваха със същата дантела, с която беше украсена и яката; бродирани копринени цветя допълваха красотата им, а от тях се спускаха нежни тъмни панделки; цялата горна част на роклята беше от дантела и подплатена с тъмнозелена коприна, а завършваше с красива панделка на гърба. Толкова красива! Толкова изящна!

Беше от Конър. Само той би могъл да помни роклята ѝ оттогава.

Сърцето ѝ замря. Затаи дъх. Когато се върнаха от града, тя скри плата, защото не искаше да вижда тъгата в очите му, след като го беше купил. Думите, които ѝ беше казал тогава, още звучаха в мислите ѝ: „*Нещо много красиво. Нещо изящно като теб.*“

Мислеше си, че той отново я лъже. Сега вече разбираше.

А сандъка — той сигурно беше разгледал и останалите неща в него. Какво ли още е видял? До кое се беше докоснал? Дали бе видял коледните украшения, вълнения шал, червената роза, която ѝ беше дал тогава, в Тамагуа? Дали се беше смял? Не, той не беше такъв! Вътре в себе си беше дълбоко убедена, че той никога не би се смял на тези неща, защото те ѝ бяха скъпи спомени, а той уважаваше спомените. Господи, колко добре го познаваше вече! Но не беше само това — тя все още го обичаше.

Сари пусна роклята и тя прошумоля в кутията. Погледна към Мириам — тя се усмихваше, а в очите ѝ имаше онази увереност, от която толкова много се нуждаеше Сари сега.

— Той ще се върне — каза Мириам, отгатнала мислите ѝ. — Не се тревожи, Сари, той ще се върне!

Отвън се чу тропот на конски копита. Джон стана и погледна през прозореца.

— Двама мъже — бе единственото, което каза той. После взе пушката зад вратата, онази същата, която беше държал Чарлз само преди два дни. — Ще си имаме компания, дами!

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Кой може да бъде? — попита Мириам, взирайки се заедно със съпруга си. — Не ги познавам.

— Джон, а ти?

— Не, някакви непознати — каза напрегнато Джон, клатейки глава.

Сари изтръпна. Сърцето ѝ замря. Двама мъже! Някой от бандата на Моли! Главата ѝ се замая. Лицето на Тими изплува пред нея. Дали не идваха да я убият?!

— Спокойно — каза тя, но сърцето ѝ щеше да изхвъркне от страх. — Моля те, Джон, свали тази пушка! Всичко е наред.

Той се поколеба за миг, но след това свали пушката и я остави обратно зад вратата.

— Сигурна ли си, Сари? Познаваш ли ги?

Какво можеше да им каже, не ѝ бяха чак толкова близки, за да сподели с тях тайната, която криеше. Само кимна, страхувайки се, че ако не успокои Джон, той ще се опита да я защити по същия начин, както постъпи и преди.

— Изчакайте тук — каза тя и тръгна към вратата. — Моля ви, просто почакайте тук! Не излизайте навън!

Сари се опита да се успокои. Двамата мъже се приближиха достатъчно до къщата и тя ги видя — не беше нито Тими, нито Шон. Сари бавно се приближи до тях и изчака да слязат от конете.

— Вие ли сте Сари Травърс? — попита единият от тях.

Сари вдигна глава.

— Кой иска да знае?

— Тя е мисис Травърс, Робъртс — отговори вместо нея другият мъж. Той вдигна шапка, изтупа я и се изправи пред нея.

— Мадам, аз съм Питър Девлин. Мисля, че сме се срещали и преди.

Сари се вгледа в него. Сиво-черната му, лошо подстригана коса и кръглото лице говореха за занемареност.

— Наистина ли? Не си спомням.

— В Пенсилвания... — отвърна мъжът.

Сари отново се разтрепери.

— Ще трябва да ми простите, но не си спомням всичките... приятелите на Майкъл...

Другият мъж се разсмя и весело погледна към този, който се представи за Питър Девлин.

— Е, момиче, тогава въобще няма да си спомниш за нас. Ние не сме от бандата на Моли Магуайърс.

Той също свали шапката си — лицето му беше с правилни черти, очите искряха, веждите бяха гъсти и извити.

— Аз съм Пади Робъртс, служител от агенцията на Пинкертън в Чикаго. Мистър Девлин работи за същата агенция, но в Денвър.

Значи бяха агенти на Пинкертън. Сари се успокои.

— Работите за Пинкертън? И какво искате от мен?

— Търсим Конър Рорк.

Сари поклати глава.

— Той не е тук.

Девлин беше много изненадан.

— Но аз знам, че ще бъде тук. Така се уговорихме.

— Е да, но го няма — отвърна Сари и се обърна към къщата. — Бихте ли ме извинили, имам гости.

Девлин пристъпи напред и препречи пътя ѝ.

— Мис Травърс, много е важно да узнаем къде е Рорк. Имаме заповед да го открием.

— Питате неподходящия човек — отвърна Сари. — Той замина преди няколко часа, но не знам къде. Не ми каза.

— Ами тогава... — каза другият мъж, който имаше силен ирландски акцент. — Тогава бихте ли ни казали поне къде е брат ви?

Сари въздъхна.

— Надявам се, че вече е отишъл... в ада.

— Мисис Травърс...

Тя погледна Питър Девлин.

— Не зная къде е брат ми, мистър Девлин.

— Разбира се, нямате никаква причина да ни помагате. Знаем, че е така, но...

Сари се обърна към мъжа с ирландския акцент. Изведнъж почувства съжаление към него заради неудобството, в което го беше поставила.

— Нямам причина да не ви помагам. Брат ми и аз сме... не сме близки. Той беше тук преди два дни, но си замина. Бих се изненадала, ако се появи отново.

— Ами Конър?

— Замина тази сутрин. Не зная къде. Може би в Удроу. Това е най-близкият град.

— Благодаря ви, мисис Травърс — каза Пади Робъртс и кимна учтиво. — Много ни помогнахте.

Сари се усмихна леко.

— Не мога да ви помогна за съжаление, мистър Робъртс. Но... бих искала да ми направите една услуга... ако може.

Пади Робъртс кимна в знак на съгласие.

— Разбира се, стига да е по силите ни. Ще направим, каквото можем.

Сари пое дълбоко въздух, огледа равнината и след това се обърна към тях.

— Когато откриете Конър Рорк... бихте ли... бихте ли му предали... да се върне? Има... Има нещо, което... Което трябва да му кажа.

Пади Робъртс се усмихна приятелски и каза:

— Разбира се! Света Дево, разбира се, че ще му кажем. Ще направим всичко възможно да го открием и да му предадем думите ви.

Сари се усмихна с благодарност. Обърна се и тръгна към къщата.

— Почакай, момиче! — извика Робъртс и леко я докосна по рамото. — Има ли нещо, което можем да направим за теб сега?

— Не, мистър Робъртс — увери го тя. — Няма нищо. Всичко е наред, не се безпокойте.

Конят дишаше тежко, беше преуморен. Хълбоците му бяха сковани и на Конър му костваше доста усилия, за да може да го управлява. Той се наведе към животното, погали го по твърдите мускули и го огледа — беше целият в сняг. Почти стигаше. Не го интересуваше дали Дойл и неговите копои го чуват. Беше време да се срещне с него очи в очи. Беше време за разплата.

Беше тръгнал рано тази сутрин. Беше отчаян, когато напусна къщата, но сега ясно осъзнаваше, че трябва да приключи с бандата завинаги. Тръгна направо за Удроу. Разпитваше всеки срещнат, докато най-после улучи вярната посока. Дойл въобще не беше прикрил следите си. Конър реши, че нарочно е направил така, за да може да го открие по-бързо. Дали не беше капан? Убийците на Моли също бяха разбрали, че е крайно време да приключат тази толкова продължителна битка. Единият от тях трябваше да умре.

Снегът отново заваля и вече няколко часа яздеше, обвит в бяла пелена. Ръцете му едва държаха поводите, очите му бяха пелите в скреж. Но той не обръщаше внимание на това. Единственото, което го интересуваше, бе Дойл.

Трябваше да сложи край на този ад — ако не успее, за него и Сари нямаше бъдеще. Не искаше повече да живее в страх. Искаше да живее като всеки нормален човек. Искаше да има семейство. Искаше Сари да е до него. Искаше да има малки тъмнокоси момиченца, които да приличат на майка си, и малки момчета, които да се радват на живота и да не се страхуват от самотата. Най-много искаше жената, за която мислеше непрекъснато през последните дни и нощи, онази, която беше видял за първи път преди цели три години на едно коледно празненство.

Затвори очи. Ледените иглички продължаваха да нараняват лицето му. Ако приключеше с Майкъл Дойл, щеше да направи всичко възможно, за да се научи да подчинява тази забравена от бога земя и да стане земеделец, да направи така, че да бъде щастлив. Спомни си Сари. Тиха, безмълвна, загледана в далечината, а вятърът развява косите й... Не, Господ не беше забравил Колорадо! Там беше раят! Там, в равнината, в онази земя, която Конър толкова много мразеше тогава, а сега толкова много обичаше.

Той погледна небето и спря коня до брега на Кайова Крийк. Трябваше да има наблизо малка къща, поне така му беше обяснил Кланси. Стана напрегнат и нервен. Изтупа снега от дрехите си и извади пистолета. Оръжието още повече вледени ръката му, но така се чувстваше по-сигурен. Потупа коня си и той потегли по заледената пътека. След миг вече виждаше слаба светлина в далечината. Усети миризмата на пушек, после забеляза и комина. Пришпори коня, но след това го успокои. Вече приближаваше и ужасът обзе душата му

отново. Майкъл Дойл беше брат на Сари! Но беше и убиец. Това Конър не можеше да забрави.

Слезе бавно от коня и тръгна с уверени стъпки към къщата. Вратата се отвори, преди да стигне до нея. Ръката му конвулсивно стисна пистолета. Беше вече готов да стреля, когато Майкъл Дойл се показа на прага. На едната си ръка носеше дебела превръзка. Кръв не се виждаше. Зад него се чуваха гласове, някаква сянка се раздвижи и Конър видя Тими и Шон. Значи все пак Майкъл не беше сам. Конър затаи дъх.

— Е? — подвикна Майкъл и се разсмя нервно. Дръпна силно от пурата, която беше в устата му, и я изплю в снега. — Виждам, че си дошъл при мен, Джейми. Отдавна чакам този миг.

— Не съм Джейми. Знаеш го много добре. Не си сам?

Майкъл отново се разсмя нервно.

— Както виждаш, не съм — те никога няма да ме изоставят.

— Мислех те за мъж, който държи на думата си!

Лицето на Майкъл помръкна.

— Дойде време всеки честен мъж да се погрижи за враговете си. Другото не е от значение — каза Майкъл и се изплю пак върху снега. — Колко смешно — точно ти да ми говориш за чест и достойнство, след като предаде всички онези, които наричаше свои приятели! А какво направи със сестра ми? Никой не трябва да държи на думата си, когато става въпрос за теб, Рорк! Ти не заслужаваш такава чест!

— Някога бях един от вас — припомни му Конър. — Мисля, че това е достатъчно, за да ме пратиш в ада.

Тими пристъпи напред и се показа зад Майкъл. Оръжието му проблясваше на слабата светлина. Майкъл го избута назад и извика:

— Не се меси, Тими! Той е мой! Мой! Разбра ли?

Майкъл пристъпи към него и едва тогава Конър видя ножа в ръката му.

— Няма да останеш жив и да продължаваш да богохулстваш! Вече си пътник за ада! Да не мислиш, че раят ще се отвори за теб?

Конър нямаше време да осъзнае какво прави Майкъл. Той се наведе рязко към него и го притисна в гърдите. Пистолетът се изхлузи от ръката му и падна в снега. Майкъл се хвърли върху него и го притисна към земята.

— Обещах на всички, че ще направя така, че да се къпеш в собствената си кръв, Рорк! — крещеше Майкъл в лицето му. — Времето за разплата дойде!

Конър зърна острието на ножа, което просветна покрай него. Дори не разбра как успя да намери сили да се защити. Тласна го силно напред, заби коляно в слабините му и после стовари юмрука си в ранената му ръка. Майкъл се сви от болка, претърколи се настрани и падна в снега безпомощен.

— Копеле такава! — извика той. — Ти какво очакваше? Ще умреш, както умряха баща ми и чичо ти! Каж ми, Дойл! Почувства ли нещо, когато изпрати куршума в тялото на чичо си? Почувства ли?

Майкъл се опита да се изправи, лицето му беше мораво.

— Ти нищо не знаеш за това!

— Как се чувстваш сега, когато знаеш, че смъртта е близо и за теб, Дойл?

Лицето на Майкъл се изкриви от болка.

— Ако аз умра, ти също си мъртъв, Рорк!

Майкъл коленичи и извади нещо изпод крака си. Пистолет! Стоманата проблесна, когато Майкъл я вдигна и я насочи към него. Господи, та това беше собственото му оръжие! Времето изведнъж спря. Конър се хвърли напред. Изстрелът разцепи въздуха. Куршумът удари рамото му. Болката заседна в очите му.

Опита се да се изправи и да стигне Майкъл, който лежеше проснат пред него. Кръвта се стичаше по ръката му, болката изгаряше цялото му тяло. Светът се разлюля, но той продължаваше да се бори — искаше да види лицето на Майкъл, искаше да го види къде е. Опита се да се концентрира, но нищо не чуваше. Тишина! Не чуваше дори собственото си дишане, не усещаше кръвта по ръката си, не усещаше сърцето си. Дори вятърът не се чуваше. Не усещаше ръцете си, краката си, тялото си. Тогава осъзна, че умира! Господи, защо трябваше точно сега да умре? Та той още не беше успял да й каже всичко, което винаги бе искал тя да знае! Как щеше да осъществи бъдещето, което толкова пъти бе бленувал?!

— Време е да умреш, приятелю — извика Майкъл, а лицето му се накриви и той се наведе над Конър. Пръстът му беше на спусъка. Време е да умреш!

Не, не беше дошло още това време... Не още... Не можеше да умре точно сега...

— Хайде, какво чакаш — подвижна той. Не можеше да избяга. Погледът му се замъгли. Опита се да фокусира образа на Майкъл, но не успя. — Дръпни спусъка, Майкъл! Хайде, давай! Убий ме! Вече съм наполовина мъртъв! Чакам!

Майкъл насочи пистолета и спусъкът щракна.

Конър почувства, че потъва. Наклони се към коленете на Майкъл, опря се в снега и падна. Болката в рамото изцеждаше и последните му сили. Дъхът му секна. Майкъл въздъхна и се строполи до него. Пистолетът политна във въздуха и се заби в снега.

Конър видя като в просъница другите двама. Дали бяха до него, не можеше да разбере. Тими имаше пушка в ръката си. Конър се опита да надигне глава, но болката в рамото се усили. Искаше да се измъкне изпод тялото на Майкъл, което го притискаше, но не можеше. Още малко... Още малко... Примъкна се настрана и се опита да стигне оръжието. Пръстите му докоснаха дръжката. Погледна към Тими, който ругаеше силно. Конър инстинктивно дръпна оръжието и преди да се усети, то стреля. Звукът от изстрела му се стори много далечен, но видя пушека и изведнъж лицето на Тими се оказа много близо до неговото. Плисна кръв. Тими се строполи в снега.

— Копеле такова! — викаше неистово Шон. — Ти го уби!

Конър чуваше виковете, но му се струваше, че идваха много отдалече.

— Аз... ще те... убия и... теб...

Опита се да затвори очи и да успокои болката, но не можа.

Лицето на Шон беше изкривено от ужас. Той вдигна пушката и я насочи към Конър.

— Хайде да видим кой е по-бърз, момко!

— Не!

Беше гласът на Майкъл. Конър събра всичките си сили и натисна спусъка. Шон изгърва пушката, очите му се разшириха и той се строполи до Тими. Конър се опита да се претърколи на другата страна. Кръвта шуртеше от рамото му. Снегът покрай него бе почернял. Опита се да види Майкъл — лицето му беше изкривено от болка и гняв. Той пропъзля със сетни сили до тялото на Тими и извади ножа от колана му.

— Ще ме застреляш ли, Рорк? Или... ще се бием като мъже? — попита той.

Конър се усмихна. Болката отново скова тялото му, но той стисна зъби — трябваше да успее, не можеше да се предаде точно сега!

— Съмнявам се, че... имаш точно това предвид. Ти държиш оръжие в ръцете си...

Конър се опита да се изправи. Земята се люшна под краката му.

Майкъл се изсмя. Зъбите му проблеснаха в тъмнината. Надигна се бавно. Ножът проблесна в ръката му.

— Много повече хора съм убил от тебе и окото не ми мигна — каза той.

— И то много по-добри... от мен...

Конър стисна очите си, за да не му пречи снегът. Болката отново стегна тялото му. Опита се да насочи пистолета.

— Откажи се, Майкъл! Няма да ме победиш този път!

— Така ли смяташ? — провикна се Майкъл.

Земята отново се залюля под краката на Конър. Опита се да се задържи изправен, но беше твърде късно. Майкъл политна към него и той чу вик — собствения си вик. Пистолетът падна. Проблесна острието на нож. Майкъл се удари в него, изпъшка и политна назад. Конър отново събра сили, изви се настрани и точно когато Майкъл падаше, той се извъртя, затисна ръката му и заби лакът в тялото му. Майкъл извика от болка. Чу се звук от счупване на кости. Майкъл изтърва ножа. Ръката му се отпусна безжизнена на снега.

Обезумял и отчаян, Конър сграбчи ножа. Погледна към Майкъл зашеметен от омразата, която струеше от него.

— Убий ме! — пъшкаше Майкъл. — Убий ме, както направи и с другите! Двадесет от нашите — заради някакъв си свещеник. Добра сделка, а? — Смехът му отекуваше — тънък, хриплив и болезнен.

Конър се стресна. Спря се. Добра сделка. Но кога всичко това ще спре? Никога!

Конър се дръпна назад, стисна ножа в ръката си и го заби до главата на Майкъл. Чувстваше непоносима болка. Сърцето му спираше. Беше уморен.

— Ти... не заслужаваш дори да... бъдеш убит, Доил — каза бавно той. — Няма да си мърся ръцете с теб.

Конър извърна глава и точно тогава видя две сенки. Двама мъже яздеха в галоп. Конър разпозна Питър Девлин и почувства облекчение. Главата му се замая. Опита се да се задържи, но падна настрани. После всичко, което стана, му се струваше като насън. Чу някакво прещракване от зареждане на оръжие. Майкъл крещеше:

— Страхливец! Този път няма да ми избягаш! Не и този път!

Конят на Девлин приближи и Конър се опита да се отмести, но не успя. Обърна се на другата страна и видя Майкъл с пистолет в ръка — същия онзи пистолет. Сега отново беше в ръцете на Майкъл. Той се смееше като обезумял, държеше го насочен към Конър и зъбите му отново проблясваха в тъмнината. Конър се опита да се отмести, но нямаше сили. Пистолетът гръмна. Той изчака да усети болка, но не почувства нищо.

Майкъл Дойл политна назад и падна. Пистолетът се изплъзна от ръката му. Той се свлече в снега и повече не помръдна.

Отново тишина. Вятърът също замря. Конър отвори очи. Надигна се. Болката проряза сърцето му.

— Добре ли си, Рорк? — Беше гласът на Питър Девлин. Чуваше се като ехо. Много далечен.

Девлин се наведе към него. Конър видя лицето му съвсем близо. Опита се да му каже, че е добре, но сигурно Питър не го чу. Видя обаче, че Девлин кимва и се усмихва.

Другият мъж отиде до тялото на Майкъл.

— Мъртъв е! — чу някакъв глас Конър. Опита се да погледне назад, но очите му се спряха на безжизненото тяло на Майкъл.

— Добра работа, Девлин! — отново дочу Конър.

Раменете му се отпуснаха. Всичко свърши. Сега ще си отиде вкъщи. При Сари. Тя го чака.

Тъмнината го погълна.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Отново валеше сняг. Падаше бързо и тежко. Беше като бяла пелена пред очите ѝ. Сари се взираше през прозореца. Джон и Мириам се бяха отишли преди повече от час. Тя настоя. Каза им, че иска да бъде сама.

Само дето не осъзна колко самотна щеше да бъде. Тишината я смазваше. Сложи каната с кафе на печката. Толкова страшно е да си сам! Тишината направо те поглъща!

Снегът се стелеше. Навсякъде беше бяло. Сари се вгледа отново през прозореца. Чичо ѝ беше разказвал, че всички снежинки са различни, никога не можеш да видиш две еднакви. Дали беше истина? Ако имаше някой при нея, който да седи сега до печката, тя щеше да го попита: *„Знаеш ли, че няма две еднакви снежинки?“ Той щеше да се усмихне и да ѝ отговори: „Така ли, ами да проверим тогава!“*

Господи, колко болезнена беше тази тишина! Колко ли жени като нея се взират в прозореца и се вслушват в тишината, за да чуят нечий глас?

Сари се обърна с гръб към двора. Пред нея беше роклята ѝ — мека, копринена, с проблясващи масленозелените линии. На масата имаше книга — „Кристабел“. Защо ли отново си спомни за тази поема?

„Те се разделили, за да не се срещнат никога повече! Но никога не намерили покои сърцата им.“

Споменът я върна в онази нощ, когато Конър, приведен над книгата, четеше. Сърцето ѝ отново се сви от болка. Дрезгавият му глас продължаваше да изрича думите — нежен и мил. Ето — Конър се усмихва, обръща се към чичо ѝ, нещо му говори, но всъщност усмивката е за нея и тя не може да не му отговори със същата нежност.

Дали щеше някога отново да види тази нежна усмивка? Толкова много грешки направиха! Толкова лъжи си казаха! А сега... Сега се обвиняваше за всичко. Беше му казала, че не е способен да обича истински, че не вярва в хората, че не ѝ се доверява, а тя... тя беше

точно толкова виновна, колкото и той. Тя също не му повярва. Не го беше обичала достатъчно, за да бъде честна и откровена с него. Погледна отново роклята. Искаше ѝ се да заплаче. Колко глупава е била! Колко сляпа! Защо трябваше да пожертва всичко заради брат си, който изобщо не се интересуваше от никой и от нищо? Защо трябваше да жертва любовта си? Сега нямаше нищо... Всичко беше загубено...

Колко ли мъка още трябваше да преживее? Щеше ли да скърби за Майкъл? За този Майкъл, когото видя последния път? Не, щеше да тъжи за момчето, което обичаше, онзи, който се грижеше за нея, когато бяха малки. Онова момче бе отдавна мъртво. Беше умряло още тогава, когато в мината умря и баща ѝ. Този Майкъл Дойл, който беше при нея през последните дни, не беше нейният брат, тя не го познаваше. Тя беше дошла в Колорадо, за да се откъсне от миналото и да забрави. Беше време наистина да го направи. Трябваше да преодолее страха. Трябваше да се научи да живее без любов, освен ако...

Сари отново погледна през прозореца. Стъмваше се. Помисли си за Конър. Къде ли беше сега? Дали онези две мата го бяха открили? Дали му бяха предали думите ѝ?

Сари затвори очи.

На вратата се почука. Беше тих, много тих звук, но Сари се стресна. Отвори очи и погледна през прозореца. Снегът валеше и валеше. Дали наистина някой чукаше или тя си беше въобразила? Почукването се повтори.

Ръцете ѝ се разтрепериха. Гърлото ѝ пресъхна. Взе пушката и чак тогава откряна леко вратата.

— Аз съм! Конър. Махни пушката!

Сари пусна оръжието. Конър стоеше облегат на стената, изтощен и безсилен. Но жив! Жив! Върна се! Точно както обеща! Сари искаше да извика от щастие.

Конър опря глава на вратата и кимна назад към полето.

— Девлин и Робъртс са в плевнята. Казах им, че могат да останат през нощта там. Мисля, че нямаш нищо против?

Сари кимна.

— Разбира се, че нямам.

— Откриха ме в Кайова Крийк. Брат ти... — Конър пое дълбоко въздух. — ... е мъртъв, Сари.

Сари понечи да каже нещо, но той само кимна и продължи:

— Не съм го убил аз. Не съм стрелял. Ти беше права — аз не съм съдия. Майкъл сигурно вече е поискал прошка от Господа, но не аз го пратих там. Той щеше да ме застреля, когато Девлин се втурна...

Сари затвори очи.

— Било е просто въпрос на време — прошепна тя.

— Не искам той да стои между нас — промълви Конър. — Никога повече...

— Никога!

— И никакви тайни!

Сари се усмихна.

— Никакви тайни!

— Искам... — той пое дъх и продължи: — Искам да те обичам, Сари! Ако това означава да остана тук, в равнината, да се науча да бъда фермер и да се грижа за всичко, ще остана. Ще го направя, каквото и да ми коства. Само ми кажи, че ме обичаш!

Сари хвана ръката му, погали я и каза:

— Обичам те!

Конър се наведе към нея. Тялото му гореше. Ръцете му я прегърнаха. Зали я нежността, която щеше да бъде техният бряг, техният пристан, техният живот. Конър я притискаше към себе си с всички сили. Душата му стенеше от болка.

— Обичам те! — шепнеше той.

Стояха прегърнати до вратата. Снегът падаше около тях и полепваше по устните им, снежинките пощипваха бузите им и премрежваха очите им, заскрежаваха косите им.

— Знаеш ли, че няма две еднакви снежинки? — промълви Сари. Самотата си отиде. Завинаги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.